

REPUBLIKA E KOSOVËS - РЕПУБЛИКА КОСОВО - REPUBLIC OF KOSOVO

**GJYKATA KUSHTETUESE
УСТАВНИ СУД
CONSTITUTIONAL COURT**

Prishtinë, më 26 prill 2021
Nr.ref.:RK 1757/21

AKTVENDIM PËR PAPRANUESHMËRI

në

rastin nr. KI63/19 dhe KI66/19

Parashtrues

Vahide Badivuku, Idriz Kelmendi

**Vlerësim i kushtetutshmërisë së Aktgjykimit të Gjykatës Supreme të
Republikës së Kosovës, Pml.nr.199/2018, të 5 dhjetorit 2018**

GJYKATA KUSHTETUESE E REPUBLIKËS SË KOSOVËS

e përbërë nga:

Arta Rama-Hajrizi, kryetare
Bajram Ljatifi, zëvendëskryetar
Bekim Sejdiu, gjyqtar
Selvete Gërzhaliu-Krasniqi, gjyqtare
Gresa Caka-Nimani, gjyqtare
Safet Hoxha, gjyqtar
Radomir Laban, gjyqtar
Remzije Istrefi-Peci, gjyqtare dhe
Nexhmi Rexhepi, gjyqtar

Parashtruesit e kërkesës

1. Kërkesa KI63/18 është dorëzuar nga Vahide Badivuku me banim në Komunën e Vushtrrisë (në tekstin e mëtejme: parashtruesja e kërkesës).

2. Kërkesa KI66/19 është dorëzuar nga Idriz Kelmendi, nga Mitrovica (në tekstin e mëtejme: parashtruesi i kërkesës), të cilin e përfaqëson avokati Besnik Berisha.

Vendimi i kontestuar

3. Parashtruesit e kërkesës kontestojnë Aktgjykimin [Pml.nr.199/2018] e 5 dhjetorit 2018, të Gjykatës Supreme të Republikës së Kosovës (në tekstin e mëtejme: Gjykata Supreme).
4. Parashtruesja e kërkesës Vahide Badivuku thekson se Vendimin e kontestuar e ka pranuar me 10 janar 2019, ndërsa parashtruesi Idriz Kelmendi thekson se Vendimin e kontestuar e ka pranuar me 4 janar 2019.

Objekti i çështjes

5. Objekti i çështjes së kërkesës është vlerësimi i kushtetutshmërisë së Aktgjykimit të kontestuar, përmes të cilit parashtruesit e kërkesës pretendojnë se u janë shkelur të drejtat dhe liritë themelore të garantuara me nenet 3 dhe 24 [Barazia para Ligjit], 30 [Të Drejtat e të Akuzuarit], 31 [E Drejta për Gjykim të Drejtë dhe të Paanshëm], 32 [E Drejta për Mjete Juridike], 33 [Parimi i Legalitetit dhe Proporcionalitetit në Rastet Penale], 36 [E Drejta e Privatësisë], 54 [Mbrojtja Gjyqësore e të Drejtave], 102 [Parimet e Përgjithshme të Sistemit Gjyqësor] dhe 109 [Prokurori i Shtetit] të Kushtetutës së Republikës së Kosovës (në tekstin e mëtejme: Kushtetuta), në ndërlidhje me nenin 6 (E drejta për një proces të rregullt), dhe 7 (Nuk ka dënim pa ligj), nenin 8 (E drejta për respektimin e jetës private dhe familjare) të Konventës Evropiane për Mbrojtjen e të Drejtave dhe Lirive Themelore të Njeriut (në tekstin e mëtejme: KEDNJ).
6. Parashtruesja e kërkesës KI63/19 Vahide Badivuku kërkoi edhe mbajtjen e seancës dëgjimore.

Baza juridike

7. Kërkesa bazohet në paragrafët 1 dhe 7 të nenit 113 [Juridiksioni dhe Palët e Autorizuar] të Kushtetutës, nenet 22 [Procedimi i kërkesës] dhe 47 [Kërkesa individuale] të Ligjit Nr. 03/L-121 për Gjykatën Kushtetuese të Republikës së Kosovës (në tekstin e mëtejme: Ligji) dhe rregullin 32 [Parashtrimi i kërkesave dhe përgjigjeve] të Rregullores së punës të Gjykatës Kushtetuese të Republikës së Kosovës (në tekstin e mëtejme: Rregullorja e punës).

Procedura në Gjykatën Kushtetuese

8. Më 17 prill 2019, parashtruesja e kërkesës Vahide Badivuku e dorëzoi kërkesën në Gjykatën Kushtetuese të Republikës së Kosovës (në tekstin e mëtejme: Gjykata).
9. Më 23 prill 2019, parashtruesi i kërkesës Idriz Kelmendi e dorëzoi kërkesën në Gjykatë.

10. Më 24 prill 2019, Kryetarja e Gjykatës caktoi gjyqtaren Remzije Istrefi-Peci – Gjyqtare raportuese dhe Kolegjin shqyrtues, të përbërë nga gjyqtarët: Arta Rama-Hajrizi (kryesuese), Gresa Caka-Nimani dhe Safet Hoxha.
11. Më 15 maj 2019, Kryetarja e Gjykatës urdhëroi bashkimin e kërkesave të ndara, përkatësisht bashkimin e kërkesës KI66/19 dhe KI63/19.
12. Më 22 maj 2019, Gjykata njoftoi parashtruesit e kërkesës për regjistrimin dhe bashkimin e kërkesave KI63/19 dhe KI66/19.
13. Më 22 maj 2019, Gjykata njoftoi Gjykatën Supreme për regjistrimin dhe bashkimin e kërkesave KI63/19 dhe KI66/19 dhe i dërgoi një kopje të kërkesës.
14. Më 14 tetor 2020, parashtruesja e kërkesës KI63/19, Vahide Badivuku paraqet në Gjykatë kërkesë për trajtim më të shpejtë të lëndës.
15. Më 11 shkurt 2021, parashtruesja e kërkesës KI63/19, Vahide Badivuku paraqet në Gjykatë njoftimin për ndryshimin e adresës.
16. Më 23 shkurt 2021, Avokati i Popullit kërkoi informata nga Gjykata lidhur me ecurinë e rastit KI63/19.
17. Më 26 shkurt 2021, Gjykata i ktheu përgjigje Avokatit të Popullit, lidhur me ecurinë e rastit në fjalë.
18. Më 12 prill 2021, Kolegji shqyrtues shqyrtoi raportin e Gjyqtares raportuese dhe njëzëri i rekomandoi Gjykatës papranueshmërinë e kërkesës.

Përmbledhja e fakteve

19. Parashtruesja e kërkesës Vahide Badivuku ishte palë në Gjykatë edhe në 2 raste tjera, përkatësisht në rastin KI79/17 – Vlerësimi i kushtetutshmërisë së Aktvendimit të Gjykatës Supreme të Kosovës, [AA.nr. 01/2017], të 8 shkurtit 2017; si dhe në rastin KI114/10 - Vlerësimi i kushtetutshmërisë të Njoftimit të Këshillit Gjyqësor të Kosovës për riemërimin e gjyqtarëve dhe prokurorëve [Nr. 01/118-713] i 27 tetorit 2010. Gjykata kërkesat KI79/17 dhe KI 114/10 i shpalli te papranueshme.
20. Më 17 nëntor 2015, Prokuroria Speciale e Republikës së Kosovës (në tekstin në vijim: Prokuroria Speciale), ngriti Aktakuzën [PPS.nr. 54/2015] kundër parashtrueses së kërkesës Vahide Badivuku për veprën penale Marrja e ryshfetit të përcaktuar përmes nenit 428 paragrafi 2 dhe veprën penale keqpërdorim i pozitës apo autoritetit zyrtar nga neni 422 paragrafi 1 të Kodit Penal të Republikës së Kosovës Kodi nr. 04/L-082 (në tekstin në vijim: KPRK). Ndërsa parashtruesi Idriz Kelmendi u akuzua për veprën penale Ushtrimi i ndikimit në bashkëkryerje të përcaktuar përmes nenit 431.1 lidhur me nenin 31 të KPRK-së.
21. Më 21 dhjetor 2015, parashtruesja e kërkesës Vahide Badivuku paraqiti kundërshtim [PKR.nr.652/15] ndaj provave të aktakuzës në Gjykatën Themelore në Prishtinë. Gjithashtu mbrojtësi i parashtruesit Idriz Kelmendi

paraqiti kundërshtim dhe kërkoi hedhjen e aktakuzës, me pretendimin se e vetmja provë që prokuroria e mbështet aktakuzën është deklarata e dëshmitarit bashkëpunues, dhe meqenëse sipas nenit 262 par.4 të Kodin të Procedurës Penale të Kosovës Kodi Nr. 04/L-123 (në tekstin e mëtejshëm: KPPK), gjykata nuk e shpall personin fajtor vetëm mbi bazën e dëshmisë së dhënë nga dëshmitari bashkëpunues.

22. Më 28 dhjetor 2015, Prokuroria Speciale paraqiti përgjigjen [PPS. Nr. 54/2015] në kundërshtimin [PKR.nr.652/15] e parashtrueses së kërkesës Vahide Badivuku për hedhjen e aktakuzës dhe propozoi mbajtjen e shqyrtimit gjyqësor.
23. Më 29 dhjetor 2015, Gjkata Themelore në Prishtinë përmes Aktvendimit [PKR. nr.652/15] (i) refuzoi si të pabazuara kundërshtimet e parashtruesve të kërkesës me kërkesë për hudhjen e aktakuzës [PPS. nr. 54/2015], dhe (ii) të gjitha shkresat e lëndës i cilësoi si të pranueshme dhe të njëjtat i lejoi që të jenë objekt shqyrtimi dhe vlerësimi në shqyrtimin gjyqësor.
24. Më 16 janar 2016, parashtruesja e kërkesës Vahide Badivuku parashtroi ankesë ne Gjykatën e Apelit të Kosovës ndaj Aktvendimit [P.K.R. nr. 652/15] duke u thirrur ne (i) të drejtën e palës që i njihet me Kushtetutën e Republikës së Kosovës, (ii) të drejtën thelbësore të palës të paraparë me KPPK dhe (iii) të drejtën procedurale që ka për qëllim garantimin e të drejtës nga nën-paragrafët 1.1 deri në nën paragrafët 1.3 të nenit 415 të KPPK (Arsyet e ankesës kundër aktvendimit) me propozimin që (i) Gjykata e Apelit të aprovojë ankesën, dhe që (ii) ta anulojë Aktvendimin [P.K.R nr. 652/15] e 29 dhjetorit 2015 të Gjykatës Themelore; (iii) provat e kundërshtuara t'i konsideroj si prova të papranueshme; dhe (iv) të hedhë aktakuzën në mungesë të provave.
25. Më 27 janar 2016, Gjykata e Apelit përmes Aktvendimit [PN.nr.47/2016] refuzoi si të pabazuar ankesën e parashtrueses së kërkesës Vahide Badivuku dhe vërtetoi Aktvendimin [P.K.R. nr. 652/15] të Gjykatës Themelore.
26. Më 5 prill 2016, Gjykata Themelore në Prishtinë përmes Aktgjykimit [PKR.nr.652/2015], parashtruesen e kërkesës Vahide Badivuku e shpalli fajtorë për veprën penale Marrja e Ryshfetit nga neni 428 paragrafi 2 të KPRK-së dhe u dënua me burgim me kohëzgjatje prej tre (3) viteve si dhe me dënim me gjobë në shumën prej pesë mijë (5000) Euro. Gjithashtu, Gjykata Themelore të njëjtës i shqiptoi edhe dënimin plotësues: ndalimi i ushtrimit të funksioneve në administratën publike ose në shërbimin publik për një periudhë prej 3 viteve duke filluar nga dita e përfundimit të mbajtjes së dënimit me burg. Përveç kësaj parashtruesja e kërkesës detyrohet të kompensojë paratë e humbura në mënyrë solidare me parashtruesin Idriz Kelmendi në shumën prej trembëdhjetë mijë (13.000) Euro.
27. Me të njëjtin Aktgjykim, parashtruesi i kërkesës Idriz Kelmendi u shpall fajtor për veprën penale: Ushtrim i ndikimit nga neni 431 paragrafi 1 lidhur me nenin 31 të KPRK-së dhe e dënua me dënim me burg në kohëzgjatje prej 1 viti e 6 muaj.
28. Më 19 dhe 23 maj 2016, parashtruesit e kërkesës parashtruan ankesë në Gjykatën e Apelit duke pretenduar: (i) shkelje esenciale të dispozitave të

procedurës penale; (ii) vërtetim të gabuar dhe jo të plotë të gjendjes faktike; (iii) shkelje të ligjit penal; dhe (iv) vendimit lidhur me sanksionin penal.

29. Në një datë të pacaktuar, Prokuroria Speciale parashtroi ankesë ndaj Aktgjykimit të Gjykatës Themelore për shkak të vendimit mbi dënim, me propozim që aktgjykimi i ankimuar të ndryshohet dhe parashtruesve së kërkesës ti shqiptohet dënim me burgim me kohëzgjatje më të gjatë.
30. Më 19 shtator 2016, Gjykata e Apelit nxori Aktgjykimin [PAKR. Nr. 350/2016], me të cilin refuzoi ankesën e ushtruar nga parashtruesit e kërkesës, si dhe ankesën e ushtruar nga Prokuroria Speciale, duke vërtetuar Aktgjykimin [PKR. Nr. 652/2015] e Gjykatës Themelore të 5 prillit 2016.
31. Më 14 tetor 2016, parashtruesja Vahide Badivuku, dhe në një datë të paspecifikuar parashtruesi Idriz Kelmendi paraqitën kërkesë për mbrojtje të ligjshmërisë në Gjykatën Supreme, për (i) shkak të shkeljeve esenciale të dispozitave të procedurës penale, (ii) shkeljeve tjera të dispozitave të procedurës penale të cilat kanë ndikuar në ligjshmërinë e vendimeve gjyqësore, dhe (iii) shkeljes së ligjit penal.
32. Më 30 dhjetor 2016, Prokurori i shtetit përmes shkresës [KMLP.II.252/2016] propozoi që të refuzohen si të pabaza kërkesat për mbrojtjen e ligjshmërisë të ushtruara nga parashtruesit e kërkesës.
33. Më 27 prill 2017, Gjykata Supreme përmes Aktgjykimit [PML.nr.338/2016] aprovoi si të bazuar kërkesën për mbrojtjen e ligjshmërisë dhe anuloi Aktgjykimin e Gjykatës së Apelit [PAKR.nr. 350/2016] të 19 shtatorit 2016 duke kthyer çështjen në rivendosje.
34. Më 29 maj 2017, Gjykata e Apelit përmes Aktgjykimit [PAKR. Nr. 222/2017], ndryshoi Aktgjykimin e Gjykatës Themelore [PKR. Nr. 652/2015] të datës 5 prill 2016: (I) përkitazi me cilësimin ligjor dhe vendimin mbi dënim të parashtruesit Idriz Kelmendi, ashtu që veprimet e tij i cilësoi si vepër penale të Dhënies së ryshfetit, duke i shqiptuar dënim me burgim me kohëzgjatje prej 1 (një) viti; (II) refuzoi si të pabazuar ankesat e Prokurorisë Speciale dhe të parashtrueses së kërkesës Vahide Badivuku; ndërsa (III) në pjesët tjera Aktgjykimi mbetet i pa ndryshuar.
35. Më 23 qershor 2017, parashtruesja e kërkesës Vahide Badivuku dhe në një datë të paspecifikuar parashtruesi i kërkesës Idriz Kelmendi parashtruan kërkesë për mbrojtje të ligjshmërisë në Gjykatën Supreme: (i) për shkak të shkeljeve esenciale të dispozitave të procedurës penale, (ii) shkeljeve tjera të dispozitave të procedurës penale të cilat kanë ndikuar në ligjshmërinë e vendimeve gjyqësore dhe (iii) shkeljes së ligjit penal.
36. Më 11 shtator 2017, Prokurori i shtetit përmes parashtrësës [KMLP.II.nr.153/17] propozoi që kërkesa të refuzohet si e pabazuar.
37. Më 3 prill 2018, Gjykata Supreme me Aktgjykimin [PML nr. 224/2017] aprovoi si të bazuar Kërkesën për Mbrojtje të Ligjshmërisë dhe anuloi Aktgjykimin

[PAKR. Nr. 222/2017] të Gjykatës së Apelit, duke kthyer sërish në rivendosje çështjen penale kundër parashtruesve të kërkesës.

38. Më 2 maj 2018, Gjykata e Apelit përmes Aktgjykimin [PAKR. Nr. 168/2018] ndryshoi Aktgjykimin e Gjykatës Themelore [PKR. Nr. 652/2015] të 5 prillit 2016, (I) përkitazi me cilësimin ligjor dhe me vendimin mbi dënim, ashtu që veprimet me të cilat ngarkohet parashtruesi i kërkesës Idriz Kelmendi i cilësoi si vepër penale Dhënie e ryshfetit, e përcaktuar nga neni 429.1 lidhur me nenin 31 të KPK-së, dhe i shqiptoi dënim me burgim në kohëzgjatje prej një viti; (II) refuzoi si të pabazuara ankesat e Prokurorisë Speciale dhe parashtrueses së kërkesës Vahide Badivuku; (III) në pjesët tjera Aktgjykimi mbetet i pa prekur.
39. Më 21 maj 2018, parashtruesja e kërkesës Vahide Badivuku dhe me 9 korrik 2018, parashtruesi i kërkesës Idriz Kelmendi paraqitën kërkesë për mbrojtje të ligjshmërisë në Gjykatën Supreme, (i) për shkak të shkeljeve esenciale të dispozitave të procedurës penale, (ii) shkeljeve tjera të dispozitave të procedurës penale të cilat kanë ndikuar në ligjshmërinë e vendimeve gjyqësore, dhe (iii) shkeljes së ligjit penal.
40. Më 5 dhjetor 2018, Gjykata Supreme përmes Aktgjykimit [Pml.nr.199/2018] refuzoi si të pabazuara kërkesat për mbrojtjen e ligjshmërisë të parashtruesve të kërkesës, kundër Aktgjykimeve të Gjykatës Themelore dhe Gjykatës së Apelit.

Pretendimet e parashtruesve të kërkesës

41. Parashtruesit e kërkesës pretendojnë që Aktgjykimi [PML.nr.199/2018] i 5 dhjetorit 2018 i Gjykatës Supreme, është nxjerrë në shkelje të të drejtave dhe lirive themelore të tyre të garantuara me nenin 3 dhe nenin 24 [Barazia para Ligjit], 30 [Të Drejtat e të Akuzuarit], 31 [E Drejta për Gjykim të Drejtë dhe të Paanshëm], 32 [E Drejta për Mjete Juridike], 33 [Parimi i Legalitetit dhe Proporcionalitetit në Rastet Penale] 36 [E Drejta e Privatësisë], 54 [Mbrojtja Gjyqësore e të Drejtave], 102 [Parimet e Përgjithshme të Sistemit Gjyqësor] dhe 109 [Prokurori i Shtetit] të Kushtetutës dhe nenin 6 (E drejta për një proces të rregullt), 7 (Nuk ka dënim pa ligj), dhe nenin 8 (E drejta për respektimin e jetës private dhe familjare) të KEDNJ-së.
42. Në vijim, Gjykata do i paraqesë të ndara pretendimet e parashtruesve të kërkesave KI63/19 dhe KI66/19, duke u bazuar në specifikat e tyre.

A. Pretendimet e parashtrueses së Kërkesës KI63/19 Vahide Badivuku

43. Parashtruesja e kërkesës pretendon që Aktgjykimi [PML.nr.199/2018] i 5 dhjetorit 2018 i Gjykatës Supreme, me të cilin refuzohen si të pabazuara kërkesat për mbrojtje të ligjshmërisë kundër Aktgjykimit [PAKR. nr. 168/2018] të 2 majit 2018 të Gjykatës së Apelit në lidhje me Aktgjykimin [PKR. nr. 652/15] e 5 prillit 2016 të Gjykatës Themelore, është nxjerrë në shkelje të të drejtave të saj të garantuara me nenin 3 lidhur me nenin 24 [Barazia para Ligjit], nenin 31 [E Drejta për Gjykim të Drejtë dhe të Paanshëm], dhe nenet 36 [E Drejta e Privatësisë], 54 [Mbrojtja Gjyqësore e të Drejtave], 102 [Parimet e Përgjithshme

të Sistemit Gjyqësor] dhe 109 [Prokurori i Shtetit] të Kushtetutës dhe nenin 6 (E drejta për një proces të rregullt) dhe 8 (E drejta për respektimin e jetës private dhe familjare) të KEDNJ-së.

44. Në veçanti, pretendimet e parashtrueses së kërkesës, në thelb, kanë të bëjnë me (I) shkelje të nenit 31 të Kushtetutës në lidhje me nenin 6 të KEDNJ-së, dhe (II) shkelje të nenit 36 të Kushtetutës në lidhje me nenin 8 të KEDNJ-së.

(I) Pretendimet për shkelje të nenit 31 të Kushtetutës në lidhje me nenin 6 të KEDNJ-së

45. Për sa i përket pretendimit për shkelje të nenit 31 të Kushtetutës në lidhje me nenin 6 të KEDNJ-së, parashtruesja e kërkesës e ndërton rastin e saj mbi pretendimet për shkelje të garancive procedurale të garantuara me këto nene, duke ndërlidhur pretendimet e saj me: pranueshmërinë dhe administrimin e provave në kuadër të garancive për një gjykim të drejtë; shkelje e parimit të *prezumimit të pafajësisë* dhe parimit *in dubio pro reo*; shkelje të parimit të barazisë së armëve.
46. Parashtruesja e kërkesës fillimisht pretendon se provat e mbledhura nga policia janë të papranueshme, janë të njëanshme dhe nuk janë prova të besueshme.
47. Parashtruesja pretendon shkelje kushtetuese të paragrafit 1 dhe 2 të nenit 109 [Prokurori i Shtetit], të Kushtetutës dhe nenit 7 dhe 3 të KPPK-së që sipas parashtrueses janë manifestuar me rastin e veprimeve procedurale të hetimit përmes masave të fshehta për simulimin e veprës dhe kontrollit personal në vendkalimin kufitar në Merdare e me pas i ndërlidhë me mënyrën se si janë pranuar dhe administruar këto prova. Në lidhje me këtë parashtruesja pretendon se: Urdhëresa [P.N.K.R.162/2015] e 4 gushtit 2015 për simulimin e veprës penale nuk përmban numrat serik të parave të cilat janë përdorë për simulim, e që është dashtë ti ketë pasi që numri serik mundëson identifikimin e tyre; se procesverbalet mbi pranim dorëzimit të parave prej 22 000 eurove të marra nga fondi i fshehtë i Policisë nuk i kanë të shënuar numrat serik të bankënotave por vetëm precizohet shuma prej 22 000 eurove; se fotokopjet e parave nuk kanë vulë zyrtare e as nënshkrim të ndonjë zyrtari, dhe për pasojë nuk kanë vlerë juridike për tu përdorë si provë e besueshme.
48. Parashtruesja e kërkesës në veçanti ankohet rreth kontrollit të saj personal që sipas saj ishte në kundërshtim të plotë me nenet 105-111 të KPPK-së dhe nenin 36.2 të Kushtetutës. Në vijim parashtruesja e kërkesës thekson se ajo kishte nënshkruar procesverbalin e kontrollit të saj personal pasi “*policia kishte shfrytëzuar gjendjen e time (parashtrueses së kërkesës) të tronditur*”, dhe me këtë nënshkrim ishte konsideruar se kishte dhënë pëlqimin për kontroll personal. Parashtruesja gjithashtu thekson se parregullsitë në marrjen e nënshkrimit të saj për pëlqimin e kontrollit personal kishin vazhduar edhe me rastin e dhënies së deklaratës së saj para prokurorisë speciale e cila sipas parashtrueses së kërkesës “*më vonë është përdorur si provë e vetme nga prokuroria speciale, gjykata themelore dhe ajo e Apelit dhe Supremja e mbështet për tu dënuar unë për marrje të ryshfetit*”. Sipas parashtrueses së kërkesës kjo është në kundërshtim me nenin 36.2 dhe nenin 31 të Kushtetutës

pasi që “*nuk janë marrë parasysh shkeljet kushtetuese dhe ligjore*”. Gjithashtu, parashtruesja e kërkesës pretendon se nuk janë marrë parasysh deklaratat e dëshmitareve të cilët dëshmuar për rrethanat aktuale para se të ndërmerrej kontrolli personal duke dëshmuar se nuk ishte e nevojshme një kontroll i tillë urgjent i parashtrueses së kërkesës. Parashtruesja pretendon se “*e gjithë kjo qëllimshëm është planifikuar nga hetuesia dhe prokuroria pasi që janë munduar të mbulojnë paratë e humbura*”. Rrjedhimisht, parashtruesja e kërkesës konsideron se provat e marra në kundërshtim me ligjin dhe kushtetutën nga prokuroria speciale dhe të administruara më vonë nga gjykatat janë prova të papranueshme. Parashtruesja e kërkesës i ndërlidh shkeljet e nenit 109 dhe nenit 31 të Kushtetutës, nenet 105-111 të KPPK-se dhe nenit 36.2 të Kushtetutës ku ndër të tjera pretendon edhe shkeljen e *parimit të barazisë së armëve*.

49. Parashtruesja e kërkesës, gjithashtu thekson se barazia e armëve është cenuar në mënyrë specifike sepse ajo është dënuar duke u bazuar vetëm në deklaratat e I.S. Në lidhje me këtë parashtruesja thekson “*E tërë aktakuza mbështetet në deklaratën e IS, i cili dha 3 deklarata me versione të ndryshme. Deklarimi i tretë i IS shihet se është i përgatitur nga prokurori Special, duke e privilegjuar dhe amnistuar të njëjtin nga vepra penale e fajdeve.*”
50. Gjithashtu, parashtruesja e kërkesës pretendon se vërtetimi i marrjes së përkohshme të sendeve ishte nënshkruar edhe nga zyrtari policor në vend të dëshmitarit prezent dhe se në memorandumën zyrtar mbi pranim dorëzimin e parave të fondit të fshehtë të policisë lidhur me simulimin e veprës penale, nuk kanë qenë të shënuara numrat serik të të hollave të konfiskuara.
51. Parashtruesja e kërkesës tutje pretendon se është dënuar në kundërshtim me parimin e prezumimit të pafajësisë dhe parimit *in dubio pro reo* të përcaktuar në paragrafin 5 të nenit 31 të Kushtetutës dhe nenit 3 të KPPK-së (Prezumimi i pafajësisë së të pandehurit dhe *in dubio pro reo*). Sipas saj, Aktgjykimet e gjykatave të rregullta bazoheshin në supozime dhe prova të marra në kundërshtim me dispozitat nenit 7 (Detyrimi i përgjithshëm për vërtetimin e plotë dhe të saktë të fakteve), nenit 3 (Prezumimi i pafajësisë së të pandehurit dhe *in dubio pro reo*), dhe nenet 105-111 (sa i përket fushës së kontrollit dhe konfiskimit) të KPPK-së.

(II) Pretendimet për shkelje të nenit 36 të Kushtetutës në lidhje me nenin 8 të KEDNJ-së

52. Sa i përket shkeljes së pretenduar të nenit 36 të Kushtetutës në ndërlidhje me nenin 8 të KEDNJ-së, parashtruesja e kërkesës i ndërlidh me shkeljet e neneve 105-111 të KPPK-së, duke pretenduar që kontrolli personal bie ndesh me privatësinë e saj, sepse sipas parashtrueses (i) se nuk ishte njoftuar fare se ishte duke u zbatuar një procedurë dhe se për çfarë arsye po i bëhej kontrolli (ii) kontrollimi i saj është bërë pa urdhër gjyqësor; (iii) nuk kanë qenë prezent dy dëshmitar për kontrollin e saj (iv) policia nuk përpiloi procesverbal për rrjedhën e kontrollit të saj, (v) paratë e marra nga parashtruesja nuk janë fotografuar. Për pasoje, parashtruesja e kërkesës thekson se “*vërtetimi për marrjen e sendeve në*

shumën prej 5000 eurove është provë e papranueshme pasi që rrjedh nga një kontroll i kundërligjshëm dhe kundërkushtetues”.

53. Parashtruesja e kërkesës pretendon edhe shkeljen e nenit 109 të Kushtetutës [Prokurori i Shtetit] i cili sipas saj është manifestuar me rastin e veprimeve procedurale të hetimit përmes masave të fshehta për simulimin e veprës dhe kontrollin personal në vendkalimin kufitar në Merdare. Sipas parashtrueses së kërkesës, veprimet procedurale të Prokurorit gjatë hetimeve janë në kundërshtim edhe me nenin 257. para.4 pika 4.4 të KPPK-së, si dhe nenit 3 dhe 7 të KPPK-së. Parashtruesja e kërkesës thekson se në rastin e GJEDNJ-së *Kelly dhe të tjerët kundër Britanisë së Madhe*, përcaktohet që *“mbledhja e provave dhe procesi hetues nuk guxojnë të shkelin mbi parimin e efektivitetit dhe duhet të jetë i mundshëm dhe efektiv.”*
54. Mbi këtë bazë, parashtruesja e kërkesës pretendon se GJEDNJ në rastin *Ernst dhe të tjerët kundër Belgjikës* i vitit 2003 ka vendosur për shkelje të nenit 8 të KEDNJ-së *“kur shtëpia e paraqitësit të kërkesës ka qenë objekt i bastisjes sipas urdhrit të formuluar në mënyrë shumë të gjerë e për të cilin nuk është dhënë asnjë informacion shtesë për shkaqet e bastisjes kundër tyre.”*
55. Pretendimet për shkeljen e nenit 54 të Kushtetutës, parashtruesja e kërkesës i ndërlidhë me aktgjykimet e gjykatave të rregullat me të cilat ishte dënuar për veprën penale marrje e ryshfetit që sipas saj është *“vepër penale që unë nuk e kam bërë”*. Sipas parashtrueses së kërkesës *“(nenin 54 i kushtetues) i cili përmban dispozitën e cila ja garanton çdo individit edhe të drejtën për masa efikase juridike nëse konstatohet se e drejta është shkelur [...] kjo e drejtë nuk përfshin vetëm të drejtën për të i ju drejtuar gjykatave por edhe të drejtën për mënjanimin e pasojave që janë shkaktuar me shkeljen e të drejtës së caktuar do të thotë e drejta për masa efikase juridike [...]”*
56. Parashtruesja e kërkesës gjithashtu kërkon mbajtjen e seancës dëgjimore.
57. Në fund, parashtruesja e kërkesës kërkon nga Gjykata që kërkesa e saj të shpallet e pranueshme dhe të shpallet i pavlefshëm Aktgjykimi i Gjykatës Supreme, si dhe të urdhërohet që çështja e saj të kthehet në rigjykim.

B. Pretendimet e parashtruesit të Kërkesës KI66/19 Idriz Kelmendi

58. Parashtruesi i kërkesës Idriz Kelmendi pretendon që Aktgjykimi [PML. Nr. 199/2018] i Gjykatës Supreme i 5 dhjetorit 2018, i cili refuzon si të pabazuara kërkesat për mbrojtje të ligjshmërisë kundër Aktgjykimit [PAKR. nr. 168/2018] të 2 majit 2018 të Gjykatës së Apelit në lidhje me Aktgjykimin [PKR. nr. 652/15] e 5 prillit 2016 të Gjykatës Themelore, është nxjerrë në shkelje të të drejtave të tij kushtetuese të garantuara me nenet 30 [Të drejtat e të Akuzuarit], 31 [E drejta për Gjykim të Drejtë dhe të Paanshëm], 32 [E Drejta për Mjete Juridike], 33 [Parimi i Legalitetit dhe Proporcionalitetit në Rastet Penale], 36 [E Drejta e Privatësisë] dhe 54 [Mbrojtja Gjyqësore e të Drejtave] të Kushtetutës, si dhe nenin 6 (E drejta për një proces të rregullt), nenin 7 (Nuk ka dënim pa ligj) dhe nenin 8 (E Drejta për respektimin e jetës private dhe familjare) të KEDNJ-së.

59. Në veçanti, pretendimet e parashtruesit të kërkesës, në thelb, kanë të bëjnë me (I) shkelje të nenit 31 të Kushtetutës në lidhje me nenin 6 të KEDNJ-së, dhe (II) shkelje të nenit 36 të Kushtetutës në lidhje me nenin 8 të KEDNJ-së, dhe (III) shkelje të nenit 33 .1 në ndërlidhje me nenin 7 të KEDNJ-së.

(I) Sa i përket pretendimeve për shkelje të nenit 31 [E Drejta për Gjykim të Drejtë dhe të Paanshëm]

60. Parashtruesi i kërkesës e ndërton rastin e tij mbi pretendimet për shkelje të garancive procedurale të garantuara me nenin 31 të Kushtetutës në lidhje me nenin 6 të KEDNJ-së, duke pretenduar (i) shkelje të së drejtës në vendim të arsyetuar gjyqësor (ii) shkelje e së drejtës së tij për një gjykim të drejtë dhe të paanshëm, dhe (iii) shkelje të parimit të barazisë së armëve.

i) Pretendimet për mos arsyetim të vendimeve gjyqësore

61. Sa i përket pretendimeve për shkelje të së drejtës në vendim të arsyetuar gjyqësor, parashtruesi i kërkesës pretendon se aktgjykimi i kontestuar i Gjykatës Supreme nuk plotëson standardet e vendimit të arsyetuar sepse nuk trajton çështjet në vijim:
- (i) Ka shpërfillur dhe injoruar plotësisht një numër të konsiderueshëm të shkeljeve thelbësore, të ngritura në Kërkesën për Mbrojtje të Ligjshmërisë;
  - (ii) Ka dështuar të vlerësojë ligjshmërinë e pretendimeve të ngritura, duke dhënë përgjigje juridikisht të paqëndrueshme dhe të palogjikshme;
  - (iii) Nuk ka dhënë arsye bindëse, të ndërtuara mirë ligjërisht dhe se vendimi i marrë nuk përfshin kriteret ligjore dhe elementet faktike;
  - (iv) Ka “*shtrembëruar dhe kamufluar në mënyrë tërësisht arbitrare*” përmbajtjen e shkresave të lëndës, çka ka rezultuar në kundërthënie të hapur me arsyetimin e Aktgjykimeve të kundërshtuara; dhe
  - (v) Nuk janë lidhë në mënyrë logjike dhe koherente rregullat e zbatueshme me faktet e rastit.
  - (vi) Cenimi i parimit të arsyetimit të vendimeve gjyqësore ka rezultuar në mos trajtimin e mjetit procedural –kërkesën për mbrojtje të ligjshmërisë- në mënyrë substanciale e që ka rezultuar në cenimin e të drejtës në mbrojtje dhe njëkohësisht qasjen në gjykatë.
62. Në mbështetje të pretendimeve për shkelje të së drejtës në vendim të arsyetuar gjyqësor, parashtruesi i kërkesës i referohet praktikës së Gjykatës në rastet KI72/12 (parashtrues *Veton Berisha*, Aktgjykimi i 17 dhjetorit 2012), KI135/14 (parashtrues *IKK Classic*, Aktgjykim i 9 shkurtit 2016) dhe praktikës gjyqësore të Gjykatës Evropiane për të Drejtat e Njeriut (në tekstin e mëtejshëm: GJEDNJ).
63. Parashtruesi i kërkesës gjithashtu pretendon se në praktiken e GJEDNJ-së, në bazë të parimit të administrimit të mirë të drejtësisë, konsiderohet që vendimet e gjykatave duhet të përmbajnë dhe ilustrojnë përshtatshmërisht edhe arsyetimet në bazë të cilave janë nxjerrë ato vendime. Parashtruesi thekson se sipas GJEDNJ-së, e drejta për një proces të rregullt ligjor që i garantohet individit nga neni 6 i KEDNJ-së, përfshin edhe të drejtën për të pasur një vendim gjyqësor të arsyetuar.

64. Nga sa u tha më lartë parashtruesi i kërkesës pretendon se Gjykata Supreme nuk ka arritur të saktësojë se cilat fakte ka vërtetuar ndryshe Gjykata e Apelit dhe se mbi bazën të cilit arsyetim Gjykata Supreme ka vendosur.

(ii) Pretendimet për shkelje të së drejtës në gjykim të drejtë dhe të paanshëm

65. Parashtruesi i kërkesës pretendimet për shkelje të së drejtës në gjykim të drejtë dhe të paanshëm i ndërlidhë me a) pretendimet për shkelje të së drejtës në gjykim të drejtë dhe të paanshëm, për shkak të kufizimit e të drejtës së mbrojtjes, me rastin e ri cilësimit të veprës penale; dhe b) shkelje të së drejtës në gjykim të drejtë dhe të paanshëm, si pasojë e cenimit të parimit të mosrëndimit të pozitës së të pandehurit, *reformatio in peius*, gjatë shqyrtimit të çështjes.

a) pretendimet për shkelje të së drejtës në gjykim të drejtë dhe të paanshëm, për shkak të kufizimit e të drejtës së mbrojtjes, me rastin e ricilësimit të veprës penale

66. Në lidhje me këtë pretendim fillimisht parashtruesi i kërkesës thekson se: *“përderisa Gjykata e shkallës së parë rolin e të pandehurve e lidh me atë të ndërmjetësuesit, Gjykata e Apelit, edhe pse ka mbështetur dhe vërtetuar përshtetimin faktik të Gjykatës së shkallës së parë, rolin e të pandehurve e shtrembëron dhe e lidh në atë të dhënësve të ryshfetit”*.
67. Parashtruesi i kërkesës tutje thekson se Gjykatat e rregullta kanë bërë ricilësimin e veprës penale nga *“ushtrimi i ndikimit”* në veprën penale *“dhënie e ryshfetit”*, vetëm *“për të dënuar z. Idriz Kelmendin, pa asnjë provë të vërtetuar gjatë shqyrtimit gjyqësor”*, pra i cenon atij të drejtën e tij kushtetuese për një gjykim të drejtë dhe të paanshëm.
68. Parashtruesi i kërkesës ndër të tjera thekson se *“Gjykata e Apelit, në aktgjykimin e saj me rastin e ricilësimit juridik të veprës penale, në fazën e mjeteve juridike, ka ndryshuar, shtrembëruar, arnuar dhe përshtatur përshtetimin faktik lidhur me veprimet e tij, të cilat kanë qenë vendimtare për përcaktimin e fajësisë së tij, pa i dhënë të njëjtit mundësinë që të përgatiste mbrojtjen e tij lidhur me faktet e reja inkriminuese, për të cilat ngarkohej”*.
69. Lidhur me këtë parashtruesi i kërkesës pretendon se Gjykata Supreme *“është përpiqe që të kamufltojë veprimet arbitrare dhe të kundërligjshme të Gjykatës së Apelit”*, duke u thirrur në çështje tërësisht procedurale, të cilat siç thekson parashtruesi nuk reflektojnë logjikë të shëndoshë juridike.
70. Ndër të tjera parashtruesi i kërkesës thekson se ndryshimi dhe përshtatja e veprimeve të tij ka ndodhur pikërisht në fazën e mjeteve juridike dhe ku sipas tij *“ajo nuk lejohet me dispozitat e KPP-së, për shkak të garancive kushtetuese që kanë të bëjnë me të drejtën për mbrojtje”*. Sipas parashtruesit *“ai nuk pati asnjë mundësi të vetme për të kundërshtuar elementet e reja faktike dhe ligjore gjatë mbajtjes së seancës së kolegjit, sepse të tilla elemente dolën në pah vetëm pas pranimit të Aktgjykimit të Gjykatës së Apelit. Në këtë mënyrë i vetmi mjet*

juridik i mbrojtjes se z. Idriz Kelmendi ishte mjeti i jashtëzakonshëm i Kërkesës për Mbrojtjen e Ligjshmërisë.” Në lidhje me këtë pretendim parashtuesi thirret dhe kërkon nga Gjykata që në rastin e tij “të zbatojë mutatis mutandis parimet që burojnë nga praktika gjyqësore e GJEDNj-së konkretisht rastit Juha Nuutinen kundër Finlandes (45830/99)”.

71. Parashtuesi më tej pohon se asnjëherë nuk ishte dëgjuar për veprën penale “*Dhënia e ryshfetit*”, pra nuk ishte ballafaquar me të tilla akuza që do të thotë se ai asnjëherë nuk kishte dhënë mbrojtjen e tij lidhur me faktet inkriminuese të ndërlidhura me veprën penale të dhënies së ryshfetit, andaj ai pretendon se e drejta e tij për mbrojtje efektive është kufizuar ndjeshëm dhe me këtë sipas tij ka rezultuar në shkeljen e të drejtës kushtetuese për gjykim të drejtë dhe të paanshëm.

b) pretendimet për shkelje të së drejtës në gjykim të drejtë dhe të paanshëm, si pasojë e cenimit të parimit të mosrëndimit të pozitës së të pandehurit, reformatio in peius, gjatë shqyrtimit të çështjes

72. Sa i përket këtij pretendimi parashtuesi i kërkesës thekson se atij i është rënduar pozita penale, sepse siç pretendon ai Aktgjykimi i Gjykatës së Apelit me të cilin është ndryshuar Aktgjykimi i Gjykatës së shkallës së parë përkitazi me cilësimin ligjor dhe me vendimin mbi dënim, është marrë në shkelje të parimit të mosrëndimit të pozitës së të pandehurit nga neni 395 i KPP, shkelje kjo e cila ka ndikuar në dimensionin e të drejtës kushtetuese nga neni 31 i Kushtetutës.
73. Parashtuesi i kërkesës thekson se meqenëse Prokuroria kishte apeluar vetëm vendimin për dënim, ndërsa mbrojtja e tij kishte apeluar vazhdimisht për pafajësi, aktgjykimi nuk mund të ndryshohej në dëm të tij. Pra sipas parashtuesit Aktgjykimi i Gjykatës së Apelit [PAKR.nr.168/2018], shkelje të cilat sipas tij janë absorbuar edhe nga Aktgjykimi i Gjykatës Supreme është i pafavorshëm dhe ka rënduar pozitën penale të tij sepse “*ka sjellë pasoja të pavoritshme juridike, të tilla tejkalimi i identitetit objektiv të Aktakuzës, shkelja e parimit nemo iudex sine actore, dënimi për një vepër penale për të cilën ex lege ishin pushuar hetimet, ndryshimi arbitrar dhe i kundërligjshëm i cilësimit juridik të veprës penale, cenimi i parimit të vendimeve gjyqësore, kufizimi i të drejtës së mbrojtjes, shkelja e parimit të mos dënimit me ligj, shkelja esenciale e dispozitave të procedurës penale*”. Pra sipas parashtuesit Gjykata e Apelit duhet ta kthente çështjen në rigjykim në shkallën e parë, por assesi nuk duhet ta ndryshonte cilësimin juridik të veprës penale.

(iii) Pretendimi për shkelje të parimit të barazisë së armëve, si dhe parimit in dubio pro reo

74. Në lidhje me këtë pretendim parashtuesi i kërkesës thekson se shkelja e parimit të arsyetimit të vendimeve gjyqësore, e ndërthurur me kufizimin e të drejtës së mbrojtjes, me rastin e ricilësimit juridik të veprës penale si dhe me përdorimin e provave të kundërligjshme, të siguruara në kundërshtim me dispozitat e KPP dhe me të drejtën për privatësi, kanë rezultuar rrjedhimisht në cenimin e parimit të barazisë së armëve, si dhe të parimit *in dubio pro reo*.

75. Parashtruesi i kërkesës sa i përket këtij pretendimi thekson se ai është vënë në pozitë tepër të disfavorshme karshi Prokurorisë, ku pohon se *“gjykatat e rregullta kanë qenë tepër mirëkuptuese karshi prokurorisë dhe dështimeve të shumta të saj, ndërsa kanë treguar tepër të hekurta përsa i përket pretendimeve të mbrojtjes”*. Më tej ai thekson se pranimi i deklaratave nga të bashkakuzuarit dhe përdorimi i tyre si deklaratat të besueshme shkel parimin *in dubio pro reo*, sepse sipas parashtruesit deklaratat janë dhënë nga persona që kanë marrë pjesë në kryerjen e veprës penale.

(II) Pretendimet për shkelje të nenit 36 të Kushtetutës në lidhje me nenin 8 të KEDNJ-së

76. Parashtruesi i kërkesës pretendimet për shkelje të nenit 36 të Kushtetutës në lidhje me nenin 8 të KEDNJ-së i ndërlidh me pretendimet se përdorimi i provave është siguruar në mënyrë të kundërligjshme dhe në shkelje të së drejtës për privatësi nga neni 36 paragrafi 3 i Kushtetutës lidhur me nenin 8 të KEDNJ-së.
77. Parashtruesi i kërkesës pretendon se urdhëresat për autorizimin dhe zbatimin e masave të fshehta të hetimit dhe vëzhgimit, kanë rezultuar në shkeljen e të drejtës për privatësi nga neni 36 paragrafi 3 i Kushtetutës lidhur me nenin 8 të KEDNJ-së, për shkak të dështimit të gjykatave për të arsyetuar domosdoshmërinë dhe proporcionalitetin e masave në fjalë.
78. Ndër të tjera parashtruesi i kërkesës thekson se Gjykata Supreme ka shpërfillur plotësisht pretendimet e ngritura mbi kushtetutshmërinë dhe ligjshmërinë e provave të siguruara nga urdhëresat për masa të fshehta. Sipas tij *“Sfidimi i kundërligjshmërisë së provave nuk duhet të jetë thjesht formal, por substancial, çka shkakton detyrim pozitiv për Gjykatat e rregullta që të analizojnë pretendimet e mbrojtjes lidhur me kundërligjshmërinë e provave”*. Gjithashtu parashtruesi i kërkesës kërkon nga Gjykata *“që të trajtojë gjithashtu si pjesë përbërëse të këtij paragrafi edhe pretendimet tona për sa i përket pranueshmërisë së deklaratave të bashkakuzuarve [...]”*.
79. Lidhur me këtë parashtruesi i kërkesës pretendon se Policia në mënyrë arbitrare ka zbatuar masën e fshehtë të përgjimit të telekomunikimeve në mënyrë retroaktive duke tejkaluar në këtë mënyrë autorizimet zyrtare që i ishin dhënë nga Urdhëresa e Gjykatës dhe cenuar rrjedhimisht të drejtën për privatësi të garantuar me nenin 36 të Kushtetutës. Më tej ai thekson se *“çdo individ nën juridiksionin e autoriteteve vendore, duhet të ndjehet i sigurt që zbatimi i masave të fshehta dhe teknike të vëzhgimit dhe hetimit, është subjekt i një kontrolli të ashpër nga ana e autoriteteve gjyqësore, si dhe që të tilla masa do të autorizohen vetëm në bazë të një vendimi gjyqësor të detajuar me arsyetim, në të cilin duhet të trajtohet domosdoshmëria dhe proporcionaliteti i masave në fjalë”*. Pra me trajtimin e provave të kundërligjshme siç pretendon parashtruesi të siguruara në shkelje të së drejtës për privatësi, ka rezultuar me cenimin e të drejtës kushtetuese për gjykim të drejtë dhe të paanshëm.

(III) Pretendimet për shkelje të nenit 33 .1 në ndërlidhje me nenin 7 të KEDNJ-së

80. Parashtruesi i kërkesës pretendon se është shkelë edhe parimi i mos dënimit pa ligj, i sanksionuar nga neni 33.1 i Kushtetutës lidhur me nenin 7 të KEDNJ-së, për shkak siç thekson ai veprimet me të cilat ngarkohet ai të përshkruara në dispozitivin e aktgjykimit fajësues, nuk formësojnë elementet e veprës penale Dhënia e ryshfetit nga neni 429.1 lidhur me nenin 31 të Kodit Penal, për të cilën ai është shpallur fajtor dhe dënuar.
81. Parashtruesi pretendon se *“Mbroytja e tij gjithnjë ka ngritur pretendimin e shkeljes se ligjit penal ne dem te te njëjtit, pranë te gjitha instancave te gjykatave te rregullta, te cilat kane refuzuar pretendimet përkatës duke mos dhëne asnjë arsye te vetme se PERSE te tilla pretendime ishin te pabazuara. Madje, Gjykata Supreme ka shpërfillur plotësisht pretendimet mbi shkeljen e ligjit penal, te artikulare ne faqet 18-22 te Kërkesës per Mbroytje te Ligjshmërisë, duke mos dhëne asnjë përgjigje te vetme mbi çështjet e ngritura ne kete pjese. Dështimi i Gjykatës Supreme për te adresuar pretendimet e Mbroytjes se z. Idriz Kelmendi mbi shkeljen e ligjit penal ne dem te tij, ka absorbuar gjithashtu shkeljen e ligjit penal edhe nga ana e gjykatave te rregullta, përkatësisht Gjykate se shkalles se pare dhe Gjykatës se Apelit”*
82. *Tutje, parashtruesi i kërkesës pretendimin për shkelje te ligjit penal e ndërlidh me ri cilësimin e veprës penale. Ne lidhje me këtë parashtruesi thekson se “Gjykata e Apelit është kufizuar ekskluzivisht në rikualifikimin ligjor të veprës penale, duke aprovuar të njëjtin përshkrim faktik të elementeve të veprës penale të Ushtrimit të ndikimit, si në pikën II të dispozitivit të Aktgjykimit të Gjykatës Themelore, i cili mbështetet në tërësi edhe nga Gjykata Supreme, si dhe duke dështuar plotësisht që të ndryshojë dispozitivin përkatës mbi përshkrimin faktik të elementeve qenësore të veprës penale të ricilësuar si dhënia e ryshfetit dhe të sanksionuar nga neni 429.1 i KPK”.*
83. Parashtruesi thekson *“Ky qëndrim arbitrar dhe kamufles i Gjykatës se Apelit, i mbështetur verbërisht dhe ne mënyre juridikisht te pa qëndrueshme nga Gjykata Supreme”*. Ne lidhje me këtë pretendim parashtruesi thirret dhe citon *“vlerësimin e Aktgjykimit te Gjykatës Supreme “ nga rreshti 22 i faqe 15 te Aktgjykimit”*.
84. Sipas parashtruesit *“ asnjëri nga këto veprime nuk përben element qenesore te veprës penale Dhenja e Ryshfetit, te sanksionuar nga neni 429.1 te KPP, ndaj edhe inkriminimi i z. Idriz KELEMENDI është kryer ne shkeljeje te parimit Nullum crimen sine lege”*.
85. Në fund, parashtruesi i kërkesës kërkon nga Gjykata që kërkesa e tij të shpallet e pranueshme dhe të shpallet i pavlefshëm Aktgjykimi [Pml. nr. 41/2017] i 3 korrikut 2017 i Gjykatës Supreme në lidhje me Aktgjykimin [PAKR. nr. 345/2016] e 16 shtatorit 2016 të Gjykatës së Apelit dhe Aktgjykimin [PKR. nr. 291/14] e 18 shkurtit 2016 të Gjykatës Themelore, dhe të urdhërohet që çështja e tij të kthehet në rigjykim.

Dispozita relevante Kushtetuese dhe Ligjore

KUSHTETUTA E REPUBLIKËS SË KOSOVËS

Neni 31 [E Drejta për Gjykim të Drejtë dhe të Paanshëm]

1. Çdokujt i garantohet mbrojtje e barabartë e të drejtave në procedurë para gjykatave, organeve të tjera shtetërore dhe bartësve të kompetencave publike.
2. Çdokush gëzon të drejtën për shqyrtim publik të drejtë dhe të paanshëm lidhur me vendimet për të drejtat dhe obligimet ose për cilëndo akuzë penale që ngrihet kundër saj/tij brenda një afati të arsyeshëm, nga një gjykatë e pavarur dhe e paanshme, e themeluar me ligj.
3. Gjykimi është publik, me përjashtim të rasteve kur gjykata, në rrethana të veçanta, konsideron se, në të mirë të drejtësisë, është i domosdoshëm përjashtimi i publikut, ose i përfaqësuesve të medieeve, sepse prania e tyre do të përbënte rrezik për rendin publik ose sigurinë kombëtare, interesat e të miturve, ose për mbrojtjen e jetës private të palëve në proces, në mënyrën e përcaktuar me ligj.
4. Çdokush i akuzuar për vepër penale ka të drejtë t'u bëjë pyetje dëshmitarëve dhe të kërkojë paraqitjen e detyrueshme të dëshmitarëve, të ekspertëve dhe të personave të tjerë, të cilët mund të sqarojnë faktet.
5. Çdokush i akuzuar për vepër penale, prezumohet të jetë i pafajshëm derisa të mos dëshmohet fajësia e tij/saj, në pajtim me ligjin.
6. Ndihma juridike falas do t'u mundësohet atyre që nuk kanë mjete të mjaftueshme financiare, nëse një ndihmë e tillë është e domosdoshme për të siguruar qasjen efektive në drejtësi.
7. Procedurat gjyqësore që përfshijnë të miturit rregullohen me ligj, duke respektuar rregullat dhe procedurat e veçanta për të miturit.

Neni 36 [E Drejta e Privatësisë]

1. Çdokush gëzon të drejtën që t'i respektohet jeta private dhe familjare, pacenueshmëria e banesës dhe fshehtësia e korrespondencës, telefonisë dhe e komunikimeve të tjera.
2. Kontrollat e cilësdo banese ose cilitdo objekti privat, që mendohet se janë të domosdoshme për hetimin e krimit, mund të bëhen vetëm deri në shkallën e domosdoshme dhe vetëm pas miratimit nga ana e gjykatës, pas shpjegimit të arsyeve pse një kontroll i tillë është i domosdoshëm. Shmangia nga kjo rregull lejohet, nëse është e domosdoshme për arrestim të ligjshëm, për mbledhjen e provave që ka rrezik të humbasin ose për mënjanimin e rrezikut të drejtpërdrejtë dhe serioz për njerëzit dhe për pasuri, në mënyrën e përcaktuar me ligj. Gjykata duhet që të miratojë veprimet e tilla në mënyrë retroaktive.
3. Fshehtësia e korrespondencës, telefonisë dhe komunikimit tjetër, është e drejtë e pacenueshme. Kjo e drejtë mund të kufizohet vetëm përkohësisht, në bazë të vendimit gjyqësor, nëse është e domosdoshme për ecurinë e procedurës penale ose për mbrojtjen e vendit, në mënyrën e parashikuar me ligj.
4. Secili person gëzon të drejtën e mbrojtjes së të dhënave personale. Mbledhja, ruajtja, qasja, korrigjimi dhe shfrytëzimi i tyre rregullohet me ligj.

KONVENTA EVROPIANE PËR TË DREJTAT E NJERIUT

NENI 6

E drejta për një proces të rregullt

1. Çdo person ka të drejtë që çështja e tij të dëgjohet drejtësisht, publikisht dhe brenda një afati të arsyeshëm nga një gjykatë e pavarur dhe e paanshme, e krijuar me ligj, e cila do të vendosë si për mosmarrëveshjet në lidhje me të drejtat dhe detyrimet e tij të natyrës civile, ashtu edhe për bazueshmërinë e çdo akuze penale në ngarkim të tij. Vendimi duhet të jepet publikisht, por prania në sallën e gjykatës mund t'i ndalohe shtypit dhe publikut gjatë tërë procesit ose gjatë një pjese të tij, në interes të moralit, të rendit publik ose sigurisë kombëtare në një shoqëri demokratike, kur kjo kërkohet nga interesat e të miturve ose mbrojtja e jetës private të palëve në proces ose në shkallën që çmohet tepër e nevojshme nga gjykata, kur në rrethana të veçanta publiciteti do të dëmtonte interesat e drejtësisë.
2. Çdo person i akuzuar për një vepër penale prezumohet i pafajshëm, derisa fajësia e tij të provohet ligjërisht.
3. Çdo i akuzuar për një vepër penale ka të drejtat minimale të mëposhtme:
  - a. të informohet brenda një afati sa më të shkurtër, në një gjuhë që ai e kupton dhe në mënyrë të hollësishme, për natyrën dhe për shkakun e akuzës që ngrihet ndaj tij;
  - b. t'i jepet koha dhe lehtësitë e përshtatshme për përgatitjen e mbrojtjes;
  - c. të mbrohet vetë ose të ndihmohet nga një mbrojtës i zgjedhur prej tij, ose në qoftë se ai nuk ka mjete të mjaftueshme për të shpërblyer mbrojtësin, t'i mundësohet ndihma ligjore falas kur këtë e kërkojnë interesat e drejtësisë;
  - d. të pyesë ose të kërkojë që të merren në pyetje dëshmitarët e akuzës dhe të ketë të drejtën e thirrjes dhe të pyetjes të dëshmitarëve në favor të tij, në kushte të njëjta me dëshmitarët e akuzës;
  - e. të ndihmohet falas nga një përkthyes në qoftë se nuk kupton ose nuk flet gjuhën e përdorur në gjyq.

NENI 8

E drejta për respektimin e jetës private dhe familjare

1. Çdokush ka të drejtën e respektimit të jetës së tij private dhe familjare, banesës dhe korrespondencës së tij.
2. Autoriteti publik nuk mund të ndërhyjë në ushtrimin e kësaj të drejte, përveçse në shkallën e parashikuar nga ligji dhe kur është e nevojshme në një shoqëri demokratike, në interes të sigurisë publike, për mbrojtjen e rendit publik, shëndetit ose moralit ose për mbrojtjen e të drejtave dhe lirive të të tjerëve.

Kodi i Procedurës Penale të Kosovës

Neni 3

Prezumimi i pafajësisë së të pandehurit dhe in dubio pro reo

1. Çdo person i dyshuar ose që akuzohet për vepër penale konsiderohet i pafajshëm derisa të vërtetohet fajësia e tij me aktgjykim të formës së prerë të gjykatës.
2. Mëdyshjet lidhur me ekzistimin e fakteve të rëndësishme për çështjen ose për zbatimin e ndonjë dispozite të ligjit penal interpretohen në favor të të pandehurit dhe të drejtave të tij sipas këtij Kodi dhe sipas Kushtetutës së Republikës së Kosovës.

Neni 7

Detyrimi i përgjithshëm për vërtetimin e plotë dhe të saktë të fakteve

1. Gjykata, prokurori i shtetit dhe policia të cilët marrin pjesë në procedurën penale detyrohen që saktësisht dhe tërësisht t'i vërtetojnë faktet të cilat janë të rëndësishme për marrjen e vendimit të ligjshëm.
2. Sipas dispozitave të parapara me këtë Kod, gjykata, prokurori i shtetit dhe policia që marrin pjesë në procedurë penale detyrohen që me vëmendje dhe me përkushtim maksimal profesional dhe me përkujdesje të njëjtë të vërtetojnë faktet kundër të pandehurit si dhe ato në favor të tij, dhe para fillimit të procedurës dhe gjatë zhvillimit të saj t'i mundësojnë të pandehurit dhe mbrojtësit të tij shfrytëzimin e të gjitha fakteve dhe provave që janë në favor të të pandehurit.

Neni 105

Kontrolli dhe sekuestrimi i përkohshëm

5. Gjyqtari i procedurës paraprake mund të urdhërojë kontrollin personal të një personi të caktuar kur ka gjasa reale se ky kontroll do të rezultojë në zbulimin e gjurmëve ose në konfiskimin e provave të një veprë penale.

Neni 106

Kufizimet në ekzekutimin e urdhërkontrollit

1. Urdhërkontrollin e ekzekutojnë zyrtarët e autorizuar të policisë me ndihmën e nevojshme të zyrtarëve të tjerë të policisë brenda dyzet e tetë (48) orëve nga lëshimi i urdhrit.
2. Në parim, zyrtarët e autorizuar të policisë e ekzekutojnë urdhrin e kontrollit brenda orës 06:00 dhe 22:00. Përjashtimisht, kontrolli mund të zbatohet jashtë kësaj kohe kur ka filluar brenda kësaj kohe e nuk është përfunduar në orën 22:00 ose kur ka arsye nga neni 110 i këtij Kodi, apo nëse gjyqtari i procedurës paraprake çmon që vonesa do të mund të çonte në arratisjen e personit të kërkuar ose në asgjësimin e gjurmëve ose provave të veprës penale dhe lejon kontroll jashtë orarit të paraparë nga ky paragraf.

Neni 107

Procedura para fillimit të kontrollit dhe të drejtat e të pandehurit

1. Para fillimit të kontrollit, zyrtari i autorizuar i policisë ia prezanton urdhrin personit të cilit i drejtohet ky urdhër dhe atë e njofton se ka të drejtë të kontaktojë me avokatin i cili ka të drejtë të jetë i pranishëm gjatë kontrollit.
2. Kur personi kërkon praninë e avokatit gjatë kontrollit, zyrtarët e autorizuar të policisë shtyjnë kontrollin derisa të arrijë avokati, por jo më shumë se dy (2) orë nga njoftimi i avokatit për kontroll. Ndërkohë, zyrtarët e autorizuar të policisë mund të kufizojë lëvizjen e personit përkatës dhe personave të tjerë në lokalet që do të kontrollohen. Në raste të ngutshme, zyrtarët e autorizuar të policisë mund të fillojnë kontrollin edhe para mbarimit të afatit kohor për ardhjen e avokatit.
3. Para fillimit të kontrollit, zyrtarët e autorizuar të policisë kërkojnë nga personi që vullnetarisht të dorëzojë personin ose sendet që kërkohen.

4. Përjashtimisht, kontrolli mund të fillojë pa prezantimin e urdhrit ose pa kërkesë të mëparshme për dorëzim të personit apo të sendeve të kërkuara, kur pritet rezistencë e armatosur ose kur ka mundësi të dështojë efekti i kontrollit nëse ai nuk zbatohet menjëherë dhe pa paralajmërim ose kur kontrolli zbatohet në lokale publike.

Neni 108

Kufizimet në kontroll

1. Gjatë kontrollit të shtëpisë ose të lokaleve të tjera personi, shtëpia, lokalet ose pasuria e të cilit kontrollohen ose përfaqësuesi i tij kanë të drejtë të jenë të pranishëm.
2. Gjatë kontrollit të personit, shtëpisë ose lokaleve të tjera kërkohet të jenë të pranishëm dy persona të rritur si dëshmitarë. Para fillimit të kontrollit, dëshmitarët paralajmërohen që me kujdes të vëzhgojnë zbatimin e kontrollit dhe njoftohen mbi të drejtën e tyre për të bërë vërejtje, nëse kanë, për përmbajtjen e procesverbalit të kontrollit para se të nënshkruhet.
3. Kontrolli i një femre zbatohet vetëm nga zyrtarja policore femër dhe dëshmitarët duhet të jenë femra.
4. Kontrolli i lokaleve të banimit zbatohet me kujdes për të mos prishur qetësinë. Lokalet e mbyllura, mobilet ose sendet tjera mund të hapen me forcë vetëm kur pronari nuk është i pranishëm ose refuzon hapjen e tyre në mënyrë vullnetare. Gjatë hapjes së këtyre objekteve me kujdes duhet shmangur dëmtimeve të panevojshme.
5. Kontrolli i personit mund të përfshijë kontrollin intim, i cili zbatohet nga mjeku ose infermieri i kualifikuar, në pajtim me rregullat e shkencës së mjekësisë dhe me respektim të plotë të dinjitetit të personit.
6. Kur kontrolli zbatohet në lokalet e organit publik, kryesuesi i tij thirret të jetë i pranishëm gjatë kontrollit.
7. Për çdo kontroll të personit, të shtëpisë ose të lokaleve përpilohet procesverbali. Procesverbali i tillë nënshkruhet nga personi i kontrolluar ose nga personi, lokalet apo pasuria e të cilit është kontrolluar, avokati i tij nëse është i pranishëm gjatë kontrollit dhe personat, prania e të cilëve është e detyruar. Gjatë zbatimit të kontrollit mund të konfiskohen vetëm sendet dhe shkresat lidhur me qëllimin e kontrollit të caktuar. Sendet dhe shkresat e konfiskuara përfshihen dhe përshkruhen qartë në procesverbal dhe shënohen në vërtetimin që menjëherë i jepet personit sendet dhe shkresat e të cilit janë konfiskuar.
8. Sendet dhe shkresat e konfiskuara gjatë kontrollit mbahen në kontejnerët përkatës ose në qese transparente të plastikës dhe zyrtari i autorizuar i policisë dhe prokurori i shtetit mbajnë procesverbal mbi mbikëqyrjen për secilin send apo grup të shkresave.

Neni 109

Kontrabanda ose provat që nuk kanë lidhje me bazën e kontrollit

Nëse gjatë kontrollit të personit, shtëpisë ose lokaleve gjenden sende të cilat nuk kanë të bëjnë me veprën penale për të cilën është zbatuar kontrolli, por që tregojnë një vepër tjetër penale që ndiqet sipas detyrës zyrtare, këto sende gjithashtu përshkruhen në procesverbal, konfiskohen dhe menjëherë lëshohet vërtetimi për konfiskim. Prokurorit të shtetit menjëherë i dërgohet njoftimi në mënyrë që të fillojë procedure penale apo të ndryshojë procedurën penale ekzistuese. Sendet e konfiskuara kthehen menjëherë kur prokurori i shtetit konstaton se nuk ka bazë për ndjekje penale, e as ndonjë bazë tjetër ligjore për konfiskimin e sendeve.

Neni 110
Arsyet për kontroll pa urdhër të gjykatës

1. Kur është e domosdoshme dhe në masë të nevojshme, zyrtarët policor mund të hyjnë në shtëpinë dhe lokalet tjera të personit dhe të zbatojnë kontrollin pa urdhrin e gjyqtarit të procedurës paraprake nëse:
  - 1.1. personi përkatës me dije dhe me vullnet jep pëlqimin për kontroll;
  - 1.2. Personi thërret për ndihmë;
  - 1.3. kryerësi i kapur në flagrancë gjatë kryerjes së veprës penale duhet arrestuar pas ndjekjes;
  - 1.4. arsyet për mbrojtjen e njerëzve dhe pasurisë e kërkojnë një veprim të tillë për mënjanimin e rrezikut të drejtpërdrejt dhe serioz për njerëzit dhe pronën;
  - 1.5. personi kundër të cilit është lëshuar urdhërarrest nga gjykata gjendet në shtëpi apo në lokale të tjera.
2. Në rastet nga paragrafi 1. i këtij neni nuk shkruhet procesverbal nëse nuk është zbatuar kontrolli, por personit i jepet një shënim zyrtar për arsyen e hyrjes në shtëpi dhe në lokale të tjera.
3. Përgjashtimisht, në rrethana të ngutshme, kur urdhri me shkrim për kontroll nuk mund të merret me kohë dhe nëse ekziston rrezik real për vonesë, që mund të rezultojë me humbjen e provave, ose rrezik ndaj jetës ose shëndetit të njerëzve, zyrtari i autorizuar i policisë mund të fillojë kontrollin në bazë të lejes gojore nga gjyqtari kompetent.
4. Përgjashtimisht, kontrolli mund të zbatohet pa praninë e dëshmitarëve nëse prania e tyre nuk mund të sigurohet menjëherë dhe vonesa e fillimit të kontrollit do të ishte e rrezikshme. Arsyet për zbatimin e kontrollit pa praninë e dëshmitarëve shënohen në procesverbal.
5. Policia mund të zbatojë kontrollin e personit pa urdhër ose pa praninë e dëshmitarëve kur ekzekuton aktvendimin për sjelljen forcërisht të personit ose kur bën arrestimin e tij, nëse ekziston dyshim i bazuar se personi mban armë apo ndonjë mjet për sulm ose kur mund të mënjanojë, fshehtë apo asgjësojë sendet të cilat nga ai duhet të merren si provë në procedurë penale.
6. Kur policia ndërmerr kontroll pa urdhër të shkruar gjyqësor, brenda afatit prej dymbëdhjetë (12) orësh pas kontrollit i dërgon raport lidhur me këtë prokurorit të shtetit dhe gjyqtarit kompetent nëse për këtë çështje është caktuar ndonjë gjyqtar në mënyrë që të merret aprovimi retroaktiv gjyqësor i kontrollit, në pajtim me dispozitat e Kushtetutës.

Neni 111
Pranueshmëria e provave të marra gjatë kontrollit

1. Provat e mbledhura nëpërmjet kontrollit janë të papranueshme nëse:
  - 1.1. provat e marra gjatë kontrollit, pa lejen e gjykatës, janë të pa pranueshme, nëse kontrollimi nuk merr aprovim retroaktiv gjyqësor, në pajtim me dispozitat e Kushtetutës;
  - 1.2. kontrolli është zbatuar pa urdhër të gjyqtarit kompetent në kundërshtim me dispozitat e këtij Kodi;
  - 1.3. urdhri i gjyqtarit kompetent është lëshuar në kundërshtim me procedurën e paraparë me këtë Kod;
  - 1.4. përmbajtja e urdhrin të gjyqtarit kompetent është në kundërshtim me kushtet e parapara me këtë Kod; 50

- 1.5. kontrolli është zbatuar në kundërshtim me urdhrin e gjyqtarit kompetent;
- 1.6. personat, prania e të cilëve është e detyrueshme, nuk kanë qenë të pranishëm gjatë kontrollit; ose
- 1.7. kontrolli është zbatuar në kundërshtim me nenin 108 të këtij Kodi

Neni 403 **Ndryshimi i aktgjykimit të gjykatës themelore**

1. Gjykata e Apelit e ndryshon aktgjykimin e gjykatës themelore me aktgjykim kur vërteton se gjykata themelore ka bërë vërtetim të gabuar apo jo të plotë të fakteve, dhe për këtë qëllim:

1.2. mund të vërtetojë dhe të çmojë provat materiale pa mbajtur shqyrtim, nëse nuk ka nevojë për të marrë prova të reja apo për të përsëritur shqyrtimin e provave.

Vlerësimi i pranueshmërisë së kërkesave

86. Gjykata së pari shqyrton nëse janë përmbushur kriteret për pranueshmëri, të përcaktuara në Kushtetutë dhe të specifikuara më tej me Ligj dhe të parapara me Rregullore të punës.

87. Në këtë drejtim, Gjykata i referohet paragrafëve 1 dhe 7 të nenit 113 [Juridiksioni dhe Palët e Autorizuara] të Kushtetutës të cilët përcaktojnë se:

1. Gjykata Kushtetuese vendos vetëm për rastet e ngritura para gjykatës në mënyrë ligjore nga pala e autorizuar.

(...)

7. Individët janë të autorizuar të ngrenë shkeljet nga autoritetet publike të të drejtave dhe lirive të tyre individuale, të garantuara me Kushtetutë, mirëpo vetëm pasi të kenë shteruar të gjitha mjetet juridike të përcaktuara me ligj.

88. Në vazhdim, Gjykata gjithashtu shqyrton nëse parashtuesit e kërkesës i kanë përmbushur kriteret e pranueshmërisë, siç përcaktohet me Ligj. Në lidhje me këtë, Gjykata së pari i referohet nenit 47 [Kërkesa individuale], 48 [Saktësimi i kërkesës] dhe 49 [Afatet] të Ligjit, të cilët përcaktojnë:

Neni 47 **[Kërkesa individuale]**

“1. Çdo individ ka të drejtë të kërkojë nga Gjykata Kushtetuese mbrojtje juridike në rast se pretendon se të drejtat dhe liritë e tij individuale të garantuara me Kushtetutë janë shkelur nga ndonjë autoritet publik.

2. Individ mund të ngrejë kërkesën në fjalë vetëm pasi që të ketë shteruar të gjitha mjetet juridike të përcaktuara me ligj”.

Neni 48 **[Saktësimi i kërkesës]**

"Parashtruesi i kërkesës ka për detyrë që në kërkesën e tij të qartësojë saktësisht se cilat të drejta dhe liri pretendon se i janë cenuar dhe cili është akti konkret i autoritetit publik të cilin parashtruesi dëshiron ta kontestoj".

Neni 49
[Afatet]

"Kërkesa parashtrohet brenda afatit prej katër (4) muajve. Afati fillon të ecë që nga dita kur parashtruesit i është dorëzuar vendimi gjyqësor ...".

89. Sa i përket përmbushjes së këtyre kriterëve, Gjykata vëren se parashtruesit e kërkesave i kanë plotësuar kriteret e përcaktuara me paragrafin 7 të nenit 113 të Kushtetutës, pasi që janë palë të autorizuar, kontestojnë një akt të një autoriteti publik, përkatësisht Aktgjykimin [Pml.nr.199/2018] e Gjykatës Supreme, të 5 dhjetorit 2018, pasi i kanë shteruar të gjitha mjetet juridike të parapara me ligj. Parashtruesit e kërkesave gjithashtu kanë sqaruar të drejtat dhe liritë themelore që ata pretendojnë se u janë shkelur, në pajtim me kërkesat e nenit 48 të Ligjit, si dhe kanë dorëzuar kërkesën në pajtim me afatet e përcaktuara në nenin 49 të Ligjit.
90. Megjithatë, në vlerësimin e pranueshmërisë së kërkesës, Gjykata gjithashtu duhet të shqyrtojë nëse parashtruesit e kërkesës kanë përmbushur kriteret e pranueshmërisë të parapara në rregullin 39 [Kriteret e pranueshmërisë] të Rregullores së punës. Rregulli 39 (2) i Rregullores së punës përcakton kriteret në bazë të të cilave Gjykata mund të shqyrtojë kërkesën, duke përfshirë kriterin që kërkesa të mos jetë qartazi e pabazuar. Rregulli 39 (2), në veçanti përcakton që:

"(2) Gjykata mund ta konsiderojë kërkesën të papranueshme, nëse kërkesa është qartazi e pabazuar, sepse parashtruesi nuk dëshmon dhe nuk mbështetë në mënyrë të mjaftueshme pretendimin e tij."

91. Në lidhje me këtë, Gjykata rikujton se parashtruesit e kërkesës pretendojnë që Aktgjykimi [Pml.nr.199/2018] i 5 dhjetorit 2018 i Gjykatës Supreme, është nxjerrë në shkelje të të drejtave dhe lirive themelore të tyre të garantuara me nenet 3 lidhur me 24 [Barazia para Ligjit], 30 [Të Drejtat e të Akuzuarit], 31 [E Drejta për Gjykim të Drejtë dhe të Paanshëm], 32 [E Drejta për Mjete Juridike], 33 [Parimi i Legalitetit dhe Proporcionalitetit në Rastet Penale] 36 [E Drejta e Privatësisë], 54 [Mbrojtja Gjyqësore e të Drejtave], 102 [Parimet e Përgjithshme të Sistemit Gjyqësor] dhe 109 [Prokurori i Shtetit] të Kushtetutës, si dhe nenin 6 (E drejta për një proces të rregullt), nenin 7 (Nuk ka dënim pa ligj) dhe 8 (E drejta për respektimin e jetës private dhe familjare) të KEDNJ-së.
92. Sa i përket kërkesës KI63/19, pretendimet e parashtrueses së kërkesës Vahide Badivuku, në thelb, kanë të bëjnë me: (I) shkelje të nenit 31 të Kushtetutës në lidhje me nenin 6 të KEDNJ-së, ku parashtruesja e ndërton rastin e saj mbi pretendimet për shkelje të garancive procedurale të garantuara me këto nene, duke ndërlidhur pretendimet e saj me: pranueshmërinë dhe administrimin e provave në kuadër të garancive për një gjykim të drejtë; shkelje e parimit të prezumimit të pafajësisë dhe parimit *in dubio pro reo*; shkelje të parimit të

barazisë së armëve, dhe (II) shkelje të nenit 36 të Kushtetutës në lidhje me nenin 8 të KEDNJ-së duke pretenduar që kontrolli personal bie ndesh me privatësinë e saj, sepse sipas parashtrueses (i) nuk ishte njoftuar fare se ishte duke u zbatuar një procedurë dhe se për çfarë arsye po i bëhej kontrolli; (ii) kontrollimi i saj është bërë pa urdhër gjyqësor; (iii) nuk kanë qenë prezent dy dëshmitar për kontrollin e saj (iv) policia nuk përpiloi procesverbal për rrjedhën e kontrollit të saj, (v) paratë e marra nga parashtruesja nuk janë fotografuar.

93. Ndërsa, parashtruesi i kërkesës KI66/19 e ndërton rastin e tij mbi pretendimet për: (I) shkelje të garancive procedurale të garantuara me nenin 31 të Kushtetutës në lidhje me nenin 6 të KEDNJ-së, duke pretenduar (i) shkelje të së drejtës në vendim të arsyetuar gjyqësor (ii) shkelje e së drejtës së tij për një gjykim të drejtë dhe të paanshëm dhe (iii) shkelje të parimit të barazisë së armëve; si dhe (II) shkelje të nenit 36 të Kushtetutës në lidhje me nenin 8 të KEDNJ-së i për shkak provat ishin siguruar në mënyrë të kundërligjshme dhe në shkelje të së drejtës për privatësi nga neni 36 paragrafi 3 i Kushtetutës lidhur me nenin 8 të KEDNJ-së, dhe (III) shkelje të nenit 33.1 të Kushtetutës në ndërlidhje me nenin 7 të KEDNJ-së për shkak se (i) veprimet me të cilat ngarkohet ai nuk formësojnë elementet e veprës penale (Dhënia e rryshfetit nga neni 429.1 lidhur me nenin 31 të Kodit Penal), (ii) *gjykatat e rregullta, të cilat kanë refuzuar pretendimet për shkeljen e ligjit penal në dem të tij duke mos dhënë asnjë arsye të vetme se PERSE të tilla pretendime ishin të pabazuara*. Parashtruesi specifikisht pretendon se “*shkelja e ligjit penal në dem të tij është e ndërlidhur me ri cilësimi i veprës penale për shkak se “Gjykata e Apelit është kufizuar ekskluzivisht në rikualifikimin ligjor të veprës penale, duke aprovuar të njëjtin përshkrim faktik të elementeve të veprës penale të Ushtrimit të ndikimit...”*”
94. Në trajtimin e pretendimeve të parashtruesve të kërkesës që ndërlidhen me të drejtën në gjykim të drejtë dhe të paanshëm, të drejtën e privatësisë, dhe parimi i mos dënimit pa ligj, Gjykata do të aplikojë praktikën e saj dhe praktikën gjyqësore të Gjykatës Evropiane për të Drejtat e Njeriut (në tekstin e mëtejshëm: GJEDNJ), mbi bazën e të cilës ajo, bazuar në nenin 53 [Interpretimi i Dispozitave për të Drejtat e Njeriut] të Kushtetutës, është e detyruar të interpretojë të drejtat dhe liritë themelore të garantuara me Kushtetutë.
95. Në vijim, Gjykata do të trajtojë pretendimet e parashtruesve të kërkesës duke analizuar parimet e GJEDNJ-së, duke aplikuar të njëjtat në rastet konkrete dhe duke dhënë vlerësimet përkatëse.

(A) Vlerësimi i Pretendimeve të parashtrueses së kërkesës KI63/19-Vahide Badivuku

96. Gjykata vëren se në rastin konkret përfshihen disa vendime të gjykatave të rregullta, katër prej të cilave e kishin shpallur ose konfirmuar fajësinë e parashtrueses të kërkesës. Gjykata Themelore fillimisht e kishte shpallur parashtruesen e kërkesës fajtores, për veprën penale “*Marrja e rryshfetit*”, duke e dënuar atë me 3 vite burgim. Ky vendim i Gjykatës Themelore ishte vërtetuar nga Gjykata e Apelit, mirëpo pas kërkesës për mbrojtje të ligjshmërisë të ushtruar kundër Aktgjykimit të lartcekur, Gjykata Supreme anuloi Aktgjykimin

e Gjykatës së Apelit dhe çështja ishte kthyer në rigjykim. Në gjykimin e ripërsëritur, Gjykata e Apelit përmes Aktgjykimit [PAKR. Nr.222/2017] refuzoi si të pabazuar ankesën e parashtrueses së kërkesës. Pas kërkesës për mbrojtje të ligjshmërisë të ushtruar nga parashtruesja e kërkesës, Gjykata Supreme përmes Aktgjykimit [Pml.nr.224/2017] anuloi Aktgjykimin e Gjykatës së Apelit duke kthyer çështjen në rivendosje. Gjykata e Apelit përsëri refuzoi si të pabazuar ankesën e parashtrueses së kërkesës. Në fund, Gjykata Supreme përmes Aktgjykimit [PML.nr.199/2018] refuzoi si të pabazuara kërkesat për mbrojtje të ligjshmërisë, të parashtruara nga parashtruesja e kërkesës dhe nga mbrojtja e të bashkakuzuarit Idriz Kelmendi.

I. Vlerësimi i pretendimeve për shkelje të nenit 31 të Kushtetutës në lidhje me nenin 6 të KEDNJ-së

97. Gjykata rikujton që sa i përket pretendimeve të shkeljes së nenit 31 të Kushtetutës në ndërlidhje me nenin 6 të KEDNJ-së, parashtruesja e kërkesës thekson që aktgjykimet e gjykatave të rregullta (a) bazoheshin në supozime dhe prova të marra në kundërshtim me dispozitat ligjore të KPPK-së, në veçanti marrja e deklaratës së saj nga prokuroria, me ç'rast i janë cenuar prezumimi i pafajësisë së të pandehurit dhe parimi *in dubio pro reo*, (b) se është cenuar barazia e armëve, për të cilën thekson se ndërlidhet me veprimet e Prokurorit që ishin në kundërshtim me nenin 109 dhe 31 të Kushtetutës, se (c) provat janë marrë në kundërshtim me dispozitat e nenit 7 (Detyrimi i përgjithshëm për vërtetimin e plotë dhe të saktë të fakteve), dhe neneve 105-111 (sa i përket fushës së kontrollit dhe konfiskimit) të KPPK-së. Gjithashtu, (d) vërtetimi i marrjes së përkohshme të sendeve ishte nënshkruar nga zyrtari policor në vend të dëshmitarit prezent; dhe se (e) në memorandumin zyrtar mbi pranim dorëzimin e parave të fondit të fshehtë të policisë lidhur me simulimin e veprës penale, nuk kanë qenë të shënuara numrat serik të të hollave të konfiskuara. Rrjedhimisht, pretendimet e saj parashtruesja e kërkesës, në thelb i ndërlidh me *pranueshmërinë dhe administrimin e provave* në kuadër të garancive të një gjykimi të drejtë.
98. Në vijim, Për sa i përket pretendimit për *(I) shkelje të nenit 31 të Kushtetutës në lidhje me nenin 6 të KEDNJ-së*, Gjykata do i trajtojë pretendimet e ndërlidhura të parashtrueses së kërkesës për shkelje të garancive procedurale të garantuara me këto nene, duke vlerësuar pretendimet e saj lidhur me:
  - (i) Pranueshmërinë dhe administrimin e provave në kuadër të garancive për një gjykim të drejtë;
  - (ii) Shkelje e parimit të *prezumimit të pafajësisë* dhe parimit *in dubio pro reo*;
  - (iii) Shkelje të parimit të barazisë së armëve;
99. Gjykata në vijim do elaborojë parimet e përgjithshme nga praktika e GJEDNJ-së, lidhur me administrimin e provave dhe të njëjtat do i aplikojë në rastin konkret.

Parimet e përgjithshme të përcaktuara nga praktika gjyqësore e GJEDNJ-së për (i) Sa i përket pranueshmërisë dhe administrimit të provave në kuadër të garancive për një gjykim të drejtë

100. Gjykata vëren se ndonëse neni 6 i KEDNJ-së e garanton të drejtën për një proces të rregullt, megjithatë ai nuk përcakton rregulla për pranueshmërinë e provave si të tillë, një fushë kjo që për këtë arsye në radhë të parë i përket të drejtës së brendshme dhe juridiksioneve kombëtare (shih rastet e GJEDNJ-së: *Schenk kundër Zvicrës*, kërkesa nr. 10862/84, Aktgjykim i 12 korrikut 1988, paragrafi 45-46; *Heglas kundër Republikës Çeke*, kërkesa nr. 5935/02, Aktgjykimi i 1 marsit 2007, paragrafi 84, *Teixeira de Castro kundër Portugalisë*, kërkesa nr. 25829/94, Aktgjykim i 9 qershorit 1998, paragrafi 34).
101. Në parim, nuk i takon Gjykatës që të shprehet rreth pranueshmërisë së disa provave, për shembull të atyre të marra në kundërshtim me të drejtën kombëtare. Pika që duhet të shqyrtohet është ajo nëse procedura, duke përfshirë edhe mënyrën se si janë mbledhur provat, ka qenë e rregullt në tërësinë e saj, çka nënkupton shqyrtimin e paligjshmërisë në fjalë dhe në ato raste kur dyshohet për shkeljen e një të drejte tjetër të mbrojtur nga Konventa, të natyrës së kësaj shkeljeje (Rasti i GJEDNJ-së *Khan kundër Mbretërisë së Bashkuar*, kërkesa nr. 35394/97, Aktgjykim i 12 majit 2000, paragrafi 34; *P.G. dhe J.H. kundër Mbretërisë së Bashkuar*, kërkesa nr. 44787/98, Aktgjykim i 25 shtatorit 2001, paragrafi 76; *Allan kundër Mbretërisë së Bashkuar*, kërkesa nr. 48539/99, Aktgjykim i 5 nëntorit 2002, paragrafi 42).
102. Për të përcaktuar nëse procedura ka qenë e rregullt në tërësinë e saj, duhet gjithashtu të shtrohet pyetja nëse janë respektuar të drejtat e mbrojtjes. Konkretisht, duhet të ekzaminohet nëse parashtrueses së kërkesës i është ofruar mundësia për të sfiduar vërtetësinë e provës dhe për ta kundërshtuar përdorimin e saj. Për më tepër, cilësia e provave duhet të merret në konsideratë, ashtu si dhe rrethanat në të cilat është marrë dhe nëse këto rrethana hedhin dyshime në besueshmërinë ose saktësinë e saj. Megjithëse nuk është e thënë të ketë ndonjë problem rregullsie në qoftë se prova e mbledhur nuk vërtetohet edhe përmes provash të tjera, duhet shënuar se kur ajo është shumë e qëndrueshme dhe nuk vihet fare në dyshim, nevoja për prova të tjera në mbështetje të saj bëhet më e vogël (Shih rastet e GJEDNJ-së *Bykov kundër Rusisë*, kërkesa nr. 4378/02, Aktgjykim i 10 marsit 2009, paragrafi 89; *Jalloh kundër Gjermanisë*, kërkesa nr. 54810/00, Aktgjykim i 11 korrikut 2006, paragrafi 96). Lidhur me këtë, GJEDNJ i kushton gjithashtu rëndësi pikës nëse prova në fjalë ka qenë apo jo përcaktuese për rezultatin e procesit penal (Shih rastin e GJEDNJ-së *Gäffgen kundër Gjermanisë*, kërkesa nr. 22978/05, Aktgjykim i 1 qershorit 2010, paragrafi 164).

Aplikimi i parimeve të lartpërmendura në rastin konkret KI63/19

103. Gjykata rikujton që parashtruesja e kërkesës pretendimet e saj në thelb i ndërlidh me pranueshmërinë dhe administrimin e provave në kuadër të garancive të një gjykimi të drejtë, prova këto të cilat sipas parashtrueses janë “marrë në mënyre kundërligjore dhe kundërkushtetuese gjatë simulimit të veprës penale.”

104. Gjykata vëren se parashtruesja e kërkesës nuk parashtroi argumente që kundërshtojnë besueshmërinë e informacionit të marrë me masa sekrete të mbikëqyrjes, por e kufizoi kundërshtimin e saj ekskluzivisht në faktin se (a) provat ishin marrë në kundërshtim me dispozitat nenit 7 dhe neneve 105-111 të KPPK-së, posaçërisht në rastin e simulimit të veprës penale, dhe se (b) vërtetimi i marrjes së përkohshme të sendeve ishte nënshkruar edhe nga zyrtari policor në vend të dëshmitarit prezent, dokument ky që e kishte nënshkruar edhe vetë parashtruesja e kërkesës për të cilën pretendon se “nuk ka qene e njoftuar se çka është duke nënshkruar”.
105. Gjykata vëren se Gjykata Supreme çështjen e pretendimit (a) e kishte trajtuar si në vijim: “Sa i përket shkeljeve tjera të pretenduara nga e dënuara Vahide, kjo gjykatë duke u bazuar në shkresat e çështjes gjen se qëndron fakti se me rastin e simulimit të veprës penale dhe atë me urdhëresën e gjyqtarit të procedurës paraprake të Gjykatës Themelore në Prishtinë PN.nr.162/2015 të datës 6.8.2015 është theksuar se simulimi bëhet kundër NN personit dhe se kopja e bankënotave të cilat janë përdorur për simulim, nuk është vërtetuar me asnjë vulë zyrtare, por duhet të theksohet se simulimi i veprës penale është bërë me urdhëresë të gjykatës të datës 4.8.2018 [duhet të jetë 2015] dhe se në bazë të kësaj urdhërese janë zhvilluar veprimet tjera hetuese. Kështu në shkresa të çështjes gjenden memorandumet zyrtare të datës 4.8.2018 [duhet të jetë 2015] dhe datës 6.8.2018 [duhet të jetë 2015] ku vërtetohet se togeri F.H ka pranuar shumën prej 22.000 € dhe ku përshkruhen kartëmonedhat 40x500€, 10x200, të cilat dorëzohen tek togeri F.G e pastaj tek A.H, ku pjesë përcjellëse e këtyre memorandumëve janë edhe fotokopjet e parave të shfrytëzuara për simulim, e të cilat para pastaj (një pjesë e tyre) gjenden tek e dënuara. Pra, në shkresa gjenden memorandumet zyrtare me vulën zyrtare të Policisë së Kosovës dhe janë pjesë e hetimeve zyrtare dhe si të tilla nuk mund të vihen në dyshim, përveç nëse ka ndonjë provë e cila vërteton të kundërtën. Edhe sa i përket pretendimit se konfirmimi i lejes gojore për bastisje i datës 23.08.2015 është i pavulusur me vulë të pranimit, pa numër të protokollit dhe nuk është cekur ora kur është dorëzuar raporti në gjykatë për të vërtetuar afatin 12 orësh siç është parashikuar me ligj, kjo gjykatë gjen se qëndron fakti se konfirmimi i lejes nga gjyqtarja e procedurës paraprake është pa vulë pranimi por po ashtu duhet të theksohet se konfirmimi është bërë nga gjyqtarja e procedurës paraprake dhe është nënshkruar nga ajo dhe ka vulën zyrtare të Gjykatës Themelore të Prishtinës. Pra, është dokument zyrtar i lëshuar nga gjykata, ndërsa në urdhëresë theksohet se është dorëzuar brenda 12 orësh nga dhënia e urdhrit gojor që është bërë me 22.8.2015 rreth orës 22:30. Edhe pse në vendim gjykata gabimisht i është referuar nenit 91 par. 1 të KPPK-së kur ka konfirmuar urdhrin gojor për kontroll personal, në vend të nenit 105 par. 5 të KPPK-së, kjo gjykatë gjen se të gjitha këto nuk kanë ndikuar në ligjshmërinë e vendimit sepse procedura që u ka parapri ka qenë konform dispozitave ligjore.”
106. Gjykata vëren se Gjykata Supreme gjithashtu e kishte trajtuar pretendimin nën (b) si në vijim: “Sa i përket shkeljeve të tjera të potencuar lidhur me kontrollin e të dënuarës në pikën kufitare të Merdares dhe proceduarve të zbatuar gjatë këtij kontrolli, kjo gjykate gjen se policia në bazë të urdhrit gojor të gjyqtarës në procedurë paraprake ka bërë kontrollin personal të dënuarës e cila ishte në

autobus duke udhëtuar ne Austri. Kontrolli personal është bërë në pikën kufitare në Merdar, dhe atë duke u bazuar ne nenin 105 para.5 te KKP-së (pra është bërë në bazë të urdhrit gojor) dhe në bazë të nenit 110 para.2 lidhur me para.1 nenpara.1.1 dhe para 5. Te KPPK (pra policia nuk duhet të bëjë procesverbal dhe pa dëshmitarë)". Gjykata Supreme tutje theksoi: "Qëndron fakti se në vërtetimin mbi sekuestrimin e bankënotave në vendin e dëshmitarit, gabimisht është nënshkruar polici A.K (sepse askund në procedurë nuk është pretenduar se ka dëshmitarë të kontrollit personal) dhe kjo nuk e ndryshon faktin se kontrolli personal është bërë konform dispozitave të KPPK-së, e po ashtu nga shkresat e çështjes vërtetohet se e dënuara e ka nënshkruar vërtetimin mbi sekuestrimin e përkohshëm të sendeve të gjetura tek ajo (paratë në shumë prej 5000 E). Pra e dënuara nuk ka bërë vërejtje në këtë procedurë dhe nuk ka kundërshtuar faktin se paratë e gjetura tek ajo janë ato para numrat serik të të cilave janë shënuar në këtë vërtetim. Po ashtu, përkundër faktit se e dënuara përkundër faktit se ka deklaruar se nuk ka ditur se çka nënshkruan është vështirë të besohet se një ish prokurore nuk e din se çka nënshkruan me rastin e sekuestrimit të parave, aq me tepër kur kemi të bëjmë me një person që këtë profesion e ka kryer me vite."

107. Gjykata vëren se parashtruesja e kërkesës pranë gjykatave të rregullta pati një mundësi efektive për të prezantuar dhe kundërshtuar ligjshmërinë dhe mënyrën e marrjes si dhe vërtetësinë e provave dhe për të kundërshtuar përdorimin e tyre dhe se këtë mundësi e shfrytëzoi gjatë procedurës para gjykatës së shkallës së parë, në ankesën e saj në gjykatën e Apelit dhe në kërkesën për mbrojtjen e ligjshmërisë para Gjykatës Supreme. Gjykatat e rregullta i shqyrtuan argumentet e saj mbi bazueshmërinë dhe dhanë arsye për vendimet e tyre (shih rastin e GJEDNJ-s Dragojević kundër Kroacisë, kërkesa nr. 68955/11, Aktgjykim i 15 janarit 2015, paragrafi 132). Fakti që parashtruesja e kërkesës ishte e pasuksesshme në secilin hap nuk e ndryshon faktin që ajo pati një mundësi efektive për të kundërshtuar provat dhe përdorimin e tyre.
108. Përkundër sfondit të mësipërm, Gjykata konsideron se nuk ka asgjë për të vërtetuar përfundimin se të drejtat e mbrojtjes së parashtrueses së kërkesës nuk ishin respektuar siç duhet në lidhje me kundërshtimin e marrjes, pranimi dhe administrimit të provave ose që vlerësimi i tyre nga gjykatat e rregullta ishin arbitrare. Si përfundim, Gjykata konstaton se përdorimi i provave të kundërshtuara nuk e privoi si të tillë parashtruesen e kërkesës nga një gjykim i drejtë.
109. Në këtë drejtim, Gjykata vëren se praktika e GJEDNJ-së përcakton se drejtësia e një procedure vlerësohet në tërësi. (Shih Aktgjykimin e GJEDNJ-së të 6 dhjetorit 1988, *Barbera, Messeque dhe Jabardo kundër Spanjës*, nr. 10590/83, paragrafi 68). Rrjedhimisht, gjatë vlerësimit të pretendimeve të parashtruesit të kërkesës, Gjykata gjithashtu do t'i përmbahet këtij parimi. (Shih, rastin e Gjykatës KI104/16, parashtrues *Miodrag Pavić*, Aktgjykim i 4 gushtit 2017, paragrafi 38; dhe rastin nr. KI143/16, parashtrues *Muharrem Blaku dhe të tjerët*, Aktvendim për papranueshmëri i 13 qershorit 2018, paragrafi 31).
110. Në këtë drejtim, për t'i shmangur keqkuptimet nga ana e parashtruesve të kërkesës, duhet pasur parasysh se "drejtësia" që kërkohet me nenin 31 nuk është

drejtësi “substanciale”, por drejtësi “procedurale”. Në terma praktik, dhe në parim, kjo shprehet me procedurë kontradiktore, ku palët dëgjohen dhe vendosen në kushte të njëjta në gjykatë. (Shih, *mutatis mutandis*, rasti i Gjykatës KI42/16 parashtrues *Valdet Sutaj*, Aktvendim për papranueshmëri i 7 nëntorit 2016, paragrafi 41 dhe referencat tjera të përmendura aty).

111. Andaj, nga sa u tha më sipër, Gjykata vlerëson se parashtruesja e kërkesës ka pasur mundësi të mjaftueshme që para gjykatave të rregullta t'i prezantojë të gjitha pretendimet për shkelje të të drejtave të saj. Për më tepër, Gjykata konsideron se argumentet e saj janë dëgjuar në mënyrë të rregullt dhe janë shqyrtuar në mënyrë të duhur nga gjykatat e rregullta. Gjykata konsideron se vendimet e gjykatave të rregullta janë të arsyetuara dhe se procedurat, shikuar në tërësinë e tyre, nuk kanë qenë në ndonjë mënyrë të padrejta apo arbitrare (Shih rastin e GJEDNJ-së *Shub kundër Lituanisë*, kërkesa nr. 17064/06, Aktgjykim i 30 qershorit 2009).
112. Në linjë me praktikën e saj të konsoliduar gjyqësore, Gjykata përsërit që nuk është funksion i Gjykatës Kushtetuese të merret me gabimet e pretenduara në aplikimin e ligjeve përkatëse që pretendohet të jenë bërë nga gjykatat e rregullta, nëse me këtë aplikim nuk janë shkelur të drejtat dhe liritë e mbrojtura me Kushtetutë dhe KEDNJ. Ajo vetë nuk mund të vlerësojë ligjin që ka bërë që një gjykatë e rregullt të miratojë një vendim në vend të një vendimi tjetër. Nëse do të ishte ndryshe, Gjykata do të vepronte si gjykatë e "shkallës së katërt", që do të rezultonte në tejkalimin e kufijve të vendosur në juridiksionin e saj. Në të vërtetë, është roli i gjykatave të rregullta t'i interpretojnë dhe zbatojnë rregullat përkatëse të së drejtës procedurale dhe materiale (shih rastin e GJEDNJ-së: *Garcia Ruiz kundër Spanjës*, kërkesa nr. 30544/96, Aktgjykimi i 21 janarit 1999, paragrafi 28).
113. Prandaj, Gjykata vlerëson se nuk ka pasur shkelje të nenit 31 të Kushtetutës dhe nenit 6 të KEDNJ-së për sa i përket çështjes së pranueshmërisë dhe administrimit të provave në kuadër të një gjykimi të drejtë. Rrjedhimisht, kërkesa është qartazi e pabazuar në baza kushtetuese dhe duhet të deklarohet e papranueshme, në pajtim me rregullin 39 paragrafi (2) të Rregullores së Punës.

(ii) Vlerësimi i pretendimit për shkeljen e parimit të prezumimit të pafajësisë dhe parimit in dubio pro reo

114. Gjykata rikujton se parashtruesja e kërkesës ka pretenduar shkeljen e parimit "*in dubio pro reo*", sepse prezumimi i pafajësisë paraqet pjesë përbërëse të gjykimit të drejtë. Ajo theksoi se aktgjykimet janë mbështetur në supozime dhe se të njëjtat i ndërlihd me procesin e marrjes së provave në kundërshtim me ligjin dhe Kushtetutën.
115. Gjykata rikujton se parimi "*in dubio pro reo*" është e kundërta e kriterit përtej dyshimit të bazuar të gjykimit, që do të thotë se, kur nuk ka prova në gjykim përtej dyshimit të bazuar, parimi "*in dubio pro reo*" vjen në shprehje. (Shih rastet e Gjykatës: KI150/15; KI161/15; KI162/15; KI14/16; KI19/16; KI60/16; KI64/16, me parashtrues *Arben Gjokaj, Hysni Hoxha, Driton Pruthi, Milazim Lushtaku, Esat Tabiri, Azem Duraku dhe Sami Lushtaku*, Aktvendim për

Papranueshmëri i 15 nëntorit 2016, paragrafi 59; KI13/16, me parashtrues *Armend Selimi*, Aktvendim për Papranueshmëri i 14 nëntorit 2016, paragrafi 44).

116. Gjykata thekson që parimi i prezumimit të pafajësisë, ndër të tjera kërkon që: (1) kur kryejnë detyrat e tyre, anëtarët e gjykatës nuk duhet të fillojnë me idenë e paracaktuar se i akuzuari ka kryer veprën e ngarkuar; (2) barra e provës është mbi prokurorinë, dhe (3) çdo dyshim duhet t'i sjellë dobi të akuzuarit (Shih rastin e GJEDNJ-së: *Barberà, Messegué dhe Jabardo kundër Spanjës*, kërkesa nr. 10590/83, Aktgjykim i 6 dhjetorit 1988, paragrafi 77).
117. Gjykata gjithashtu rikujton se parashtruesja nuk ofroi ndonjë arsyetim të mëtijshëm se si dhe pse janë shkelur specifikisht nga gjykatat e rregullta parimi i prezumimit të pafajësisë dhe parimi *in dubio pro reo*. Ajo në thelb theksoi se aktgjykimet janë mbështetur në supozime dhe se të njëjtat i ndërlidh me procesin e pranueshmërisë dhe marrjes së provave në kundërshtim me ligjin dhe Kushtetutën.
118. Gjykata rithekson qëndrimin e saj të përgjithshëm se vetëm fakti i thjeshtë se parashtruesi i kërkesës nuk pajtohet me rezultatin e vendimeve të gjykatave të rregullta, sikundër edhe vetëm përmendja e neneve të Kushtetutës, nuk janë të mjaftueshme për të ndërtuar një pretendim të argumentuar për shkelje kushtetuese. Kur pretendohen shkelje të tilla të Kushtetutës, parashtruesit e kërkesës duhet të sigurojnë pretendime të arsyetuara dhe argumente bindëse (Shih, *mutatis mutandis*, rastet e Gjykatës Kushtetuese: KI 78/19, parashtrues i kërkesës *Miodrag Pavic*, Aktvendim për papranushmëri i 1 nëntorit 2019, paragrafi 56; KI136/14, parashtrues i kërkesës *Abdullah Bajqinca*, Aktvendim për papranueshmëri, i 10 shkurtit 2015, paragrafi 33).
119. Përderisa pretendimin e parashtrueses së kërkesës për shkelje të parimit të prezumimit të pafajësisë dhe parimit *in dubio pro reo*, Gjykata nuk do e trajtojë më tej për shkak të mos qartësisë dhe arsytimit përkatës, ajo po ashtu thekson që tashmë më lartë ka konstatuar se nuk ka shkelje të nenit 31 të Kushtetutës në lidhje me nenin 6 të KEDNJ-së në ndërlidhje me procesin e pranueshmërisë dhe administrimit të provave.
120. Rrjedhimisht, Gjykata konkludon se për sa i përket parimit të prezumimit të pafajësisë dhe parimit *in dubio pro reo*, kërkesa është qartazi e pabazuar në baza kushtetuese dhe duhet të deklarohet e papranueshme, në pajtim me rregullin 39 paragrafi (2) të Rregullores së Punës.

(iii) Vlerësimi i pretendimit për shkelje të parimit të barazisë së armëve

121. Pretendimet për shkeljen e parimit të barazisë së armëve, parashtruesja e kërkesës i ndërlidh me çështjen e pranueshmërisë dhe administrimit të provave, me theks të veçantë në (a) procesverbalin mbi pranim dorëzimin e parave, i cili nuk i përmban numrat serikë të bankënotave, e ku pretendon se ka mundur të ketë manipulimin të provave nga prokuroria; dhe (b) fakti që parashtruesja e kërkesës është dënuar vetëm bazuar në deklaratat e I.S.

122. Në praktikën gjyqësore Gjykatës dhe të GJEDNJ-së është theksuar se parimi i “barazisë së armëve”, kërkon “ekuilibër të drejtë midis palëve” ku secilës palë i duhet dhënë mundësia e arsyeshme të paraqesë rastin e tij/saj nën kushtet që nuk do të vendosnin atë në disavantazh substancial *vis-a-vis* palës kundërshtare (shih rastet e Gjykatës, KI52/12, parashtues *Adije Iliri*, Aktgjykim i 5 korrikut 2013, KI103/10, parashtues *Shaban Mustafa*, Aktgjykim i 20 marsit 2012, paragrafi 40; shih rastet e GJEDNJ-së *Yvon kundër Francës*, kërkesa nr. 44962/98, Aktgjykim i 24 korrikut 2003, paragrafi 31 dhe *Dombo Beheer B.V. kundër Holandës*, kërkesa nr. 14448/88, Aktgjykimi i 27 tetorit 1993, paragrafi 33 shih dhe referencat tjera në këtë Aktgjykim, *Öcalan kundër Turqisë* [DHM], paragrafi 140).
123. Duke u bazuar në atë si më lartë dhe duke iu referuar procedurave të zhvilluara para gjykatave të rregullta, në veçanti në lidhje me pretendimin e parashtueses për barazi të armëve nga këto gjykata, Gjykata i referohet Aktgjykimit të Gjykatës Supreme, e cila i trajton pretendimet për sa i përket (a) procesverbalit mbi pranim dorëzimin e parave, i cili nuk i përmban numrat serikë të bankënotave, e ku pretendon se ka mundur të ketë manipulimin të provave nga prokuroria; dhe (b) fakti që parashtuesja e kërkesës pretendon se është dënuar nga deklaratat e I. S.
124. Gjykata vëren se Gjykata Supreme e kishte trajtuar pretendimin nën (a) si në vijim: “Në shkresat e çështjes gjenden memorandumet zyrtare me vulën zyrtare të datës 4.8.2018 [duhet të jetë 2015] dhe datës 6.8.2018 [duhet të jetë 2015] ku vërtetohet se toger F.H ka pranuar shumën prej 22.000€ dhe ku përshkruhen kartëmonedhat 4x500€, 10x200, të cilat dorëzohen tek toger F.G e pastaj tek A.H, ku pjesë përcjellëse e këtyre memorandumeve janë edhe fotokopjet e parave të shfrytëzuara për simulim, e të cilat para pastaj në një mënyrë apo tjetër gjendet tek e dënuara.”
125. Ndërsa, për sa i takon pretendimit (b) se parashtuesja e kërkesës është dënuar vetëm nga deklarata e I.S. e cila deklaratë ka ndërruar disa herë dhe për më tepër nuk mund të shfrytëzohej ligjërisht ndaj të bashkëpandehurve tjerë, Gjykata vëren se Gjykata Supreme e kishte trajtuar këtë pretendim si në vijim: “Kështu nga aktgjykimi i shkallës së parë dhe nga shkresat e çështjes vërtetohet se gjykata i ka falur besim mbrojtjes së të dënuarit I. dhënë në shqyrtimin gjyqësor sepse kjo deklaratë është përputhur edhe me provat tjera të administruara në shqyrtim e sidomos me deklaratën e dëshmitarit A.H. lidhur me faktin se pasi që janë kërkuar 22,000€ për lirimin e veturave, të cilat para si pjesë e simulimit të veprës penale të korrupsionit janë gjetur një pjesë tek M. O. (4.000€ si para të dhëna nga i dënuari I.), ndërsa 5.000 € tek e dënuara Vahide (si para të cilat ajo i ka marrë nga i dënuari I., sipas vet mbrojtjes së saj). Aktgjykimi bazohet në një mori provash materiale të cilat janë administruar në shqyrtim gjyqësor e të cilat janë vlerësuar në lidhmëni me mbrojtjen e të dënuarit I. Kështu aktgjykimi bazohet në transkriptet e përgjimeve telefonike dhe komunikimet e të dënuarve, në procesverbalet për pranim-dorëzimin e parave për simulim, raportin për kontroll personal dhe vërtetimin e parave të sekuestruara, në dëshminë e dëshmitarit A. F., në ballafaqimin e të bashkakuzuarve për rrethanat e njëjta, bazuar në nenin 347

par.2 të KPPK-së, vëzhgimet e fshehta dhe fotografimet gjatë dorëzimit të parave tek K.H. dhe M. O. si dhe në vet mbrojtjen e të dënuarës dhe urdhrin për kthimin e sendeve të sekuestruara PP.I58/2014 datë 20.10.2015. Pretendimi se deklarata e të dënuarit I. nuk ka mundur të vlerësohet, e bazuar në dispozitën e nenit 123 par.5 të KPPK-së, ku thuhet se deklarata e të bashkëpandehurit nuk mund të shfrytëzohet kundër të bashkëpandehurve, po ashtu nuk qëndron, sepse siç rezulton nga shkresat e çështjes i dënuari I. është shpallur dëshmitar bashkëpunues, dhe mbrojtja e tij sikur edhe mbrojtja e të dënuarës Vahide është vlerësuar në lidhmëni me provat tjera dhe nuk është provë e papranueshme, ashtu siç pretendohet, sepse sipas nenit 257 të KPPK-së lidhur me nenin 123 par.5 të KPPK-së, parashihet qartë se kur një deklaratë e tillë është e papranueshme, e kjo kur është dhënë pa vullnet dhe me shtrëngim. Duhet të theksohet se shpallja e tij si dëshmitar bashkëpunues ka quar deri tek zbulimi i një vepre penale konkretisht janë shpalosur veprimet e të dënuarve tjerë.”

126. Në dritën e elaborimeve dhe arsyetimit të Gjykatës Supreme, Gjykata konstaton se në rastin e parashtrueses së kërkesës gjykatat e rregullta kanë nxjerrë vendimet e tyre në përputhje me standardet e kërkuara për gjykim të drejtë dhe të paanshëm dhe vendimmarrjen e tyre nuk e kanë bazuar vetëm në një provë por në një mori provash, të cilat janë listuar në aktgjykimet e saj.
127. Së dyti, Gjykata po ashtu vëren, se procedura penale ndaj parashtrueses së kërkesës kishte qenë e rregullt në tërësinë e saj, pasi që gjykatat kishin respektuar të drejtën e mbrojtjes. Në lidhje me këtë, Gjykata vëren se parashtrueses së kërkesës në procedurë para gjykatave të rregullta i është dhënë mundësia e kundërshtimit të provave, të cilat ishin paraqitur gjatë zhvillimit të procedurës penale. Rrjedhimisht, gjykatat e rregullta i kanë dhënë mundësinë secilës palë që të paraqesin rastin nën kushtet që nuk do ta vendosnin në disavantazh substancial *vis-a-vis* palës kundërshtare.
128. Së treti, Gjykata po ashtu vëren se gjykatat e rregullta, respektivisht kishin arsyetuar në mënyrë konkrete dhe të mjaftueshme se pse ato nuk i kanë falur besimin mbrojtjes së parashtruesit të kërkesës.
129. Dhe së fundi, Gjykata po ashtu vëren se Gjykata Supreme përmes Aktgjykimit të saj kishte dhënë arsyetimin konkret, rrjedhimisht duke konkluduar se të gjitha provat e administruara nga kjo gjykatë, dhe të listuar në Aktgjykimin e saj kishin qenë përcaktuese për shpalljen fajtores të parashtrueses së kërkesës për kryerjen e veprës penale, për të cilën rrjedhimisht edhe ishte dënuar.
130. Prandaj, Gjykata vlerëson se nuk ka pasur shkelje të parimit të barazisë së armëve në kuadër të nenit 31 të Kushtetutës dhe nenit 6 të KEDNJ-së. Rrjedhimisht, kërkesa është qartazi e pabazuar në baza kushtetuese dhe duhet të deklarohet e papranueshme, në pajtim me rregullin 39 paragrafi (2) të Rregullores së Punës.

(II) Vlerësimi i pretendimeve për shkelje të nenit 36 të Kushtetutës në lidhje me nenin 8 të KEDNJ-së

131. Gjykata fillimisht rikujton se për sa i përket shkeljes së pretenduar të nenit 36 të Kushtetutës në ndërlidhje me nenin 8 të KEDNJ-së, parashtruesja e kërkesës pretendon që kontrolli personal bie ndesh me privatësinë e saj, për shkak se (i) kontrollimi i saj është bërë pa urdhër gjyqësor dhe se konfirmimi i lejes gojore të gjyqtarit është i pavulosur dhe pa numër protokolli si dhe nuk është cekur ora kur është dorëzuar raporti në gjykatë për të vërtetuar afatin 12 orësh siç parashihet me ligj; (ii) nuk kanë qenë prezent dy dëshmitarë për kontrollin e saj (iii) policia nuk përpiloi procesverbal për rrjedhën e kontrollit të saj, (iv) paratë e marra nga parashtruesja nuk janë fotografuar. Parashtruesja e kërkesës thekson se në rastin e GJEDNJ-së *Kelly dhe të tjerët kundër Britanisë së Madhe*, “përcaktohet që mbledhja e provave dhe procesi hetues nuk guxojnë të shkelin mbi parimin e efektivitetit dhe duhet të jetë i mundshëm dhe efektiv.”
132. Mbi këtë bazë, parashtruesja e kërkesës pretendon se GJEDNJ në rastin Ernst dhe të tjerët kundër Belgjikës 2003 ka vendosur për shkelje të nenit 8 të KEDNJ-së “kur shtëpia e parashtruesit të kërkesës ka qenë objekt i bastisjes sipas urdhrit të formuluar në mënyrë shumë të gjerë e për të cilin nuk është dhënë asnjë informacion shtesë për shkaqet e bastisjes kundër tyre.”
133. Gjykata vëren se Gjykata Supreme e kishte trajtuar pretendimin nën (i) si në vijim: “[...] simulimi i veprës penale është bërë me urdhëresë të gjykatës të datës 04.08.2018 (duhet të jetë 2015) dhe se në bazë të kësaj urdhërese janë zhvilluar veprimet tjera hetuese.” Në vijim Gjykata Supreme gjithashtu kishte theksuar që: “[...] qëndron fakti se konfirmimi i lejes nga gjyqtarja e procedurës paraprake është pa vulë pranimi por poashtu duhet të theksohet se konfirmimi është bërë nga gjyqtarja e procedurës paraprake është nënshkruar nga ajo dhe ka vulën zyrtare të Gjykatës themelore në Prishtinë. Pra, është dokument zyrtar i lëshuar nga gjykata, ndërsa në urdhëresë theksohet se është dorëzuar brenda 12 orësh nga dhënia e urdhrit gojor që është bërë me 22.8.2015 rreth orës 22.30. Edhe pse në vendim gjykata gabimisht i është referuar nenit 91 par.1 të KPPK-së kur ka konfirmuar urdhrin gojor për kontroll personal, në vend të nenit 105 par.5 të KPPK-së, kjo gjykatë gjen se të gjitha këto nuk kanë ndikuar në ligjshmërinë e vendimit sepse procedura që u ka parapri ka qenë konform dispozitave ligjore.”
134. Gjykata vëren gjithashtu që Gjykata Supreme e kishte trajtuar si në vijim pretendimet e parashtrueses së kërkesës nën (ii) dhe (iii): “Kontrolli kufitar është bërë në pikën kufitare Merdare, dhe atë duke u bazuar në nenin 105 par. 5 të KPPK-së (pra është bërë në bazë të urdhrit gojor) dhe në bazë të nenit 110 par.2 lidhur me par.1 nënpar.1.1 dhe par.5 të KPPK-së (pra policia nuk duhet të bëjë procesverbal dhe pa praninë e dëshmitarëve).”
135. Gjykata gjithashtu vëren se Gjykata Supreme e kishte trajtuar pretendimin nën (iv) si në vijim: “Qëndron fakti se nuk janë fotografuar ato para nga policët që kanë bërë kontrollin personal, por kjo gjykatë gjen se paratë e sekuestruara, të përshkruara (numrat serik) dhe të vërtetuara me nënshkrim nga e dënuara, janë paratë të cilat janë fotografuar nga policia me rastin e dhënies për simulim të veprës penale të korrupsionit dhe se ky fotografim është bërë me 4.8.2018 [duhet të jetë 2015] dhe 6.8.2018 [duhet të jetë 2015] pra shumë kohë

para se të gjendeshin tek e dënuara me rastin e kontrollit, e që këtë provë e bën të besueshme.”

136. Në trajtimin e pretendimit të parashtrueses së kërkesës që ndërlidhet me të drejtën për respektimin e jetës private dhe familjare, Gjykata do të aplikojë praktikën gjyqësore të GJEDNJ-së, mbi bazën e të cilës ajo, bazuar në nenin 53 [Interpretimi i Dispozitave për të Drejtat e Njeriut] të Kushtetutës, është e detyruar të interpretojë të drejtat dhe liritë themelore të garantuara me Kushtetutë. Rrjedhimisht, sa i përket interpretimit të pretendimeve për shkeljen e nenit 36 të Kushtetutës në lidhje me nenin 8 të KEDNJ-së, Gjykata do t'i referohet praktikës gjyqësore të GJEDNJ-së.

Parimet e përgjithshme përkitazi me të drejtën për respektimin e jetës private dhe familjare të përcaktuara nga praktika gjyqësore e GJEDNJ-së

137. Qëllimi parësor i nenit 8, sipas GJEDNJ-së, është që të mbrojë individët nga ndërhyrjet arbitrare në jetën e tyre private, familjare, të vendbanimit dhe të korrespondencës. (Shih, në këtë kontekst, rastet e GJEDNJ-së, *P. dhe S. kundër Polonisë*, Aktgjykim i 30 tetorit 2012, paragrafi 94; dhe *Nunez kundër Norvegjisë*, Aktgjykim i 28 qershorit 2011, paragrafi 68). Rrjedhimisht, shkeljet e pretenduara përkitazi me nenin 8 të KEDNJ-së, duhet të bien në fushëveprimin e, së paku, njërës nga katër kategoritë e interesave që mbrohen nga këto nene, përkatësisht e drejta për (i) jetë private; (ii) jetë familjare; (iii) vendbanim; dhe (iv) korrespondencë. Disa çështje, padyshim që mund prekin më shumë se sa një nga interesat e mbrojtura me nenet e lartcekura. (Shih Udhëzuesin e GJEDNJ-së për nenin 8 të KEDNJ-së, E drejta për respektim të jetës private dhe familjare, Pjesa I. Struktura e nenit 8, pika 1).
138. Referenca për "jetën private" në nenin 8 të KEDNJ-së kuptohet nga GJEDNJ që të shtrihet jo vetëm në një zyrë në shtëpinë e një personi (shih rastin e GJEDNJ-së *Chappell kundër Mbretërisë së Bashkuar*, kërkesa nr. 10461/83, Aktgjykim i 30 Marsit 1989), por edhe në ambiente që përdoren vetëm për veprimtari tregtare dhe profesionale (Shih rastin e GJEDNJ-së *Niemietz kundër Gjermanisë*, kërkesa nr. 13710/88, Aktgjykim i 16 dhjetorit 1992, paragrafi 30, *Roemen dhe Schmit kundër Luksemburgut*, kërkesa nr. 51772/99, Aktgjykim i 25 shkurt 2003 dhe *Elci dhe të tjerët kundër Turqisë*, kërkesa nr. 23145/93, Aktgjykim i 13 nëntorit 2003). Përveç kësaj, në rastin e një kontrolli të një personi përfshihet çdo çantë që ai ose ajo mund të mbante ose ta ketë me vete. (Shih rastin e GJEDNJ-së *Gillan dhe Quinton kundër Mbretërisë së Bashkuar*, kërkesa nr. 4158/05, Aktgjykim i 12 janarit 2010, paragrafët 64-65).
139. Gjykata vëren se sipas praktikës së GJEDNJ masat që përfshijnë hyrjen në shtëpi private duhet të jenë "në përputhje me ligjin", që nënkupton respektimin e procedurës ligjore (Shih rastin e GJEDNJ-së: *LM kundër Italisë*, kërkesa nr. 60033/00, Aktgjykim i 8 shkurtit 2005, paragrafët 29 dhe 31) dhe me masat mbrojtëse ekzistuese (Shih rastet e GJEDNJ-së, *Panteleyenko kundër Ukrainës*, kërkesa nr. 11901/02, Aktgjykim i 29 qershorit 2006, paragrafët 50-51; *Kilyen kundër Rumanisë*, kërkesa nr. 44817/04, Aktgjykim i 25 shkurtit 2014, paragrafi 34), duhet të ndjekë një nga qëllimet legjitime të listuara në nenin 8 paragrafi 2

të KEDNJ-së (Shih rastin e GJEDNJ-së, *Smirnov kundër Rusisë*, kërkesa nr. 71362/01, Aktgjykim i 7 qershorit 2007, paragrafi 40), dhe duhet të jetë "i domosdoshëm në një shoqëri demokratike" për të arritur këtë qëllim. (Shih rastin e GJEDNJ-së *Camenzind kundër Zvicrës*, kërkesa nr. 21353/93, Aktgjykimi i 16 dhjetorit 1997, paragrafi 47).

140. Për më tepër, GJEDNJ vlerëson se një kontrollë jokonsensuale do të konsiderohet si e domosdoshme në shoqëri demokratike dhe kështu mos të rezultojë me shkeljen e nenit 8 kur arsyet e përdorura për të justifikuar një masë të tillë ishin "relevante" dhe "të mjaftueshme" dhe parimi i proporcionalitetit është respektuar. Respektimi për parimin e proporcionalitetit përfshin si ligjin përkatës ashtu edhe praktikën që u mundëson personave mbrojtje adekuatë dhe efektive kundër abuzimit dhe ndërhyrjen e veçantë në proporcion me qëllimin e ndjekur. Në rastin e kontrollit të lokaleve, masa të tilla mbrojtëse zakonisht përfshijnë kërkesën e autorizimit të mëparshëm gjyqësor (Shih rastin e GJEDNJ-së *Funke kundër Francës*, kërkesa nr. 10828/84, Aktgjykim i 25 shkurtit 1993).
141. Sidoqoftë, rishikimi gjyqësor *ex post factum* mund të konsiderohet i mjaftueshëm për të parandaluar shkeljen e nenit 8. Kjo është pranuar si e pajtueshme me nenin 8, ku atje autorizimi për kontrollin është dhënë nga nëpunës të lartë publik (Shih rastin e GJEDNJ-së *Camenzind kundër Zvicrës*, kërkesa nr. 21353/93, Aktgjykim i 16 dhjetorit 1997, paragrafët 36-37) dhe madje edhe pa një autorizim të tillë - veçanërisht në raste urgjente siç është kërkitimi për të ekzaminuar skenën e një krimi para se të fillohet ndonjë proces gjyqësor (Shih rastin e GJEDNJ-së: *Mastepan kundër Rusisë*, kërkesa nr. 3708/03, Aktgjykim i 14 janarit 2010) ose të parandalohet shkatërrimi ose fshehja e dokumenteve dhe sendeve të tjera (Shih rastin e GJEDNJ-së *Nagla kundër Letonisë*, kërkesa nr. 73469/10, Aktgjykim i 16 korrikut 2013) për atë kohë sa ekziston një bazë ligjore për të (Shih rastin e GJEDNJ-së *Elci dhe të tjerët kundër Turqisë*, kërkesa nr. 23145/93, Aktgjykim i 13 nëntorit 2003) dhe ka garanci kundër ndërhyrjes arbitrare.
142. Në trajtimin e pretendimeve që ndërlidhen me shkelje të së drejtës në jetën private, GJEDNJ fillimisht përcakton nëse ankesat e parashtruesit përkatës bien nën fushëveprimin e nenit 8 të KEDNJ-së, ose më saktësisht, nëse ky nen është i aplikueshëm në rrethanat e atij rasti. Ky është testi i parë dhe varësisht nga kalimi apo jo i tij, GJEDNJ-ja vazhdon me shqyrtimin e mëtutjeshëm të një pretendimi të paraqitur mbi bazën e nenin 8 të KEDNJ-së. Së dyti, GJEDNJ-ja përcakton nëse rasti duhet të trajtohet nga perspektiva e detyrimit negativ apo pozitiv të shtetit, përkundër faktit që jo gjithmonë është lehtësisht dhe qartësisht i dukshëm dallimi në mes këtyre detyrimeve. (Shih Udhëzuesin për nenin 8 të KEDNJ, Pjesa I. Struktura e nenit 8, pika 1).
143. Sipas praktikës gjyqësore të GJEDNJ-së, në rast se kërkesa duhet të trajtohet nga perspektiva e detyrimit negativ, vlerësohet nëse ka pasur "ndërhyrje" apo jo në të drejtën përkatëse. Ndërsa, në rast se konsiderohet se kërkesa duhet të trajtohet nga perspektiva e detyrimit pozitiv, GJEDNJ ekzaminon mangësitë dhe të metat të cilat duhet të adresohen dhe veprimet konkrete të cilat shteti i ka

për detyrim për t'i ndërmarrë në mënyrë që parashtruesi përkatës të gëzojë të drejtën e garantuar me nenin 8 të KEDNJ-së.

144. Përkitazi me detyrimet negative, GJEDNJ-ja ka theksuar se shtetet kanë detyrim të mos bëjnë ndërhyrje arbitrare në gëzimin e të drejtave të garantuara me nenin 8 të KEDNJ-së. Ky detyrim i mosndërhyrjes arbitrare është detyrim klasik negativ i një shteti. Shtetet duhet të përmbahen në të vepruar, respektivisht duhet të mos ndërmarrin ndonjë veprim që cenon të drejtat e garantuara me këtë nen. (Shih rastin e GJEDNJ-së *Kroon dhe të tjerët kundër Holandës*, Aktgjykim i 27 tetorit 1994, paragrafi 31). Si i tillë, detyrimi negativ paraqet qëllimin parësorë të nenit 8 të KEDNJ-së.
145. Në rast të përcaktimit të GJEDNJ-së, se në një rast konkret, ka pasur “ndërhyrje” në gëzimin e të drejtave të garantuara përmes paragrafit 1 të nenit 8 të KEDNJ-së, ajo më tej vlerëson nëse kjo “ndërhyrje” është e pajtueshme me kufizimet përkatëse shprehimisht të përcaktuara në paragrafin 2 të nenit 8 të KEDNJ-së, e të cilat respektivisht kanë të bëjë me: interesat e sigurisë publike; mbrojtjen e rendit publik; mbrojtjen e shëndetit dhe moralit; ose mbrojtjen e të drejtave dhe lirive të personave të tjerë. (Shih Udhëzuesin për nenin 8 të KEDNJ-së, Pjesa I. Struktura e nenit 8, pika 1).
146. Në vlerësimin nëse “ndërhyrja” përkatëse është e pajtueshme me përjashtimet e përcaktuara përmes paragrafit 2 të nenit 8 të KEDNJ-së, GJEDNJ shqyrton nëse “ndërhyrja” përkatëse (i) ka qenë “në përputhje me ligjin” ose “e përcaktuar me ligj”; (ii) “ka ndjekur një qëllim legjitim”; dhe (iii) ka “qenë e nevojshme në një shoqëri demokratike.” (shih Udhëzuesin për nenin 8 të KEDNJ-së, Pjesa I. Struktura e nenit 8, B. pika 4).

Aplikimi i këtyre parimeve në rastin konkret

147. Gjykata në vijim duhet të përcaktojë nëse ndërhyrja ishte (i) në përputhje me ligjin, (ii) të ketë arsye legjitime dhe (iii) ishte “e domosdoshëm në një shoqëri demokratike” për të arritur atë qëllim ose ato synime.
148. Sa i përket kushtit të parë të përmendur më lart, Gjykata në përputhje me praktikën e GJEDNJ-së kujton se fjalët “(i) në përputhje me ligjin”, në kuptimin e nenit 8.2 të KEDNJ-së, para së gjithash kërkojnë që masa për të cilën është ankuar parashtruesi i kërkesës të ketë një bazë në të drejtën e brendshme (Shih rastin e GJEDNJ-së *Kruslin kundër Francës*, kërkesa nr. 11801/85, aktgjykim i 24 Prillit 1990, paragrafi 27). Edhe pse interpretimi dhe zbatimi i ligjit të brendshëm është kryesisht për autoritetet kombëtare, dhe veçanërisht për gjykatat e rregullta, (shih rastin e GJEDNJ-së *Amann kundër Zvicrës*, kërkesa nr. 27798/95, Aktgjykim i 16 shkurtit 2000, paragrafi 52), GJEDNJ mund dhe duhet të ushtrojë një kontroll për të verifikuar nëse ligji kombëtar është respektuar (Shih rastin e GJEDNJ-së *Craxi kundër Italisë* (Nr. 2), kërkesa nr. 25337/94, Aktgjykim i 17 korrik 2003, paragrafi 78).
149. Gjykata vëren se kontrollimi i parashtrueses së kërkesës është kryer në bazë të nenit 91 të KPPK-së (Personat kompetent për të urdhëruar dhe zbatuar masat e fshehta dhe teknike të vëzhgimit dhe hetimit) si dhe bazuar në paragrafin 5 të

nenit 105 të KPPK-së (Kontrolli dhe sekuestrimi i përkohshëm), dhe në bazë të nenit 110 (Arsyet për kontroll pa urdhër të gjykatës) paragrafi 2 lidhur me paragrafin 1 nënparagrafi 1.1 dhe paragrafi 5; dhe se ky kontroll ishte nënshkruar nga parashtruesja e kërkesës [nënparagrafi 1.1 (personi përkatës me dije dhe me vullnet jep pëlqimin për kontroll)].

150. Gjykata rikujton se paragrafi 2 i nenit 36 të Kushtetutës përcakton mundësinë e miratimit retroaktiv nga ana e Gjykatës të veprimeve të cilat ndërmerren për arsye të domosdoshme për hetimin e krimit. Paragrafi 2 i nenit 36 të Kushtetutës përcakton:

[...]

2. Kontrollet e cilësdo banese ose cilitdo objekti privat, që mendohet se janë të domosdoshme për hetimin e krimit, mund të bëhen vetëm deri në shkallën e domosdoshme dhe vetëm pas miratimit nga ana e gjykatës, pas shpjegimit të arsyeve pse një kontroll i tillë është i domosdoshëm. Shmangia nga kjo rregull lejohet, nëse është e domosdoshme për arrestim të ligjshëm, për mbledhjen e provave që ka rrezik të humbasin ose për mënjanimin e rrezikut të drejtpërdrejtë dhe serioz për njerëzit dhe për pasuri, në mënyrën e përcaktuar me ligj. Gjykata duhet që të miratoj veprimet e tilla në mënyrë retroaktive.

151. Rrjedhimisht, masat e ndërmarra nga policia dhe gjyqësori kanë bazë të qartë ligjore të qasshme për publikun dhe përmbajnë masa mbrojtëse që parandalojnë arbitraritetin. Gjykata është e bindur që kjo procedurë është ndjekur në çështjen në fjalë dhe se ndërhyrja ishte "në përputhje me ligjin".
152. Sa i përket vlerësimit të kushtit (ii) të përmendur më lartë, gjykata vlerëson që paragrafi 2 i nenit 8 të KEDNJ-së rendit qëllimet legjitime që mund të justifikojnë shkeljen e të drejtave të mbrojtura në nenin 8: "në interes të sigurisë kombëtare, sigurisë publike ose të mirëqenies ekonomike të vendit, për parandalimin e parregullsive apo krimit, për mbrojtjen e shëndetit ose të moralit, ose për mbrojtjen e të drejtave dhe lirive të të tjerëve". Sidoqoftë, Gjykata ka vërejtur që praktika e saj është e përmbledhur kur verifikon ekzistencën e një qëllimi të ligjshëm brenda kuptimit të paragrafit të dytë të nenit 8 të KEDNJ-së.
153. Gjykata vëren se gjyqtarja e procedurës paraprake, ka konfirmuar urdhrin verbal për kontrollim pasi që ka ekzistuar rreziku real për vonesë që mund të rezultonte me humbjen e provave, përkatësisht të të hollave të cilat janë shfrytëzuar në simulimin e veprës penale. Prandaj, ajo ndoqi qëllimet legjitime për të çuar përpara interesat e sigurisë publike, parandalimin e parregullsive ose krimit dhe mbrojtjen e të drejtave dhe lirive të të tjerëve.
154. Në fund Gjykata vlerëson (iii) nëse ndërhyrja ishte e domosdoshme në shoqëri demokratike. Sipas praktikës gjyqësore të GJEDNJ-së, nocioni i "domosdoshmërisë" nënkupton që ndërhyrja korrespondon me një nevojë të ngutshme shoqërore dhe që veçanërisht është në përpjesëtim me qëllimin legjitim të ndjekur; në përcaktimin nëse një ndërhyrje është "e domosdoshme në një shoqëri demokratike", GJEDNJ merr parasysh që një marginë e vlerësimit i lihet Shteteve Kontraktuese. (Shih rastin e GJEDNJ-së *Olsson*

kundër Suedisë (nr. 1), kërkesa nr. 10465/83, Aktgjykim i 24 marsit 1988, paragrafi 67).

155. Sipas GJEDNJ-së, Shtetet Kontraktuese mund ta konsiderojnë të domosdoshme të drejtohen në masa të tilla si kërkimet në ambientet e banimit dhe konfiskimet, në mënyrë që të merren prova fizike për disa vepra penale. GJEDNJ do të vlerësojë nëse arsyet e paraqitura për të justifikuar masat e tilla ishin relevante dhe të mjaftueshme dhe nëse është respektuar parimi i lartpërmendur i proporcionalitetit (shih rastin e GJEDNJ-së *Funke kundër Francës*, kërkesa nr. 10828/84, Aktgjykim i 25 shkurtit 1993, paragrafët 55–57, rasti *Crémieux kundër Francës*, kërkesa nr. 11471/85, Aktgjykim i 25 shkurtit 1993, paragrafët 38–40, dhe *Mialhe kundër Francës*, kërkesa nr. 12661/87, Aktgjykim i 25 shkurtit 1993, paragrafët 36–38, rasti *Z kundër Finlandës*, kërkesa nr. 22009/93, Aktgjykim i 25 shkurtit 1997, paragrafi 94).
156. Sa i përket pikës së fundit, Gjykata së pari duhet të sigurojë që legjislacioni dhe praktika përkatëse t'u japin individëve "mbrojtje adekuate dhe efektive kundër abuzimit"; pavarësisht nga margjina e vlerësimit që Gjykata ua njeh Shteteve Kontraktuese në këtë sferë, duhet të jetë veçanërisht vigjilente, ku si në rastin konkret, autoritetet janë të fuqizuar me legjislacionin kombëtar për të urdhëruar dhe kryer kontrole dhe kërtime pa një urdhër gjyqësor. Nëse individët duhet të mbrohen nga ndërhyrjet arbitrare nga autoritetet me të drejtat e garantuara në nenin 8, kërkohet një kornizë ligjore dhe kufij shumë të rreptë për këto autorizime. Së dyti, Gjykata duhet të marrë parasysh rrethanat e veçanta të secilit rast në mënyrë që të përcaktojë nëse, në rastin konkret, ndërhyrja në fjalë ishte proporcionale me qëllimin e ndjekur.
157. Në rastin konkret Gjykata vlerëson që në fushën në të cilën bie vepra penale e kryer, duke përfshirë edhe kompleksitetin e simulimit të rastit, ka qenë e nevojshme mbështetja tek masat e tilla si kontrolli në pikën kufitare në Merdare, në mënyrë që të marrë prova dhe përshtatshmërisht t'i ndjekë penalisht kryerësit e veprës penale. Sidoqoftë, legjislacioni relevant dhe praktika duhet të ofrojë masa adekuate dhe efektive kundër abuzimit (Shih rastet e GJEDNJ-së *Klass dhe të tjerët kundër Gjermanisë*, kërkesa nr. 5029/71, Aktgjykim i 6 shtatorit 1978, paragrafi 50, *Mialhe kundër Francës*, kërkesa nr. 12661/87, Aktgjykim i 25 shkurtit 1993, paragrafët 37).
158. Gjykata vlerëson se në rastin konkret, pavarësisht që policia nuk ka pasur urdhër me shkrim nga gjykata për bastisjen dhe kontrollin e parashtrueses së kërkesës, megjithatë në bazë të indicieve të rastit të simuluar dhe masave tjera të ndjekura sipas KPPK-së, urdhri gojor i dhënë nga gjyqtarja e procedurës paraprake konsiderohet i domosdoshëm dhe proporcional me rrethanat e rastit në fjalë.
159. Prandaj, Gjykata vlerëson se nuk ka pasur shkelje të nenit 36 të Kushtetutës dhe nenit 8 të KEDNJ-së.
160. Në këto rrethana, Gjykata konsideron se parashtruesja e kërkesës nuk e ka mbështetur me prova e as nuk e ka arsyetuar mjaftueshëm pretendimin e saj në baza kushtetuese për shkelje të të drejtave dhe lirive themelore të njeriut të garantuara me Kushtetutë, specifikisht, për shkelje të nenit 31 dhe 36 të

Kushtetutës, sepse faktet e paraqitura nga ajo në asnjë mënyrë nuk tregojnë që gjykatat e rregullta i kanë mohuar asaj të drejtat e garantuara me Kushtetutë.

161. Gjithashtu, sa i përket shkeljeve të pretenduara të neneve 3, 24 dhe nenit 54 të Kushtetutës, Gjykata vëren se parashtruesja vetëm ka përmendur shkeljen e këtyre neneve të Kushtetutës në rastin e saj, por pretendimet nuk i ka shtjelluar dhe mbështetur me argumente. Gjykata rithekson qëndrimin e saj të përgjithshëm se vetëm fakti i thjeshtë se parashtruesi i kërkesës nuk pajtohet me rezultatin e vendimeve të gjykatave të rregullta, sikundër edhe vetëm përmendja e neneve të Kushtetutës, nuk janë të mjaftueshme për të ndërtuar një pretendim të argumentuar për shkelje kushtetuese. Kur pretendohen shkelje të tilla të Kushtetutës, parashtruesit e kërkesës duhet të sigurojnë pretendime të arsyetuara dhe argumente bindëse (Shih, *mutatis mutandis*, rastet e Gjykatës Kushtetuese: KI 78/19, parashtrues i kërkesës *Miodrag Pavic*, Aktvendim për papranueshmëri i 1 nëntorit 2019, paragrafi 56; KI136/14, parashtrues i kërkesës *Abdullah Bajqinca*, Aktvendim për papranueshmëri, i 10 shkurtit 2015, paragrafi 33).
162. Rrjedhimisht, kërkesa e parashtrueses Vahide Badivuku është qartazi e pabazuar në baza kushtetuese dhe duhet të deklarohet e papranueshme siç përcaktohet me nenin 113. 7 të Kushtetutës dhe siç specifikohet më tej me kriteret e pranueshmërisë, përkatësisht rregullit 39 (2) të Rregullores së punës.

(B) Pretendimet e parashtruesit të kërkesës KI66/19-Idriz Kelmendi

163. Gjykata rikujton që në gjykimin e parë në Gjykatën Themelore, të përmbyllur përmes Aktgjykimit [PKR. nr. 652/15] të 5 prill 2016, Gjykata përkatëse kishte dënuar parashtruesin e kërkesës për veprën penale “Ushtrim i ndikimit” dhe i kishte shqiptuar dënim me burgim prej 1 viti e 6 muaj. Më tej Gjykata e Apelit kishte ndryshuar Aktgjykimin e Gjykatës Themelore përkitazi me cilësimin ku veprën penale e cilësoi si *Dhënie e ryshfetit* të cilin e kishte vërtetuar edhe Gjykata Supreme.
164. Parashtruesi i kërkesës KI66/19 e ndërton rastin e tij mbi pretendimet për (I) shkelje të garancive procedurale të garantuara me nenin 31 të Kushtetutës në lidhje me nenin 6 të KEDNJ-së, duke pretenduar (i) shkelje të së drejtës në vendim të arsyetuar gjyqësor (ii) shkelje e së drejtës së tij për një gjykim të drejtë dhe të paanshëm dhe (iii) shkelje të parimit të barazisë së armëve; (II) shkelje të nenit 36 të Kushtetutës në lidhje me nenin 8 të KEDNJ-së i për shkak se përdorimi i provave është siguruar në mënyrë të kundërligjshme dhe në shkelje të së drejtës për privatësi nga neni 36 paragrafi 3 i Kushtetutës lidhur me nenin 8 të KEDNJ-së. Gjithashtu, parashtruesi i kërkesës pretendon se është shkelë (III) parimi i mos dënimit pa ligj, i sanksionuar nga neni 33.1 i Kushtetutës lidhur me nenin 7 të KEDNJ-së, për shkak siç thekson ai “veprimet me të cilat ngarkohet ai të përshkruara në dispozitivin e aktgjykimit fajësues, nuk formësojnë elementet e veprës penale Dhënia e ryshfetit nga neni 429.1 lidhur me nenin 31 të Kodit Penal, për të cilën ai është shpallur fajtor dhe dënuar”.

I. Vlerësimi i pretendimeve për shkelje të nenit 31 të Kushtetutës në lidhje me nenin 6 të KEDNJ-së

165. Në trajtimin e pretendimeve të parashtruesit të kërkesës, Gjykata fillimisht thekson që pretendimet thelbësore të parashtruesit të kërkesës, që kanë të bëjnë më shkeljet e pretenduara të garancive procedurale të garantuara me nenin 31 të Kushtetutës në lidhje me nenin 6 të KEDNJ-së, e drejta në vendim të arsyetuar dhe barazia e armëve, respektivisht, të ndërlidhura me parimet *reformatio in peius* dhe in *dubio pro reo*, janë interpretuar detajisht përmes praktikës gjyqësore të GJEDNJ-së, në harmoni me të cilën, Gjykata në bazë të nenit 53 [Interpretimi i Dispozitave për të Drejtat e Njeriut] të Kushtetutës është e detyruar të interpretojë të drejtat dhe liritë themelore të garantuara me Kushtetutë. Rrjedhimisht, në interpretimin e pretendimeve për shkeljen e nenit 31 të Kushtetutës në lidhje me nenin 6 të KEDNJ-së, Gjykata do t'i referohet praktikës gjyqësore të GJEDNJ-së.
166. Në këtë aspekt, Gjykata do t'i shqyrtojë pretendimet e parashtruesit të kërkesës sa i përket shkeljes së pretenduar të nenit 31 të Kushtetutës në lidhje me nenin 6 të KEDNJ-së, fillimisht sa i përket (i) pretendimeve lidhur me shkeljen të së drejtës për vendim të arsyetuar gjyqësor, për të vazhduar me (ii) shkelje e së drejtës së tij për një gjykim të drejtë dhe të paanshëm si pasojë e cenimit të parimit të mos rëndimit të pozitës të të pandehurit *reformatio in peius*, dhe (iii) pretendimet rreth shkeljes e parimit të barazisë së armëve dhe parimit in *dubio pro reo*. Gjykata do të shqyrtojë këto pretendime duke u bazuar në praktikën përkatëse gjyqësore të GJEDNJ-së dhe duke e aplikuar të njëjtën në rrethanat e rastit konkret. Pas vlerësimit të pretendimeve të përmendura, Gjykata do të vlerësoj se a ka pas shkelje të të drejtës së parashtruesit të kërkesës për gjykim të drejtë dhe të paanshëm.

(i) Parimet e përgjithshme përkitazi me respektimin e të drejtës për një vendim të arsyetuar të përcaktuara nga praktika gjyqësore e GJEDNJ-së

167. Gjykata thekson se ajo tashmë ka një praktikë të konsoliduar sa i përket të drejtës për një vendim të arsyetuar gjyqësor të garantuar me nenin 31 të Kushtetutës në lidhje me nenin 6 të KEDNJ-së. Kjo praktikë është ndërtuar duke u bazuar në praktikën gjyqësore të GJEDNJ-së, përfshirë por duke mos u kufizuar në rastet *Hadjianastassiou kundër Greqisë*, Aktgjykimi i 16 dhjetorit 1992; *Van de Hurk kundër Holandës*, Aktgjykimi i 19 prillit 1994; *Hiro Balani kundër Spanjës*, Aktgjykimi i 9 dhjetorit 1994; *Higgins dhe të tjerët kundër Francës*, Aktgjykimi i 19 shkurtit 1998; *Garcia Ruiz kundër Spanjës*, Aktgjykimi i 21 janarit 1999; *Hirvisaari kundër Finlandës*, 27 shtatorit 2001; *Suominen kundër Finlandës*, Aktgjykimi i 1 korrikut 2003; *Buzescu kundër Rumanisë*, Aktgjykimi i 24 majit 2005; *Pronina kundër Ukrainës*, Aktgjykimi i 18 korrikut 2006; dhe *Tatishvili kundër Rusisë*, Aktgjykimi i 22 shkurtit 2007. Për më tepër, parimet themelore sa i përket të drejtës për një vendim të arsyetuar gjyqësor janë elaboruar po ashtu në rastet e kësaj Gjykate, duke përfshirë por duke mos u kufizuar në rastet KI72/12, *Veton Berisha dhe Ilfete Haziri*, Aktgjykimi i 17 dhjetorit 2012; KI22/16, *Naser Husaj*, Aktgjykimi i 9 qershorit 2017; KI143/16, *Muharrem Blaku dhe të tjerët*, Aktvendim për papranueshmëri i 13 qershorit 2018; dhe KI97/16, parashtrues "IKK Classic", Aktgjykimi i 9 janarit 2018.

168. Në parim, bazuar në praktikën gjyqësore të GJEDNJ-së, garancitë e mishëruara në nenin 6 të KEDNJ-së përfshijnë detyrimin që gjykatat të japin arsye të mjaftueshme për vendimet e tyre. (Shih rastin e GJEDNJ-së, *H. kundër Belgjikës*, Aktgjykimi i 30 nëntorit 1987, paragrafi 53; gjithashtu për më shumë detaje në lidhje me të drejtën për një vendim të arsyetuar gjyqësor, shih Udhëzuesin e GJEDNJ-së për nenin 6 të KEDNJ-së të 31 gusht 2020, E drejta për një proces të rregullt (aspekti civil), IV. Kërkesat Procedurale, 7. Arsyetimet e Vendimeve Gjyqësore, paragrafët 371 deri 382 dhe referencat e përdorura aty). Një vendim i arsyetuar u tregon palëve se çështja e tyre është dëgjuar me të vërtetë, dhe për pasojë kontribuon në një pranueshmëri më të madhe të vendimeve. (Shih rastin e GJEDNJ-së *Magnin kundër Francës*, Vendim i 10 majit 2012, paragrafi 29). Kjo praktikë gjyqësore gjithashtu përcakton se përkundër faktit që një gjykatë ka një liri të caktuar të vlerësimit lidhur me përzgjedhjen e argumenteve dhe dëshmimeve, ajo është e detyruar të justifikojë aktivitetet dhe vendimmarrjen e saj duke dhënë arsytet përkatëse. (Shih, rastet e GJEDNJ-së: *Suominen kundër Finlandës*, paragrafi 36; *Carmel Saliba kundër Maltës*, Aktgjykim i 24 prillit 2017, paragrafi 73). Për më tepër, vendimet duhet të jenë të arsyetuara në atë mënyrë që t'u mundësojë palëve të shfrytëzojnë në mënyrë efektive çdo të drejtë ekzistuese të ankesës. (Shih rastin e GJEDNJ-së, *Hirvisaari kundër Finlandës*, cituar më lart, paragrafi 30).
169. Praktika gjyqësore e GJEDNJ-së dhe ajo e Gjykatës theksojnë se e drejta për një proces të rregullt gjyqësor përfshin të drejtën për një vendim të arsyetuar dhe se gjykatat duhet “*të tregojnë me qartësi të mjaftueshme arsytet në të cilat ata bazuan vendimin e tyre*”. Megjithatë, ky detyrim i gjykatave nuk mund të kuptohet si kërkesë për një përgjigje të hollësishme në çdo argument. Shkalla në të cilën zbatohet obligimi për të dhënë arsye mund të ndryshojë varësisht nga natyra e vendimit dhe duhet të përcaktohet në dritën e rrethanave të rastit. Janë argumentet thelbësore të parashtruesve të kërkesës që duhet të adresohen dhe arsytet e dhëna duhet të jenë të bazuara në ligjin e aplikueshëm.
170. Në këtë drejtim, Gjykata do të shtjellojë nëse pretendimet e parashtruesit të kërkesës për mungesë të një vendimi të arsyetuar gjyqësor përkatësisht të Aktgjykimit [Pml. nr. 199/2018] të 5 dhjetorit 2018 të Gjykatës Supreme, në rrethanat e rastit konkret, janë në përputhshmëri me garancitë procedurale të mishëruara në nenin 31 të Kushtetutës dhe nenit 6 të KEDNJ-së.

Aplikimi i këtyre parimeve në rastin konkret

171. Gjykata rikujton se parashtruesi i kërkesës pretendimet e tij *për mungesë të vendimit të arsyetuar i ndërlidhe me çmuarjen ndryshe të provave në lidhje me ricilësimin e veprës penale, si dhe deklaratat e dëshmitarëve bashkëpunues. Në lidhje me këtë parashtruesi pretendon se aktgjykimi i kontestuar i Gjykatës Supreme:*
- “*Ka shpërfillur dhe injoruar plotësisht një numër të konsiderueshëm të shkeljeve thelbësore, të ngritura në Kërkesën për Mbrojtje të Ligjshmërisë;*

- *Ka dështuar të vlerësojë ligjshmërinë e pretendimeve të ngritura, duke dhënë përgjigje juridikisht të paqëndrueshme dhe të palogjikshme;*
  - *Nuk ka dhënë arsyetime bindëse, të ndërtuara mirë ligjërisht dhe se vendimi i marrë nuk përfshin kriteret ligjore dhe elementet faktike;*
  - *Ka “shtrembëruar dhe kamufluar në mënyrë tërësisht arbitrare” përmbajtjen e shkresave të lëndës, çka ka rezultuar në kundërthënie të hapur me arsyetimin e Aktgjykimeve të kundërshtuara; dhe*
  - *Nuk janë lidhë në mënyrë logjike dhe koherente rregullat e zbatueshme me faktet e rastit.*
  - *Cenimi i parimit të arsyetimit të vendimeve gjyqësore ka rezultuar në mos trajtimin e mjetit procedural –kërkesën për mbroje të ligjshmërisë- në mënyrë substanciale e që ka rezultuar në cenimin e të drejtës në mbrojtje dhe njëkohësisht qasjen në gjykatë”.*
172. Gjykata rikujton që në gjykimin e parë në Gjykatën Themelore, të përmbyllur përmes Aktgjykimit [PKR. nr. 652/15] të 5 prill 2016, Gjykata përkatëse kishte dënuar parashtruesin e kërkesës për veprën penale “Ushtrim i ndikimit” dhe i kishte shqiptuar dënim me burgim prej 1 viti e 6 muaj. Më tej Gjykata e Apelit kishte ndryshuar Aktgjykimin e Gjykatës Themelore përkitazi me cilësimin ku veprën penale e cilësoi si *Dhënie e ryshfetit* të cilin e kishte vërtetuar edhe Gjykata Supreme. Pra cilësimi i veprës penale nga ushtrim i ndikimit në *Dhënie e ryshfetit* është edhe pretendimi kryesor i parashtruesit të kërkesës, ku ai pretendon se Gjykata e Apelit me ricilësimin e veprës penale përkatësisht Gjykata Supreme me vërtetimin e vendimit të Gjykatës së Apelit i kanë shkel atij të drejtën për gjykim të drejtë dhe të paanshëm, për arsye se kanë bërë çmuarjen ndryshe të provave.
173. Gjykata e Apelit përmes vendimit të saj në këtë çështje, përkatësisht, kishte trajtuar çështjen e ricilësimit të veprës penale nga *Ushtrim i ndikimit* në *Dhënie e ryshfetit*. Gjykata e Apelit kishte theksuar se përkundër pretendimeve të të akuzuarit dhe mbrojtësve të tij, se nuk ishte bërë çmuarja e duhur e provave, ajo në të vërtetë kishte marrë për bazë të gjitha provat e rastit si dhe dëshmitë e dëshmitareve, ku edhe kishte vendosur se vepra të cilën e ka kryer parashtruesi ka të bëjë me dhënie të ryshfetit.
174. Gjykata e Apelit përmes aktgjykimit të saj në këtë aspekt kishte theksuar:
- “Po ashtu nga shkresat e lëndës rezulton se të akuzuarit Idriz Kelmendi dhe I.S, në muajin gusht të vitit 2015, në bashkëkryerje dhe në bashkëpunim mes veti, në mënyrë të drejtpërdrejtë kanë pranuar para për vete, në mënyrë që me dhënien e të hollave si ryshfet të akuzuarës Vahide Badivuku si prokurore e Prokurorisë Themelore në Mitrovicë, si person zyrtar në çështjen penale PP.I.nr.298/14, të pandehurve E.H, H.H, A.H dhe D.H, të cilën e ka udhëhequr Vahide Badivuku, në cilësinë e prokurores, ndërsa të akuzuarit I.S dhe Idriz Kelmendi kanë luajtur rolin e dhënies së të hollave si ryshfet, ashtu që i akuzuari Idriz Kelmendi përmes të akuzuarit I.S ka kërkuar nga familja H, shumen e parave Fillimisht prej 20,000.00 euro e pastaj shumen prej 22,000.00 euro, për lirin e veturave të sekuestruara përkohësisht.*

I.S shumen prej 18000 euro i dorëzoi të akuzuarit Idriz Kelmendi, me qëllim që Idrizi, duke shfrytëzuar raportet shoqërore me prokuroren- të akuzuarën Vahide Badivuku, t'ia jep asaj në emër të dhënies se ryshfetit te hollat e që e akuzuara Vahide Badivuku, ti lirojë veturat e sekuestruara përkohësisht nga të pandehurit e familjes H., ku si rezultat i marrjes se ryshfetit e akuzuara Vahide Badivuku, me dt.21.08.2015, kishte përpiluar kërkesën për gjykatën për kthimin e sendeve të sekuestruara përkohësisht”.

175. Gjykata e Apelit gjithashtu kishte theksuar se në bazë të deklaratës së dëshmitarit bashkëpunues I. S., vërtetohet se parashtruesi i kërkesës kishte pranuar shumën prej 18000 euro, shume e cila ishte ditur se po jepet në emër të ryshfetit për personin zyrtar që i njëjti ti kthejë veturat e konfiskuara.
176. Përfundimisht, Gjykata Supreme gjithashtu trajtoi pretendimet e parashtruesve të kërkesës, të ngritura përmes kërkesave për mbrojtjen e ligjshmërisë, sa i përket cilësimit të veprës penale, provave të papranueshme, shkeljeve esenciale të dispozitave të procedurës penale dhe ligjit penal në dëm të parashtruesit.
177. Gjykata Supreme përmes Aktgjykimit [Pml. nr. 199/2018] të 5 dhjetorit 2018, ndër të tjera, në këtë aspekt kishte theksuar:

“Gjykata Supreme duke vlerësuar pretendimet e mbrojtësit të të dënuarit Idriz Kelmendi dhe duke u bazuar në shkresat e çështjes gjen se Gjykata e Apelit ka ndryshuar aktgjykimin e shkallës së parë përkitazi me cilësimin juridik të veprës penale ashtu që në veprimet e të dënuarve Idriz Kelmendi dhe I.S, të përcaktuara nën piken II të aktgjykimit të shkallës së parë, ka gjet se formohen elementet e veprës penale dhënia e ryshfetit nga neni 429 par.1 lidhur me nenin 31 të KPK-së, por lidhur me këtë ndryshim ka dhënë arsye të mjaftueshme ligjore të cilat i pranon edhe kjo gjykatë.

Pra në këtë rast gjykata e shkallës së dytë ka vepruar në dobi të dënuarve sepse vepra penale për të cilën janë shpallur fajtor, dhënia e ryshfetit nga neni 429 par.1 lidhur me nenin 31 të KPK-së, është e dënueshme me gjobë ose me burgim deri në 3 (tre) vjet. Gjykata e Apelit në bazë të nenit 403 par.1 nënpar.1.2 të KPPK-së ka të drejtë të ndryshoj aktgjykimin e shkallës së parë, sepse i ka çmuar ndryshe provat materiale pa mbajtur shqyrtim, dhe nuk ka pasur nevojë për të marrë prova të reja apo për të përsëritur shqyrtimin e provave, e që e bënë të paqëndrueshëm pretendimin se Gjykata e Apelit nuk ka pas të drejtë ta ndryshojë aktgjykimin e shkallës së parë në bazë të nenit 403 të KPPK-së. Pra në këtë çështje gjykata ka zgjidhur çështje juridike dhe jo faktike pra ka vendosur vetëm lidhur me cilësimin juridik dhe për pasojë ka ndryshuar edhe vendimin mbi dënimin, duke gjykuar të dënuarit si në dispozitiv të aktgjykimit. Pra, në këtë rast nuk kemi të bëjmë me akuzë të re në bazë të së cilës atyre ishte dashur t’iu jepet kohë për të përgatitur mbrojtjen, siç pa të drejtë konsideron mbrojtësi i të dënuarit, sepse këtu kemi të bëjmë me një fazë krejtësisht tjetër të procedurës penale, pra fazën sipas mjeteve juridike, ku procedura është e qartë dhe parasheh të gjitha veprimet e gjykatës para së cilës vendoset sipas mjetit juridik (neni 389 i KPPK, procedura lidhur me ankesën kundër aktgjykimit në gjykatën e apelit) ”.

178. Gjykata Supreme ka shtjelluar edhe pretendimet e parashtruesit se Gjykata e Apelit nuk e ka shqyrtuar pretendimin e tij sa i përket provave të papranueshme siç është deklarata e të akuzuarit I.S si dëshmitar bashkëpunues dhe të akuzuarës Vahide Badivuku. Ne lidhje me këtë Gjykata Supreme kishte theksuar *“kjo gjykatë gjen se në arsyetim të aktgjykimit të shkallës së parë janë dhënë elemente sa i përket të gjitha pretendimeve ankimore, e në mënyrë të veçantë është arsyetuar se deklarata e të dënuarës Vahide Badivuku dhe I.S nuk janë prova të papranueshme dhe se nuk ka pasë pengesa ligjore që ato të vlerësohen në lidhmëni me provat tjera, sepse deklaratat e tyre janë dhënë në pajtim me nenin 123 par.5 të KPPK”*.
179. Në këtë drejtim, Gjykata thekson se pretendimet e parashtruesit të kërkesës, se Gjykata Supreme, nuk kishte arsyetuar pretendimet e parashtruesit të kërkesës, siç ai i referohet, nuk qëndrojnë. Kjo sepse, siç është theksuar më lart, gjykatat e rregullta, në mënyrë të vazhdueshme kishin trajtuar dhe arsyetuar pretendimet e tij.
180. Gjykata rikujton se në bazë të KPPK-së, në fuqi në kohën e kryerjes së veprës penale, në Kapitullin XXI të tij [Mjetet Juridike], përcaktohen rregullat e përgjithshme të procedurës ankimore. Sipas këtij Kodi, përkatësisht paragrafit 1 nën paragrafi 1.2, të nenit 403 të tij, Gjykata e Apelit e ndryshon aktgjykimin e gjykatës themelore me aktgjykim kur vërteton se gjykata themelore ka bërë vërtetim të gabuar apo jo të plotë të fakteve dhe për këtë qëllim: mund të vërtetoj dhe të çmojë provat materiale pa mbajtur shqyrtim, nëse nuk ka nevojë për të marrë prova të reja apo për të përsëritur shqyrtimin e provave.
181. Ngjashëm dhe në po këtë linjë arsyetimi, Gjykata po ashtu rikujton se rastet kur një gjykatë e shkallës së tretë apo e apelit konfirmon vendimet e marra nga gjykatat më të ulëta – obligimi i saj për të arsyetuar vendimmarrjen dallon nga rastet kur një gjykatë ndryshon vendimmarrjen e gjykatave më të ulëta. Në rastin konkret, Gjykata Supreme nuk ka ndryshuar vendimin e Gjykatës së Apelit por vetëm ka vërtetuar ligjshmërinë e tij, duke qenë se, sipas Gjykatës Supreme në mënyrë të drejtë ishte vërtetuar gjendja faktike dhe vendimmarrja në Apel ishte në përputhje me të drejtën materiale për sa i përket çmuarjes së provave dhe cilësimit të veprës penale. Pra, Gjykata Supreme ka konfirmuar plotësisht se cilësimi i veprës penale është bërë në përputhje me legjislacionin në fuqi dhe se me rastin e ricilësimit të veprës penale Gjykata e Apelit *“ka vepruar në dobi të dënuarve sepse vepra penale për të cilën janë shpallur fajtor, dhënia e ryshfetit nga neni 429 par.1 lidhur me nenin 31 të KPK-së, është e dënueshme me gjobë ose me burgim deri në 3 (tre) vjet”* që do të thotë se parashtruesit të kërkesës, me rastin e ricilësimit të veprës penale si dhënie e ryshfetit i është ulur dënimi nga 1 vit e 6 muaj sa ka qenë i dënuar, në 1 vit burgim, pra Gjykata e Apelit në këtë rast ka vendosur në favor të parashtruesit të kërkesës.
182. Në këtë aspekt, Gjykata konsideron se, ndonëse Gjykata Supreme mund të mos jetë përgjigjur në çdo pikë të ngritur nga parashtruesi i kërkesës në kërkesën e tij (shih *Van de Hurk kundër Holandës*, cituar më lart, paragrafi 61), ajo i ka adresuar argumentet thelbësore të parashtruesit të kërkesës për sa i përket zbatimit të së drejtës materiale (shih rastin e *GJEDNJ-së, Buzescu kundër*

Rumanisë, cituar më lart, paragrafi 63; dhe *Pronina kundër Ukrainës*, kërkesa nr. 63566/00, Aktgjykim i 18 korrikut 2006, paragrafi 25), dhe kështu është përmbushur obligimi për të ofruar një vendim të arsyetuar gjyqësor sipas kërkesave të nenit 31 të Kushtetutës në lidhje me nenin 6 të KEDNJ-së.

183. Në këtë drejtim, Gjykata rikujton se në kuptim të së drejtës në vendim të arsyetuar gjyqësor të garantuar me nenin 31 të Kushtetutës dhe nenin 6 të KEDNJ-së, është detyrim i gjykatave që argumentet thelbësore të parashtruesve të kërkesës të adresohen dhe arsyet e dhëna të jenë të bazuara në ligjin e aplikueshëm. Gjykata konsideron se sa i përket pretendimit konkret, gjykatat e rregullta dhe Gjykata Supreme, Aktgjykimi i të cilit kontestohet në Gjykatë, e kanë përmbushur këtë detyrim.

(ii) Sa i përket pretendimit për shkelje të së drejtës në gjykim të drejtë dhe të paanshëm

184. Gjykata rikujton se parashtruesi i kërkesës pretendimet për shkelje të së drejtës në gjykim të drejtë dhe të paanshëm i ndërlidhë me a) pretendimet për shkelje të së drejtës në gjykim të drejtë dhe të paanshëm, për shkak të kufizimit e të drejtës së mbrojtjes, me rastin e ri cilësimit të veprës penale; dhe b) shkelje të së drejtës në gjykim të drejtë dhe të paanshëm, si pasojë e cenimit të parimit të mosrëndimit të pozitës së të pandehurit, *reformatio in peius*, gjatë shqyrtimit të çështjes.

a) Sa i përket pretendimit për shkelje të së drejtës në gjykim të drejtë dhe të paanshëm, për shkak të kufizimit e të drejtës së mbrojtjes, me rastin e ri cilësimit të veprës penale

185. Lidhur me këtë pretendim parashtruesi i kërkesës thekson se “*ricilësimi i veprës penale, arnimi dhe kamuflimi i gjendjes faktike në fazën e mjeteve juridike të diktuar nga domosdoshmëria për të përshtatur përshkrimin faktik me veprën penale dhënia e ryshfetit, i pamundësoi plotësisht z. Idriz Kelmendi që të kishte kohen dhe lehtësinë e nevojshme për të kundërvepruar ndaj tyre për të organizuar mbrojtjen e tij mbi bazën e informacioneve dhe konstatimeve të reja, çka ka rezultuar në kufizimin e të drejtës për mbrojtje*”.
186. Për sa i përket këtij pretendimi, Gjykata edhe njëherë thekson se “*Gjykata e Apelit ka dhënë arsye të mjaftueshme sa i përket ricilësimit të veprës penale, dhe se dëshmitë të cilat i ka poseduar në bazë të shkresave të lëndës kanë qenë të mjaftueshme për të ardhur në përfundim se vepra për të cilën akuzohet parashtruesi ka të bëjë me veprën penale Dhënia e ryshfetit. Pra e gjitha është vendosur në bazë të fakteve dhe dëshmive të rastit për të cilat kishte qenë e njoftuar edhe mbrojtja e parashtruesit, dhe kishte vlerësuar se nuk ka nevojë për prova të reja apo për të përsëritur shqyrtimin e provave*”.
187. Lidhur me këtë Gjykata e Apelit ndër të tjera theksoi se “*sipas vlerësimit të Gjykatës së Apelit, ricilësimi i veprës penale të ushtrimit të ndikimit nga neni 431 par.1 lidhur me nenin 31 të KPRK, për të akuzuarit I.K dhe I.S, në veprën penale dhënia e ryshfetit nga neni 429 par.1 të KPRK, është bërë për arsye se siç rezulton nga shkresat e lëndës nga përshkrimi faktik i dispozitivit nën I dhe*

II të aktgjykimit të ankimuar, e të cilat kanë qenë objekt i akuzës, janë ndërlidhur me njëra tjetrën dhe sikur të mos kishte dhënë të ryshfetit, nuk do të kishte edhe vepër penale dhe për të akuzuarën V.B, të marrjes së ryshfetit, e nga kjo rezulton se domosdoshmërisht këto vepra penale janë të lidhura njëra me tjetrën dhe për këto arsye Gjykata e Apelit, e ndryshoi cilësimin ligjor të veprës penale për të akuzuarit I.K dhe I.S, e me këtë edhe evitoi shkeljen e Ligjit Penal në dëm të tyre.”

188. Pra siç është cekur edhe më lartë, Gjykata rikujton se në bazë të KPPK-së, në fuqi në kohën e kryerjes së veprës penale, në Kapitullin XXI të tij [Mjetet Juridike], përcaktohen rregullat e përgjithshme të procedurës ankimore. Sipas këtij Kodi, përkatësisht paragrafit 1 nën paragrafi 1.2, të nenit 403 të tij, Gjykata e Apelit e ndryshon aktgjykimin e gjykatës themelore me aktgjykim kur vërteton se gjykata themelore ka bërë vërtetim të gabuar apo jo të plotë të fakteve dhe për këtë qëllim: mund të vërtetoj dhe të çmojë provat materiale pa mbajtur shqyrtim, nëse nuk ka nevojë për të marrë prova të reja apo për të përsëritur shqyrtimin e provave.

189. Gjykata vlerëson se ky pretendim është i pa bazuar.

b) Sa i përket pretendimit për shkelje të së drejtës në gjykim të drejtë dhe të paanshëm si pasojë e cenimit të parimit të mosrëndimit të pozitës së të pandehurit, reformatio in peius, gjatë shqyrtimit të çështjes

190. Në këtë aspekt, Gjykata vëren se parashtuesi i kërkesës pretendon shkelje të parimit “*reformatio in peius*” në dëm të tij, d.m.th., shfrytëzimi i të drejtës për t’u ankuar nuk guxon që ta përkeqësojë pozitën e tij procedurale. Gjykata rithekson pretendimin e parashtuesit të kërkesës i cili thekson se Aktgjykimi i Gjykatës Supreme është i pafavorshëm dhe ka rënduar pozitën e tij penale sepse: “*ka sjellë pasoja të pavolitshme juridike, të tilla tejkalimi i identitetit objektiv të Aktakuzës, shkelja e parimit nemo iudex sine actore, dënimi për një vepër penale për të cilën ex lege ishin pushuar hetimet, ndryshimi arbitrar dhe i kundërligjshëm i cilësimit juridik të veprës penale, cenimi i parimit të vendimeve gjyqësore, kufizimi i të drejtës së mbrojtjes, shkelja e parimit të mos dënimit me ligj, shkelja esenciale e dispozitave të procedurës penale*”.

191. Gjykata rithekson se parimi “*reformatio in peius*” gëzon mbrojtje nga neni 31 i Kushtetutës në ndërlidhje me nenin 6 të KEDNJ-së sepse ka të bëjë me të drejtën e individit për t’u ankuar.

192. Çështja nëse është shkelur ose jo parimi “*reformatio in peius*” do të shtjellohet në paragrafët e mëposhtëm duke marrë parasysh: (i) jurisprudencën e Gjykatës Evropiane për të Drejtat e Njeriut (në tekstin e mëtejshëm: GJEDNJ); (ii) kriteret dhe kufizimet e procedurës kushtetuese në rastet individuale; dhe, (iii) procedurat e zhvilluara në tërësinë e tyre;

193. Siç është cekur edhe më lart, Gjykata rithekson se praktika e GJEDNJ-së përcakton se drejtësia e një procedure vlerësohet në tërësi. (Shih Aktgjykimin e GJEDNJ-së të 6 dhjetorit 1988, *Barbera, Messeque dhe Jabardo kundër Spanjës*, kërkesa nr. 10590/83, paragrafi 68). Rrjedhimisht, gjatë vlerësimit të pretendimeve të parashtuesit të kërkesës, Gjykata gjithashtu do t’i përmbahet

këtij parimi. (Shih, rastin e Gjykatës KI104/16, parashtrues *Miodrag Pavić*, Aktgjykim i 4 gushtit 2017, paragrafi 38; dhe rastin nr. KI143/16, parashtrues *Muharrem Blaku dhe të tjerët*, Aktvendim për papranueshmëri i 13 qershorit 2018, paragrafi 31).

194. Në këtë drejtim, duhet pasur parasysh se “drejtësia” që kërkohet me nenin 31 nuk është drejtësi “substanciale”, por drejtësi “procedurale”. Në terma praktik, dhe në parim, kjo shprehet me procedurë kontradiktore, ku palët dëgjohen dhe vendosen në kushte të njëjta në gjykatë. (Shih, *mutatis mutandis*, rasti i Gjykatës KI42/16 parashtrues *Valdet Sutaj*, Aktvendim për papranueshmëri i 7 nëntorit 2016, paragrafi 41 dhe referencat tjera të përmendura aty).
195. Gjykata vëren se Parimi *reformatio in peius* vjen në shprehje kur një vendim i një gjykate më të ulët ndryshohet nga një gjykatë më e lartë në disfavor të palës e cila e apelon vendimin e gjykatës së shkallës së parë, pra ankuesi nuk mund të vendoset në një pozitë më të keqe si rezultat i një ankese.
196. Sidoqoftë, GJEDNJ nuk është e lidhur vetë nga doktrina që e ndalon *reformatio in peius*. Parashtruesit që referojnë raste pranë Dhomës së Madhe të GJEDNJ-së duhet të jenë të vetëdijshëm se gjykimi në Dhomën e Madhe është përfundimtar dhe ekziston gjithmonë mundësia që ky aktgjykim i formës së prerë të i vendos në një pozitë më të keqe sesa ishin para parashtrimit. (shih rastet e GJEDNJ-së: *Lautsi kundër Italisë* dhe *Sindicatul Pastoral kundër Rumanisë*).
197. Në rastin konkret, Gjykata vëren se Prokurori Special ka kërkuar dënim më të ashpër për parashtruesin e kërkesës në dy instanca gjyqësore. Gjykata po ashtu vëren se Gjykata e Apelit dhe Gjykata Supreme kanë vlerësuar se kushti formal për mos shkelje të parimit “*reformatio in peius*” nga neni 395 KPP-së është përmbushur me paraqitje të ankesave të Prokurorit Themelor. Veç kësaj, Gjykata po ashtu vëren se Aktgjykimi i Gjykatës Themelore është anuluar me aprovimin e ankesave të parashtruesit të kërkesës dhe sipas detyrës zyrtare, dhe rrjedhimisht, ankesa e Prokurorit ka mbetur e pashqyrtuar dhe e pavlerësuar (shih, *mutatis mutandis*, Gjykata Kushtetuese e Republikës së Kosovës, Rasti Nr. KI45/16, *Parashtrues Muhamet Nikqi dhe Arbnor Nikqi*, Aktvendim për Papranueshmëri, i 20 shkurtit 2017, paragrafët 29-33).
198. Gjykata vëren se në rastin konkret dënimi më i ashpër ndaj parashtruesit të kërkesës është caktuar nga Gjykata Themelore, ndërsa me vendim të Gjykatës së Apelit atij i është zbritur dënimi, çka është çështje diskrecionale e gjykatave të rregullta. Gjykata, në pajtim me rolin subsidiar të saj në rastet individuale, konsideron se gjykatat e rregullta kanë arsyetuar mjaftueshëm pse në rastin konkret nuk është shkelur parimi “*reformatio in peius*” në dëm të parashtruesit të kërkesës.
199. Gjykata po ashtu vëren se gjykatat e rregullta kanë konsideruar testin e proporcionalitetit ndërmjet ashpërsisë së dënimit, rrezikshmërisë shoqërore të veprës penale dhe efektit të dënimit për parandalimin e kryerjes së veprave penale të ngjashme në të ardhmen.

200. Lidhur me këtë Gjykata e Apelit në Aktgjykimin [PAKR.nr.168/2018] të 2 majit 2018, theksoi:

“Gjykata e Apelit, duke shqyrtuar aktgjykimin e ankimuar përkitazi me vendimin mbi dënimin, e sipas ankesave të Prokurorisë Speciale të Republikës së Kosovës dhe të ankesave të mbrojtësit të akuzuarës dhe vetes dhe vetë të akuzuarës Vahide Badivuku, si dhe të akuzuarit Idriz Kelmendi, vlerëson se gjykata e shkallës së pare drejtë i ka vlerësuar rrethanat rënduese dhe lehtësuese për të akuzuarën Vahide Badivuku dhe vlerësimin e tillë e aprovon edhe kjo Gjykatë, dhe posaçërisht rrethanën rënduese të konstatuar edhe nga gjykata e shkallës së pare, se e akuzuara Vahide Badivuku, është zyrtare e lartë e sistemit të drejtësisë, e cila në vend që të angazhohet në dukurinë e zhdukjes të mit marrjes dhe veprave të natyrës korruptive, si vepra penale të cilat kanë pasoja të rënda për shoqërinë kosovare, ajo vet përfshihet në këto veprime të ndaluara me ligj dhe në një mënyrë e degradon sistemin e drejtësisë si dhe të gjitha organet e pushtetit në Kosovë, andaj dënimi i shqiptuar në kohëzgjatje prej 3 (tri) viteve, në të cilën i është llogaritur edhe koha e kaluar në paraburgim prej dt.22.08.2015 deri me dt.26.11.2015, si dhe dënimi i shqiptuar me gjobe në shumë prej 5.000 (pesëmijë) euro, i përgjigjet shkallës së përgjegjësisë dhe peshës së veprës penale dhe është në përpjesëtim me veprimet e ndërmarra inkriminuese nga e akuzuara.

Gjykata e Apelit, ndryshoi aktgjykimin për të akuzuarin Idriz Kelmendi, për arsye se me ndryshimin e aktgjykimit të gjykatës së shkallës së pare, lidhur me cilësimin ligjor të veprës penale dhe të akuzuarit Idriz Kelmendi dhe I.S, i shpallë fajtorë për veprën penale dhënia e ryshfetit nga neni 429 par.1 të KPRK, Gjykata e Apelit, për shkak të ndryshimit të aktgjykimit lidhur me cilësimin ligjor të veprës penale, e për arsye se kemi të bëjmë me vepër penale me të lehtë e ndryshoi aktgjykimin për të akuzuarin Idriz Kelmendi edhe lidhur me vendimin mbi dënimin, dhe të akuzuarit i shqiptoi dënim me burgim në kohëzgjatje prej 1(nj) viti, në të cilin dënim i është llogaritur koha e kaluar në paraburgim prej dt.17.09.2015 deri me dt.15.10.2015, për arsye se ky dënim i shqiptuar është në përpjesëtim me shkallën e përgjegjësisë penale dhe peshën e veprës penale të kryer nga i akuzuari.

Sipas vlerësimit të Gjykatës së Apelit, dënimet e shqiptuara për të gjithë të akuzuarit, do të ndikojnë tek ta që në të ardhmen të mos kryejnë vepra të tilla apo të ngjashme dhe të bëhet rehabilitimi i tyre- preventive individuale si dhe ti parandaloj personat e tjerë nga kryerja e veprave penale të këtilla apo të ngjashme- preventive e përgjithshme dhe pritët të arrihet edhe qëllimi i dënimit parashikuar me nenin 41 të KPRK.”

201. Po ashtu në këtë aspekt edhe Gjykata Supreme përmes Aktgjykimit [Pml.nr.199/2018] të 5 dhjetorit 2018, vërtetoi aktgjykimin e Gjykatës së Apelit, ku ndër të tjera theksoi:

“Konkludimet që ka nxjerrë gjykata e shkallës së parë janë të drejta sepse kanë mbështetje në provat e administruara dhe jo vetëm që janë drejtë të vërtetuara por në mënyrë të plotë dhe të qartë janë të arsyetuara e të cilat i aprovon edhe

kjo Gjykatë, ndërkaq konstaton se i dënuari Idriz Kelmendi ka kryer veprën penale dhënia e ryshfetit nga neni 429 par.1 lidhur me nenin 31 të KPK-së.

Pra në këtë rast gjykata e shkallës së dytë ka vepruar në dobi të dënuarve sepse vepra penale për të cilën janë shpallur fajtor, dhënia e ryshfetit nga neni 429 par.1 lidhur me nenin 31 të KPK-së, është e dënueshme me gjobë ose me burgim deri në 3 (tre) vjet.

Gjykata e Apelit në bazë të nenit 403 par.1 nënpar.1.2 të KPPK-së ka të drejtë të ndryshojë aktgjykimin e shkallës së parë, sepse ka çmuar ndryshe provat materiale pa mbajtur shqyrtim, dhe nuk ka pasur nevojë të marrë prova të reja apo për të përsëritur shqyrtimin e provave, e që e bënë të paqëndrueshëm pretendimin se gjykata e apelit nuk ka pasur të drejtë ta ndryshojë aktgjykimin e shkallës së parë”.

202. Veç kësaj, Gjykata vëren se parashtruesit të kërkesës i është mundësuar zhvillimi i procedurës bazuar në parimin e kontradiktoritetit; (i) se ai ka mundur që gjatë fazave të ndryshme të procedurës të paraqes argumente dhe dëshmi që ai i konsideroi relevante për rastin e tij; (ii) se atij i është dhënë mundësia që të kontestoj në mënyrë efektive argumentet dhe dëshmitë e paraqitura nga pala kundërshtare; (iii) dhe se të gjitha argumentet, shikuar objektivisht, që ishin relevante për zgjidhjen e rastit të tij janë dëgjuar e shqyrtuar në mënyrë të rregullt nga gjykatat; (iv) se arsyet faktike e ligjore ndaj vendimeve të goditura ishin shtruar hollësisht; dhe se, në përputhje me rrethanat e rastit, procedurat, shikuar në tërësinë e tyre, ishin të drejta. (Shih, ndër të tjera, *mutatis mutandis*, Gjykata Kushtetuese e Republikës së Kosovës, rasti nr. KI118/17, parashtrues Sani Kervan dhe të tjerët, Aktvendim për papranueshmëri, i 16 shkurtit 2018, paragrafi 35; po ashtu shih, rastin *Garcia Ruiz kundër Spanjës*, GJEDNJ, kërkesa nr. 30544/96, Aktgjykim i 21 janarit 1999, paragrafi 29).

(iii) Sa i përket parimit të barazisë së armëve dhe parimit in dubio pro reo

203. Gjykata gjithashtu rikujton që parashtruesi i kërkesës pretendon shkelje të parimit të barazisë së armëve dhe parimit in dubio pro reo. Specifikisht, parashtruesi pretendon: “shkelje konsektive të parimit të barazisë së armeve për shkak të: shkeljes së parimit të arsytimit të vendimeve gjyqësore, e ndërthurur me kufizimin e të drejtës së mbrojtjes me rastin e ricilësimit juridik të veprës penale, si dhe përdorimit të provave të siguruara në kundërshtim të dispozitat të KPP kanë rezultuar rrjedhimisht me cenimin e parimit të barazisë së armeve dhe parimit dhe parimit in dubio pro reo”.
204. Gjykata vëren që përderisa parashtruesi i kërkesës pretendon shkelje të këtyre parimeve, ai thekson se me pranimin e deklaratave të bashkakuzuarve të parashtruesit të kërkesës si të besueshme nga ana e gjykatave të rregullta ka rezultuar në cenimin e parimit in dubio pro reo.
205. Gjykata vëren që parashtruesi i kërkesës në këtë drejtim vetëm i është referuar rasteve të GJEDNJ-së, përkatësisht rastit *Foucher kundër Francës*, *Bulut kundër Austrisë*; *Bobek kundër Polonisë*; *Klimentyev kundër Rusisë*. Megjithatë,

Gjykata vëren se, përveç faktit që parashtruesi i kërkesës ka cekur dhe ka cituar këto vendime, ai nuk ka elaboruar lidhshmërinë e tyre, faktike dhe juridike, me rrethanat e rastit konkret. Gjykata thekson që arsyetimet e vendimeve tjera gjyqësore duhet të interpretohen në kontekstin dhe në dritën e rrethanave faktike në të cilat janë nxjerrë.

206. *Sa i përket pretendimeve të parashtruesit për shkelje konsektive të parimit të barazisë së armëve për shkak të: shkeljes së parimit të arsyetimit të vendimeve gjyqësore, e ndërthurur me kufizimin e të drejtës së mbrojtjes me rastin e ricilësimit juridik të veprës penale, si dhe përdorimit të provave të siguruara në kundërshtim të dispozitat e KPP kanë rezultuar rrjedhimisht me cenimin e parimit të barazisë së armeve dhe parimit dhe parimit in dubio pro reo, Gjykata tashmë ka konstatuar dhe arsyetuar (shih paragrafët: 171-183).*
207. *Sa i përket këtij pretendimi të parashtruesit Gjykata vëren se, Gjykatat e rregullta përkatësisht Gjykata Supreme Aktgjykimi i të cilës kontestohet, kanë arsyetuar pretendimin e parashtruesit të kërkesës në lidhje me marrjen e deklaratave të bashkakuzuarve si të besueshme. Ndër të tjera Gjykata Supreme në Aktgjykimin e saj thekson se: “kjo gjykatë gjen se në arsyetim të aktgjykimin të shkallës së parë janë dhënë arsyetimet sa i përket të gjitha pretendimeve ankimore, e në mënyrë të veçantë është arsyetuar se deklaratat e të dënuarës Vahide Badivuku dhe I. S. nuk janë prova të papranueshme dhe se nuk ka pesë pengesa ligjore që ato të vlerësohen në lidhmëni me provat tjera, sepse deklaratat e tyre janë dhënë në pajtim me nenin 123 par.5 të KPPK-së.”*
208. *Bazuar në si më sipër dhe duke marrë parasysh karakteristikat e rastit konkret, pretendimet e ngritura nga parashtruesi i kërkesës dhe faktet e paraqitura nga ai, Gjykata duke u mbështetur edhe në standardet e vendosura në praktikën e vet gjyqësore në raste të ngjashme dhe praktikën gjyqësore të GJEDNJ-së, nuk gjen të jetë shkelur e drejta në vendim të arsyetuar gjyqësor, parimit *reformatio in peius*, parimi i barazisë së armëve dhe parimit *in dubio pro reo* si elemente përbërëse të së drejtës për gjykim të drejtë dhe të paanshëm të garantuar me nenin 31 të Kushtetutës në lidhje me nenin 6 të KEDNJ-së.*
209. *Gjykata rithekson se nuk është detyrë e saj të merret me gabimet faktike ose ligjore që pretendohet të jenë bërë nga gjykatat e rregullta, përveç dhe për aq sa ato të mund të kenë shkelur të drejtat dhe liritë e mbrojtura me Kushtetutë dhe KEDNJ. Gjykata nuk mund t'i vlerësojë vetë faktet të cilat e kanë shtyrë gjykatën e rregullt të merr pikërisht vendimin të cilin e kishte marrë, dhe jo një vendim të ndryshëm. Nëse do të ishte ndryshe, Gjykata atëherë do të vepronte si gjykatë e shkallës së tretë ose të katërt, gjë që do të paraqiste mosrespektimin e kufijve të cilat janë të imponuara me juridiksionin e saj. (Shih rastin e GJEDNJ-së, Perlala kundër Greqisë, nr. 17721/04, Vendimi i 22 shkurtit 2007, paragrafi 25).*
210. *Gjykata gjithashtu rikujton se e drejta për një “proces të drejtë” në procedurat civile dhe penale, e cila kërkohet nga neni 6, nuk është drejtësi “materiale” por është drejtësi “procedurale”. Në aspektin praktik kjo nënkupton se palët e kanë të drejtën për një procedurë kontradiktore në të cilën merren parasysh parashtruesat e palëve dhe në të cilën palët janë të vendosura në pozitë të barabartë para gjykatës. (Shih rastet e GJEDNJ, *Star Cate Epilekta Gevmata**

dhe të tjerët kundër Greqisë, nr. 54111/07, Vendimi i 6 korrikut 2010; *Donadze kundër Gjeorgjisë*, nr. 74644/01, Vendimi i 7 marsit 2006, paragrafët 30-31).

211. Në rrethanat e rastit konkret, Gjykata konsideron se parashtruesi i kërkesës nuk ka mbështetur mjaftueshëm pretendimet e tij se gjatë procedurave gjyqësore nuk ka përfituar nga një procedurë kontradiktore; se nuk ka pasur mundësi që në fazat e ndryshme të procedurës t'i paraqesë pretendimet dhe provat të cilat i ka konsideruar si të rëndësishme për rastin e tij; që nuk ka pasur mundësinë për t'i kundërshtuar pretendimet dhe provat e paraqitura nga pala kundërshtare; që gjykatat nuk i kanë dëgjuar dhe shqyrtuar të gjitha pretendimet e tij, e të cilat, shikuar objektivisht, kanë qenë të rëndësishme për zgjidhjen e lëndës, dhe se arsyet faktike dhe juridike për vendimin e kundërshtuar nuk janë paraqitur në detaje nga Gjykata Themelore, Gjykata e Apelit dhe Gjykata Supreme. Prandaj, Gjykata konsideron se procedura, shikuar në tërësinë e saj, ishte e drejtë. (Shih rastin e GJEDNJ-së, *Khan kundër Mbretërisë së Bashkuar*, nr. 35394/97, Vendimi i 4 tetorit 2000).
212. Gjykata, më tej, konsideron se pakënaqësia e parashtruesit të kërkesës me rezultatin e procedurave nga gjykatat e rregullta nuk mundet vetvetiu të paraqesë pretendim të argumentueshëm për shkelje të së drejtës për gjykim të drejtë dhe të paanshëm. (Shih, *mutatis mutandis*, rastin e GJEDNJ-së, *Mezotur - Tiszazugi Tarsulat kundër Hungarisë*, Vendimi i 26 korrikut 2005, paragrafi 21).
213. Si rezultat, Gjykata konsideron se parashtruesi i kërkesës nuk i ka mbështetur pretendimet se procedurat përkatëse në ndonjë mënyrë ishin të padrejta apo arbitrare dhe se me vendimin e kontestuar janë shkelur të drejtat dhe liritë e garantuara me neni 31 të Kushtetutës dhe me nenin 6 të KEDNJ. (Shih, *mutatis mutandis*, rastin e GJEDNJ-së, *Shub kundër Lituanisë*, nr. 17064/06, Vendimi i 30 qershorit 2009).

(II) Pretendimet e parashtruesit për shkelje të nenit 36 të Kushtetutës në lidhje me nenin 8 të KEDNJ-së

214. Gjykata fillimisht rikujton se për sa i përket shkeljes së pretenduar të nenit 36 të Kushtetutës në ndërlidhje me nenin 8 të KEDNJ-së, parashtruesi i kërkesës pretendon se “si rrjedhojë e kundërligjshmërisë së urdhëresës për autorizimin dhe zbatimin e masave të fshehta të hetimit dhe vëzhgimit, për shkak të dështimit të gjykatave për të arsyetuar domosdoshmërinë dhe proporcionalitetin e masave në fjalë, si dhe retroaktivitetin e vetë urdhëresës së kundërshtuar i është shkelur atij kjo e drejtë.” Më tej ai thekson se “çdo individ nën juridiksionin e autoriteteve vendore, duhet të ndjehet i sigurt që zbatimi i masave të fshehta dhe teknike të vëzhgimit dhe hetimit, është subjekt i një kontrolli të ashpër nga ana e autoriteteve gjyqësore, si dhe që të tilla masa do të autorizohen vetëm në bazë të një vendimi gjyqësor të detajuar me arsyetim, në të cilin duhet të trajtohet domosdoshmëria dhe proporcionaliteti i masave në fjalë”. Pra me trajtimin e provave të kundërligjshme siç pretendon parashtruesi të siguruara në shkelje të së drejtës për privatësi, ka rezultuar me cenimin e të drejtës kushtetuese për gjykim të drejtë dhe të paanshëm. Parashtruesi i kërkesës thekson se në rastin e GJEDNJ-së *Dragojevic kundër*

Kroacisë, përcaktohet që përdorimi i masave të fshehta nga ana e gjykatës karshi personave ndaj të cilëve ekziston dyshimi i bazuar se ka kryer veprën penale bëhet vetëm kur nuk ekzistojnë mundësi të tjera më pak invazive.

215. Lidhur me këtë, Gjykata rikujton se neni 88 dhe 90 të KPPK-së përcaktojnë:

Neni 88

[Masat e fshehta dhe teknike të vëzhgimit dhe hetimit]

“(1)Vëzhgimi i fshehtë fotografik ose me video, monitorimi i fshehtë i bisedave në vende publike, regjistrimi i thirrjeve telefonike ose zbulimi i të dhënave financiare mund të urdhërohet kundër një personi apo vendi të caktuar, nëse:

- 1.2. informacioni i cili mund të merret nga masat e urdhëruara ka gjasë të ndihmojë në hetimin e veprës penale dhe nuk do të kishte mundësi të merrej me masa të tjera hetimore pa shkaktuar vështirësi të paarsyeshme ose rrezik potencial për të tjerët.”*

Neni 90

[Veprat penale për të cilat mund të lëshohen urdhrat sipas nenit 88]

“(1) Urdhri nga neni 88 i këtij Kodi mund të përdoret vetëm për hetimin e së paku një nga këto vepra të dyshuara penale:

- 1.3.15. keqpërdorimi i pozitës apo autoritetit zyrtar, në pajtim me nenin 421 të Kodit Penal;*

- 1.3.21. dhënia e ryshfetit, në pajtim me nenin 428 të Kodit Penal”.*

216. Gjykata më tej vëren se Gjykata Supreme e kishte trajtuar pretendimin nën (i) si në vijim: “[...] sa i përket shkeljeve tjera esenciale të dispozitave të procedurës penale, të pretenduara gjykata gjen se në shqyrtimin gjyqësor është administruar edhe prova materiale, urdhëresa PNKR.nr.162/2015 datë 6.8.2015 për përgjim të telekomunikimeve, ku është urdhëruar përgjimi i telekomunikimeve të dënuarës Vahide Badivuku dhe raporti i policisë mbi regjistrimin e thirrjeve të datës 2.10.2015. Duhet të dallojmë urdhëresën për përgjim të telekomunikimeve e cila autorizonte policinë për zbatimin e masës, duke filluar nga data 6.8.2015 për 60 ditë, e cila edhe është zbatuar ashtu si është kërkuar në urdhëresë, nga regjistri i telefonatave i cili është përpiluar në bazë të urdhëresës të datës 12.8.2015, ku është kërkuar që të regjistrohen thirrjet nga data 1.8.2015 – 23.8.2015, e K. H., M.O. dhe I.S. Në këtë regjistër nuk ka transkriptim të telefonatave dhe nuk është bërë përgjimi i telekomunikimeve por vetëm janë regjistruar numrat e telefonave të cilët kanë komunikuar me të cekurit më lartë, e në mesin e tyre edhe i dënuari, e në kohën e përcaktuar sipas urdhëresës. Po ashtu këto urdhëresa kanë arsyetim konform nenit 88 të KPPK-së, e që e bënë pretendimin se kjo është provë e papranueshme, të pabazë.”

217. Gjykata vëren gjithashtu që Gjykata Supreme e kishte trajtuar pretendimin e parashtruesit sa i përket përgjimit të telekomunikimeve, dhe kishte dhënë përgjigje në këtë çështje ku kishte theksuar se nuk ishte bërë përgjimi i

telekomunikimeve por vetëm ishin regjistruar numrat e telefonave të cilët kanë komunikuar duke përfshirë edhe vetë parashtruesin, në kohën e përcaktuar sipas urdhëresës.

218. Në trajtimin e pretendimit të parashtruesit të kërkesës që ndërlidhet me të drejtën për respektimin e jetës private dhe familjare, Gjykata do të aplikojë parimet e përgjithshme të GJEDNJ-së, të cilat janë të reflektuar në paragrafët 121 deri në paragrafin 130 të këtij raporti, mbi bazën e të cilës ajo, bazuar në nenin 53 [Interpretimi i Dispozitave për të Drejtat e Njeriut] të Kushtetutës, është e detyruar të interpretojë të drejtat dhe liritë themelore të garantuara me Kushtetutë.

Aplikimi i parimeve të përgjithshme të përcaktuara nga praktika gjyqësore e GJEDNJ-së në rastin konkret

219. Gjykata në vijim duhet të përcaktojë nëse ndërhyrja në rastin konkret ishte (i) në përputhje me ligjin", (ii) të ketë arsye legjitime dhe (iii) ishte "*e domosdoshëm në një shoqëri demokratike*" për të arritur atë qëllim ose ato synime.
220. Sa i përket kushtit të parë të përmendura më lart, Gjykata në përputhje me praktikën e GJEDNJ-së kujton se fjalët (i) "*të parashikuara me ligj*", në kuptimin e nenit 8.2 të KEDNJ-së, para së gjithash kërkojnë që masa për të cilën është ankuar parashtruesi i kërkesës të ketë një bazë në të drejtën e brendshme (Shih rastin e GJEDNJ-së *Kruslin kundër Francës*, kërkesa nr. 11801/85, aktgjykimi i 24 Prillit 1990, paragrafi 27). Edhe pse interpretimi dhe zbatimi i ligjit të brendshëm është kryesisht për autoritetet kombëtare, dhe veçanërisht për gjykatat e rregullta, (shih rastin e GJEDNJ-së *Amann kundër Zvicrës*, kërkesa nr. 27798/95, Aktgjykim i 16 shkurtit 2000, paragrafi 52), GJEDNJ mund dhe duhet të ushtrojë një kontroll për të verifikuar nëse ligji kombëtar është respektuar (Shih rastin e GJEDNJ-së *Craxi kundër Italisë (Nr. 2)*, kërkesa nr. 25337/94, Aktgjykim i 17 korrik 2003, paragrafi 78).
221. Gjykata vëren se përgjimi i telekomunikimeve është bërë në bazë të urdhëresës [PNKR.nr.162/2015] duke u bazuar në nenin 88 të KPPK-së [Masat e fshehta dhe teknike të vëzhgimit dhe hetimit]. Poashtu paragrafi 2 i nenit 36 të Kushtetutës përcakton mundësinë e miratimit retroaktiv nga ana e Gjykatës të veprimeve të cilat ndërmerren për arsye të domosdoshme për hetimin e krimit.
222. Rrjedhimisht, masat e ndërmarra nga policia dhe gjyqësori kanë bazë të qartë ligjore të qasshme për publikun dhe përmbajnë masa mbrojtëse që parandalojnë arbitraritetin. Gjykata është e bindur që kjo procedurë është ndjekur në çështjen në fjalë dhe se ndërhyrja ishte "në përputhje me ligjin".
223. Sa i përket vlerësimit të kushtit (ii) të përmendur më lartë, gjykata vlerëson që paragrafi 2 i nenit 8 të KEDNJ-së rendit qëllimet legjitime që mund të justifikojnë shkeljen e të drejtave të mbrojtura në nenin 8: "në interes të sigurisë kombëtare, sigurisë publike ose të mirëqenies ekonomike të vendit, për parandalimin e parregullsive apo krimit, për mbrojtjen e shëndetit ose të moralit, ose për mbrojtjen e të drejtave dhe lirive të të tjerëve". Sidoqoftë,

Gjykata ka vërejtur që praktika e saj është e përmbledhur kur verifikon ekzistencën e një qëllimi të ligjshëm brenda kuptimit të paragrafit të dytë të nenit 8 të KEDNJ-së.

224. Gjykata vëren se Gjykatat e rregullta, e kanë konfirmuar urdhëresën për përgjimin e telekomunikimeve e cila është marrë si provë materiale, mirëpo me të cilën nuk është bërë përgjimi i telekomunikimeve por vetëm janë regjistruar numrat e telefonave me të cilët ka komunikuar parashtruesi, në kohën e përcaktuar sipas urdhëresës. Prandaj, ato ndoqën qëllimet legjitime për të çuar përpara interesat e sigurisë publike, parandalimin e parregullsive ose krimit dhe mbrojtjen e të drejtave dhe lirive të të tjerëve.
225. Në fund Gjykata vlerëson nëse interferimi ishte (iii) *i domosdoshëm në shoqëri demokratike*. Sipas praktikës gjyqësore të GJEDNJ-së, nocioni i "domosdoshmërisë" nënkupton që ndërhyrja korrespondon me një nevojë të ngutshme shoqërore dhe që veçanërisht është në përpjesëtim me qëllimin legjitim të ndjekur; në përcaktimin nëse një ndërhyrje është "e domosdoshme në një shoqëri demokratike", GJEDNJ merr parasysh që një marginë e vlerësimit i lihet Shteteve Kontraktuese. (Shih rastin e GJEDNJ-së *Olsson kundër Suedisë* (nr. 1), kërkesa nr. 10465/83, Aktgjykim i 24 marsit 1988, paragrafi 67).
226. Sipas GJEDNJ-së, Shtetet Kontraktuese mund ta konsiderojnë të domosdoshme të drejtohen në masa të tilla si kërkimet në ambientet e banimit dhe konfiskimet, në mënyrë që të merren prova fizike për disa vepra penale. GJEDNJ do të vlerësojë nëse arsyet e paraqitura për të justifikuar masat e tilla ishin relevante dhe të mjaftueshme dhe nëse është respektuar parimi i lartpërmendur i proporcionalitetit (shih rastin e GJEDNJ-së *Funke kundër Francës*, kërkesa nr. 10828/84, Aktgjykim i 25 shkurtit 1993, paragrafët 55–57, rasti *Crémieux kundër Francës*, kërkesa nr. 11471/85, Aktgjykim i 25 shkurtit 1993, paragrafët 38–40, dhe *Mialhe kundër Francës*, kërkesa nr. 12661/87, Aktgjykim i 25 shkurtit 1993, paragrafët 36–38, rasti *Z kundër Finlandës*, kërkesa nr. 22009/93, Aktgjykim i 25 shkurtit 1997, paragrafi 94).
227. Sa i përket pikës së fundit, Gjykata së pari duhet të sigurojë që legjislacioni dhe praktika përkatëse t'u japin individëve "mbrojtje adekuate dhe efektive kundër abuzimit"; pavarësisht nga margjina e vlerësimit që Gjykata ua njeh Shteteve Kontraktuese në këtë sferë, duhet të jetë veçanërisht vigjilente, ku si në rastin konkret, autoritetet janë të fuqizuar me legjislacionin kombëtar për të urdhëruar dhe kryer kërtime pa një urdhër gjyqësor. Nëse individët duhet të mbrohen nga ndërhyrjet arbitrare nga autoritetet me të drejtat e garantuara në nenin 8, kërkohet një kornizë ligjore dhe kufij shumë të rreptë për këto autorizime. Së dyti, Gjykata duhet të marrë parasysh rrethanat e veçanta të secilës rast në mënyrë që të përcaktojë nëse, në rastin konkret, ndërhyrja në fjalë ishte proporcionale me qëllimin e ndjekur.
228. Në rastin konkret Gjykata vlerëson që në fushën në të cilën bie vepra penale e kryer, duke përfshirë edhe kompleksitetin e simulimit të rastit, ka qenë e nevojshme mbështetja tek masat e tilla si përgjimi i telekomunikimeve, në mënyrë që të marrë prova dhe përshtatshmërisht ti ndjekë penalisht kryerësit e

veprës penale. Sidoqoftë, legjislacioni relevant dhe praktika duhet të ofrojë masa adekuate dhe efektive kundër abuzimit (Shih rastet e GJEDNJ-së *Klass dhe të tjerët kundër Gjermanisë*, kërkesa nr. 5029/71, Aktgjykim i 6 shtatorit 1978, paragrafi 50, *Mialhe kundër Francës*, kërkesa nr. 12661/87, Aktgjykim i 25 shkurtit 1993, paragrafët 37).

229. Gjykata vlerëson se në rastin konkret, urdhëresa për përgjim të telekomunikimeve ishte e bazuar në nenin 88 të KPPK-së, pra konsiderohet e domosdoshme dhe proporcionale me rrethanat e rastit në fjalë.
230. Prandaj, Gjykata vlerëson se nuk ka pasur shkelje të nenit 36 të Kushtetutës dhe nenit 8 të KEDNJ-së.

(III) Vlerësimi i Pretendimeve të parashtruesit për shkelje të nenit 33.1 të Kushtetutës në lidhje me nenin 7 të KEDNJ-së

231. Gjykata vëren se pretendim tjetër i parashtruesit të kërkesës është edhe pretendimi se është shkelë parimi mosdënimit pa ligj i cili hynë në fushëveprimin e nenit 33 [Parimi i Legalitetit dhe Proporcionalitetit në Rastet Penale] të Kushtetutës dhe nenit 7 [Nuk ka dënim pa ligj] të KEDNJ-së. Në lidhje me këtë parashtruesi pretendon: (i) veprimet me të cilat ngarkohet ai nuk formësojnë elementet e veprës penale (Dhënia e ryshfetit nga neni 429.1 lidhur me nenin 31 të Kodit Penal), (ii) gjykatat e rregullta, të cilat kanë refuzuar pretendimet për shkeljen e ligjit penal në dem të tij duke mos dhënë asnjë arsye të vetme se përse të tilla pretendime ishin të pabazuara. Parashtruesi specifikisht thekson se “Shkelja e ligjit penal në dëm të tij është e ndërlidhur me ri cilësimin e veprës penale për shkak se Gjykata e Apelit është kufizuar ekskluzivisht në rikualifikimin ligjor të veprës penale, duke aprovuar të njëjtin përshkrim faktik të elementeve të veprës penale të Ushtrimit të ndikimit...”
232. Në trajtimin e pretendimit të parashtruesit të kërkesës që ndërlidhet me të parimin e mosdënimit pa ligj, Gjykata do të aplikojë parimet e përgjithshme të GJEDNJ-së lidhur me parimin e mosdënimit pa ligj.

Parimet të përgjithshme nga jurisprudenca e konsoliduar e GJEDNJ-së lidhur me parimin e mosdënimit pa ligj

233. Gjykata i referohet interpretimeve të përgjithshme të GJEDNJ-së, që vënë në pah se në cilindo sistem juridik, sado i qartë që të jetë formulimi i një dispozite ligjore, duke përfshirë edhe dispozitat e të drejtës penale, është e pashmangshme të mos ketë nevojë për interpretim gjyqësor të tyre. Funkcioni që u besohet gjykatave, shërben pikërisht për t'i hequr ato dyshime që mund të mbeten për sa i përket interpretimit të normave juridike (shih vendimin e GJEDNJ-së, *Kafkaris kundër Qipros*, Aktgjykimi i vitit 2008, paragrafi 141).
234. Në traditën juridike të shteteve palë në KEDNJ, është qëndrim i përgjithshëm se jurisprudenca, si burim i së drejtës, jep kontribut të domosdoshëm në zhvillimin progresiv të së drejtës penale. Neni 7 i Konventës nuk mund të interpretohet sikur e ndalon sqarimin progresiv të rregullave të përgjegjësisë penale, përmes interpretimit gjyqësor nga njëra çështje në tjetrën. Kjo me kusht që rezultati i

interpretimeve gjyqësore të jetë koherent me thelbin e veprës penale dhe i parashikueshëm në mënyrë të arsyeshme (Shih rastet e GJEDNJ-së: *S.W. kundër Mbretërisë së Bashkuar*, paragrafi 36; *Streletz, Kessler e Krenz kundër Gjermanisë*, paragrafi 50; *Kononov kundër Letonisë*, paragrafi 185).

235. Parashikueshmëria e interpretimit gjyqësor ka të bëjë si me elementet përbërëse të veprës penale (Shih rastet e GJEDNJ-së: *Pessino kundër Francës*, paragrafët 35-36; *Dragotoni e Militaru-Pidhorni kundër Rumanisë*, paragrafët 43-47; *Dallas kundër Mbretërisë së Bashkuar*, paragrafët 72-77), e poashtu edhe me masën e zbatueshme të dënimit (shih rastet e GJEDNJ-së *Alimuçaj kundër Shqipërisë*, paragrafët 154-162; *Del Rio Prada kundër Spanjës*, paragrafët 111-117).
236. Në qoftë se GJEDNJ konstaton se ka pasur mungesë parashikueshmërie të një vepre penale, asaj nuk i kërkohet më fare që të shqyrtojë nëse sanksioni i zbatuar ishte në vetvete i parashikuar nga ligji, në kuptimin e nenit 7. të KEDNJ (Shih rastin e Gjykatës *Plechkov kundër Rumanisë*, paragrafi 75). Interpretimi i pikave thjesht procedurale nuk ka asnjë ndikim mbi parashikueshmërinë e veprës penale dhe nuk ngre, për rrjedhojë, asnjë pikëpyetje në këndvështrimin e nenit 7. të KEDNJ-së (shih rastin e GJEDNJ-së: *Khodorkovskiy e Lebedev kundër Rusisë*, paragrafët 788-790, lidhur me një pengesë të pretenduar procedurale që rëndonte mbi akuzën).
237. Për sa i përket pajtueshmërisë së interpretimit gjyqësor të dhënë nga juridiksionet e brendshme me thelbin e veprës penale, GJEDNJ duhet të verifikojë nëse ky interpretim ka qenë në përputhje me formulimin e dispozitës së ligjit penal në fjalë, të lexuar në kontekstin e saj, dhe nëse ai interpretim ka qenë i paarsyeshëm (shih, ndër të tjera rastin e GJEDNJ-së, *Jorgic kundër Gjermanisë*, paragrafët 104-108, lidhur me krimin e gjenocidit).

Zbatimi i parimeve të përgjithshme në rrethanat e rastit konkret

238. Gjykata vë në spikamë pretendimin e parashtruesit të kërkesës se (i) veprimet me të cilat ngarkohet ai nuk formësojnë elementet e veprës penale (Dhënia e ryshfetit nga neni 429.1 lidhur me nenin 31 të Kodit Penal). Në lidhje me këtë, parashtruesi specifikisht thekson: “Në kërkesën për mbrojtjen e Ligjshmërisë mbrojtja e z. Idriz Kelmendi parashtroi se Gjykata e Apelit është kufizuar ekskluzivisht në rikualifikimin ligjor të veprës penale, duke aprovuar të njëjtin përshkrim faktik të elementeve të veprës penale të Ushtrimit të ndikimit, si në pikën II të dispozitivit të Aktgjykimit të Gjykatës Themelore, i cili mbështetet në tërësi edhe nga Gjykata Supreme, si dhe duke dështuar plotësisht që të ndryshojë dispozitivin përkatës mbi përshkrimin faktik të elementeve qenësore të veprës penale të ricilësuar si Dhënia e ryshfetit dhe të sanksionuar nga neni 429.1 i KPK”. Pra sipas parashtruesit veprimet me të cilat ngarkohet ai nuk formësojnë elemente të veprës penale Dhënia e ryshfetit nga neni 429 paragrafi 1, për të cilën ai është shpallur fajtor dhe është dënuar.
239. Në lidhje me këtë pretendim, Gjykata vëren se Gjykata e Apelit [Aktgjykimi PAKR.nr.168/2018, i datës 02 maj 2018], kishte theksuar, ndër të tjera, se: “[...] të akuzuarit I.K dhe I.S, në muajin gusht të vitit 2015, në bashkëkryerje dhe në

bashkëpunim mes veti, në mënyrë të drejtpërdrejtë kanë pranuar para për veti, në atë mënyrë që me dhënien e të hollave si ryshfet të akuzuarës V.B si prokurore e Prokurorisë Themelore-DKR në Mitrovicë si personi zyrtar për çështjen penale PP.I.nr.298/14, të pandehurve E.H, H.H, A.H dhe D.H, ndërsa të akuzuarit I.S dhe I.K kanë luajtur rolin e dhënies së të hollave si ryshfet, ashtu që i akuzuari I.K përmes të akuzuarit I.S, ka kërkuar nga familja H, shumën e parave fillimisht 20,000.00 euro e pastaj shumën prej 22.000,00 euro, për lirimin e veturave të sekuestruara përkohësisht, e cila shumë nga A.H, gjatë takimit në ambientet e hotelit A, me datë 06.08.2015 i është dorëzuar të akuzuarit I.S, të cilat bankënota janë marrë nga Fondi i Policisë me qëllim të simulimit të veprës penale, dhe i akuzuari I.S shumën prej 4.000,00 (katërmijë) euro, e kishte ndalë për vete, të cilën shumë pastaj ja kishte dhënë K.H dhe M.O, kurse pjesën prej 18.000,00 (tetëmbëdhjetë mijë) euro, ia kishte dorëzuar të akuzuarit I.K, me qëllim që ai, duke shfrytëzuar raportet shoqërore me prokuroren- të akuzuarën V.B, t'ia jap asaj në emër të ryshfetit të hollat, e që e akuzuara V.B ti lirojë veturat e sekuestruara përkohësisht nga të pandehurit e familjes H, ku si rezultat i marrjes së ryshfetit e akuzuara V.B, me datë 21.08.2015, kishte përpiluar kërkesën për gjykatën, për kthimin e sendeve të sekuestruara përkohësisht ". Gjykata e Apelit tutje theksoi se " [...] nga shkresat e lëndës rezulton se e akuzuara V.B në mënyrë pasive ka pranuar ryshfet nga i akuzuari I.K si dhënës aktiv i dhënies së ryshfetit, në bashkëveprim me të akuzuarin I.S, të cilat të holla paraprakisht i kishin marrë nga A.H [...] sipas vlerësimit të Gjykatës së Apelit, ricilësimi i veprës penale të ushtrimit të ndikimit nga neni 431 par.1 lidhur me nenin 31 të KPRK, për të akuzuarit I.K dhe I.S, në veprën penale dhënia e ryshfetit nga neni 429 par.1 të KPRK, është bërë për arsye se siç rezulton nga shkresat e lëndës nga përshkrimi faktik i dispozitivit nën I dhe II të aktgjykimit të ankimuar, e të cilat kanë qenë objekt i akuzës, janë ndërlidhur me njëra tjetrën dhe sikur të mos kishte dhënës të ryshfetit, nuk do të kishte edhe vepër penale dhe për të akuzuarën V.B, të marrjes së ryshfetit, e nga kjo rezulton se domosdoshmërisht këto vepra penale janë të lidhura njëra me tjetrën dhe për këto arsye Gjykata e Apelit, e ndryshoi cilësimin ligjor të veprës penale për të akuzuarit I.K dhe I.S, e me këtë edhe evitoi shkeljen e Ligjit Penal në dëm të tyre."

240. Gjykata vë në dukje se Gjykata e Apelit dhe Gjykata Supreme kishin refuzuar ankesën, gjegjësisht kërkesën për mbrojtje të ligjshmërisë, të parashtruesit të kërkesës.
241. Më sa më sipër, Gjykata konsideron se interpretimi nga gjykatat e rregullta të dispozitave përkatëse të KPRK-së: (i) nuk rezulton të jetë lexuar jashtë kontekstit të dispozitave në fjalë, apo se ka qenë i paarsyeshëm dhe arbitrar; dhe, (ii) gjykatat e rregullta kanë sqaruar përgjegjësinë penale të parashtruesit të kërkesës, bazuar në dispozitën e nenit 429 par.1 të KPRK-së. Prandaj, interpretimi i gjykatave të rregullta rezulton të jetë koherent me thelbin e veprës penale dhe i parashikueshëm në mënyrë të arsyeshme.
242. Gjykata sërish i referohet dispozitës së nenit 429 [Dhënia e ryshfetit] paragrafi 1 i Kodit Penal që parashikon se: "Kushdo që në mënyrë të drejtpërdrejtë apo të tërthortë, i premtan, ofron ose i jep ndonjë dhuratë apo përfitim tjetër personit

zyrtar, në mënyrë që ai person të veprojë ose të mos veprojë në pajtim me detyrën e tij zyrtare, dënohet me gjobë ose me burgim deri në tre (3) vjet.”

243. Gjykata konsideron se interpretimi i dispozitave përkatëse të KPRK-së, duke përfshirë nenin 429, nga gjykatat e rregullta nuk ka cenuar thelbin e të drejtës të garantuar me nenin 33.1 [Parimi i Legalitetit dhe Proporcionalitetit në Rastet Penale] të Kushtetutës në lidhje me nenin 7 [Nuk ka dënim pa ligj] të KEDNJ-së.

Në lidhje me pretendimin e parashtruesit se (ii) “gjykatat e rregullta, të cilat kanë refuzuar pretendimet për shkeljen e ligjit penal ne dem te tij duke mos dhënë asnjë arsye të vetme se përse të tilla pretendime ishin të pabazuara”

244. Lidhur me këtë pretendim pra për (i) shkeljen e ligjit penal në dëm të tij dhe (ii) mos arsyetimin nga Gjykata Supreme, Gjykata vëren se Gjykata Supreme përmes Aktgjykimit [Pml. nr. 199/2018] të 5 dhjetorit 2018, ndër të tjera, në këtë aspekt kishte theksuar: “sa i përket pretendimit se aktgjykimet janë të përfshira në shkelje esenciale të dispozitave të procedurës penale nga neni 384 par.1 nenpar.1.12 të KPPK, kjo gjykatë gjen se aktgjykimet e kundërshtuara janë të qarta, nuk përmbajnë kundërrthënie qoftë me vetveten qoftë me arsyetimin e tyre. Në arsyetimin e aktgjykimit të shkallës së parë dhe të dytë janë dhënë arsye të duhura faktike dhe juridike, të cilat i aprovon edhe kjo gjykatë, duke vënë në dukje se cilat fakte dhe për çfarë arsye i merr si të provuara ose si të paprovuara dhe duke bërë vlerësimin e provave kontradiktore. [...] andaj meqenëse aktgjykimet nuk janë të përfshira me shkelje esenciale të dispozitave të procedurës penale të cilat pretendohen dhe as në dëm të dënuarave nuk është shkelur ligji penal, kjo gjykatë vendosi si në dispozitiv të këtij aktgjykimi, e duke u bazuar në nenin 437 të KPPK.” Për me tepër Gjykata ka parasysh Arsyetimin e Gjykatës Supreme si ne vijim : “Pra në këtë rast gjykata e shkallës së dytë ka vepruar në dobi të dënuarve sepse vepra penale për të cilën janë shpallur fajtor, dhënia e ryshfetit nga neni 429 par.1 lidhur me nenin 31 të KPK-së, është e dënueshme me gjobë ose me burgim deri në 3 (tre) vjet. Gjykata e Apelit në bazë të nenit 403 par.1 nënpar.1.2 të KPPK-së ka të drejtë të ndryshoj aktgjykimin e shkallës së parë, sepse i ka çmuar ndryshe provat materiale pa mbajtur shqyrtim, dhe nuk ka pasur nevojë për të marrë prova të reja apo për të përsëritur shqyrtimin e provave, e që e bënë të paqëndrueshëm pretendimin se Gjykata e Apelit nuk ka pas të drejtë ta ndryshojë aktgjykimin e shkallës së parë në bazë të nenit 403 të KPPK-së.”

245. Bazuar në si më lartë, Gjykata vlerëson se Gjykatat e rregullta i kanë dhënë arsytet e ricilësimit të veprës penale nga ushtrimi i ndikimit në dhënie të ryshfetit (shih edhe paragrafët më lartë 174-177). Gjykata vlerëson se ky arsyetim tregon se gjykata nuk kanë shkelë ligjin penal në dëm të tij, dhe duke arsyetuar se ricilësimi i veprës penale ka shkuar në favor të palës sepse ai është dënuar me dënim më të butë (shih paragrafin 177).
246. Nga sa me sipër, Gjykata ripërsërit se nuk është detyrë e saj që të merret me gabimet e ligjit që pretendohet të jenë bërë nga gjykatat e rregullta (ligjshmërisë), përveç nëse dhe për aq sa gabimet e tilla mund të kenë shkelur të drejtat dhe liritë e mbrojtura me Kushtetute (kushtetutshmërinë). Ajo nuk

mundet vete te vlerësoje ligjin qe ka bere qe një gjykate e rregullt te miratoje një vendim ne vend se një tjetër. Nëse do te ishte ndryshe, Gjykata do te vepronte si gjykate e "shkalles se katërt", çka do te nënkuptonte shpërfillje te kufijve te juridiksionit te saj. Në të vërtetë, është roli i gjykatave te rregullta t'i interpretojnë dhe zbatojnë rregullat përkatëse te se drejtës procedurale dhe materiale (shih rastet e Gjykatës: KI49/19, parashtrues *Shoqëria Aksionare Limak Kosovo International Airport S.H.A., "Adem Jashari"*, Aktvendim i 31 tetorit 2019, paragrafi 48; dhe KI154/17 dhe KIO5/18, me parashtrues, *Basri Deva, Afërdita Deva dhe Shoqëria me përgjegjësi të kufizuar "Barbas"*, Aktvendim për papranueshmëri, i 12 gushtit 2019, paragrafi 61).

247. Rrjedhimisht, ky pretendim duhet të refuzohet si qartazi i pabazuar.
248. Gjykata në fund gjithashtu rikujton që parashtruesi i kërkesës pretendon se në rrethanat e rastit konkret, Aktgjykimi i kontestuar i Gjykatës Supreme, është nxjerrë edhe në shkelje të drejtave dhe lirive të tij themelore, të garantuara përmes neneve 3, 24, 30 dhe 32 të Kushtetutës. Gjykata në kontekst të këtyre pretendimeve thekson se parashtruesi i kërkesës pretendon shkelje të dispozitave të lartcekura të Kushtetutës, pa argumentuar dhe arsyetuar shkeljen e pretenduara përmes Aktgjykimit të kontestuar të Gjykatës Supreme. (Shih, ndër të tjera, rastet e Gjykatës KI99/19, parashtruese *Persa Raičević*, Aktvendim për papranueshmëri i 19 dhjetorit 2019, paragrafi 51; KI125/19, parashtruese *Sadete Jusufi*, Aktvendim për papranueshmëri i 21 prillit 2020, paragrafi 60; dhe KI179/19, parashtrues *Ardian Ymeri*, Aktvendim për papranueshmëri i 4 majit 2020, paragrafi 39).
249. Gjykata rikujton që ajo tashmë ka një praktikë shumë të konsoliduar përmes të cilës vazhdimisht ka theksuar se vetëm përmendja e një neni të Kushtetutës, pa arsyetim të qartë dhe adekuat se si është shkelur ajo e drejtë, nuk mjafton si argument për të aktivizuar makinerinë e mbrojtjes që ofron Kushtetuta dhe Gjykata, si institucion që përkujdeset për respektimin e të drejtave dhe lirive të njeriut. (Shih, në këtë kontest, rastet e Gjykatës KIO2/18, parashtruese *Qeveria e Republikës së Kosovës [Ministria e Mjedisit dhe Planifikimit Hapësinor]*, Aktvendim për papranueshmëri, i 20 qershorit 2019, paragrafin 36; dhe KI95/19, parashtrues *Ruzhdi Bejta*, Aktvendim për papranueshmëri, i 8 tetorit 2019, paragrafët 30-31; dhe shih gjithashtu Udhëzuesin e GJEDNJ-së të 30 prillit 2020 për Kriteret e Pranueshmërisë; pjesën I. Papranueshmëria bazuar në merita; A. Kërkesat Qartazi të Pabazuara; 4. Ankesat e paarsyetuara: mungesa e provave, paragrafët 300 deri më 303).
250. Në rrethanat e rastit konkret, parashtruesi i kërkesës përtej referimit neneve të caktuara të Kushtetutës, nuk ka arsyetuar në mënyrë të qartë dhe adekuate se si mund të jenë cenuar këto nene përmes Aktgjykimit të kontestuar të Gjykatës Supreme. Prandaj, Gjykata konsideron se pretendimet e parashtruesit të kërkesës për shkelje të neneve të lartcekura të Kushtetutës, bien në kategorinë e pretendimeve "të pambështetura apo paarsyetuara". Në kontekst të kësaj kategorie pretendimesh, Gjykata, duke u bazuar në paragrafët (1) (d) dhe (2) të rregullit 39 të Rregullores së punës dhe praktikën e saj gjyqësore, vazhdimisht ka theksuar se (i) palët kanë detyrim që të qartësojnë saktësisht dhe në mënyrë adekuate të paraqesin faktet dhe pretendimet; dhe gjithashtu (ii) të dëshmojnë

dhe në mënyrë të mjaftueshme të mbështesin pretendimet e tyre për shkelje të të drejtave apo dispozitave kushtetuese.

251. Në këto rrethana, bazuar në si më sipër dhe duke marrë parasysh pretendimet e ngritura nga parashtuesi i kërkesës dhe faktet e paraqitura nga ai, Gjykata thekson se pretendimet e tij për shkelje të neneve 3, 24, 30 dhe 32 të Kushtetutës, përbëjnë “pretendime të pambështetura apo të paarsyetuara”, dhe si të tilla, të njëjtat janë qartazi të pabazuara në baza kushtetuese, siç është përcaktuar përmes paragrafit (2) të rregullit 39 të Rregullores së punës.
252. Gjykata, në fund, gjithashtu thekson se pakënaqësia e parashtuesit të kërkesës me rezultatin e procedurës nga gjykatat e rregullta nuk mund vetvetiu të ngrejë pretendim të argumentueshëm për shkeljen e të drejtave dhe lirive themelore të garantuara me Kushtetutë. (Shih, rastin e GJEDNJ-së, *Mezotur-Tiszazugi Tarsulat kundër Hungarisë*, Aktgjykimi i 26 korrikut 2005, paragrafi 21).

Përfundime

253. Lidhur me parashtuesen e kërkesës KI63/19 – Vahide Badivuku, bazuar në elaborimet e mësipërme dhe karakteristikat e rastit konkret, pretendimet e ngritura nga ajo dhe faktet e paraqitura nga ana e saj, Gjykata duke u mbështetur në standardet e vendosura në praktikën e vet gjyqësore, dhe në raste të ngjashme dhe praktikën gjyqësore të GJEDNJ-së, nuk gjen të jetë shkelur procedura e administrimit të provave, parimi i barazisë së armëve dhe prezumimi i pafajësisë dhe parimit *in dubio pro reo* si elemente përbërëse të së drejtës për gjykim të drejtë dhe të paanshëm të garantuar me nenin 31 të Kushtetutës në lidhje me nenin 6 të KEDNJ-së, si dhe nuk gjeti të jetë shkelur neni 36 i Kushtetutës në lidhje me nenin 8 të KEDNJ-së.
254. Lidhur me parashtuesin e kërkesës KI66/19 – Idriz Kelmendi, Gjykata në bazë të sqarimeve të lartpërmendura thekson se nuk ka shkelje të vendimit të arsyetuar gjyqësor, parimit të barazisë së armëve dhe *reformatio in peius* si elemente përbërëse të së drejtës për gjykim të drejtë dhe të paanshëm të garantuar me nenin 31 të Kushtetutës në lidhje me nenin 6 të KEDNJ-së, si dhe nuk gjeti të jetë shkelur neni 36 të Kushtetutës në lidhje me nenin 8 të KEDNJ-së, dhe neni 33.1 i Kushtetutës në lidhje me nenin 7 KEDNJ-së.
255. Rrjedhimisht, kërkesat janë qartazi të pabazuara në baza kushtetuese dhe duhet të deklarohen të papranueshme në pajtim me paragrafin (2) të rregullit 39 të Rregullores së punës.

Kërkesa për mbajtje të seancës dëgjimore

256. Gjykata rikujton se parashtuesja e kërkesës Vahide Badivuku gjithashtu ka kërkuar nga Gjykata që të mbajë seancë dëgjimore.
257. Në këtë drejtim, Gjykata rikujton se në bazë të paragrafit 1 të rregullit 42 të Rregullores së punës, “Vetëm kërkesat e përcaktuara si të pranueshme mund të dëgjohen para Gjykatës, përveç nëse Gjykata, me shumicë votash, vendos ndryshe pas një arsyetimi të mirë”, ndërsa në bazë të paragrafit 2 të po të njëjtit

rregull, "Gjykata mund të urdhërojë mbajtjen e seancës dëgjimore në rast se beson se ajo është e nevojshme për të qartësuar çështje të provave apo ligjit".

258. Gjykata thekson se rregulli i lartcekur i Rregullores së punës është i karakterit diskrecional. Për më tepër, Gjykata thekson se, bazuar në rregullin e lartcekur, vetëm rastet të cilat shpallen të pranueshme dhe shqyrtohen meritat përkatëse mund të dëgjohen para Gjykatës përmes seancës dëgjimore. Rregullorja e punës i mundëson Gjykatës që përjashtimisht të bëjë një gjë të tillë edhe në raste kur një kërkesë nuk është e pranueshme, siç është rasti në rrethanat e rastit konkret. Megjithatë, Gjykata rikujton që bazuar në paragrafin 2 të rregullit 42 të Rregullores së punës, ajo mund të urdhërojë mbajtjen e seancës dëgjimore në rastet kur ajo beson se është e nevojshme për të qartësuar çështjet e provave apo ligjit. Në rrethanat e rastit konkret, ky nuk është rasti sepse Gjykata nuk konsideron se ka ndonjë paqartësi rreth "provave apo ligjit" dhe për këtë arsye nuk e sheh të nevojshme mbajtjen e seancës dëgjimore. Dokumentet e përfshira në kërkesë janë të mjaftueshme për të vendosur këtë rast (Shih rastin e Gjykatës: KI147/18, me parashtrues *Arbër Hadri*, Aktvendim për papranueshmëri i 11 tetorit 2019, paragrafi 64).

259. Rrjedhimisht, kërkesa e parashtrueses së kërkesës për mbajtje të seancës dëgjimore refuzohet si e pabazuar.

PËR KËTO ARSYE

Gjykata Kushtetuese e Kosovës, në pajtim me nenin 113.1 dhe 113.7 të Kushtetutës në nenin 20 të Ligjit dhe rregullin 39 (2) dhe 59 (2) të Rregullores së punës, njëzëri:

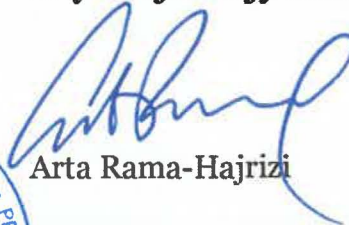
VENDOS

- I. TA REFUZOJË kërkesën për mbajtjen e seancës dëgjimore.
- II. TA DEKLAROJË kërkesën të papranueshme;
- III. T'UA KUMTOJË këtë Aktvendim palëve;
- IV. TA PUBLIKOJË këtë Aktvendim ne Gazetën Zyrtare, në pajtim me nenin 20. 4 të Ligjit; dhe
- V. Ky Aktvendim hyn në fuqi menjëherë.

Gjyqtarja raportuese

Remzije Istrefi Peci

Kryetarja e Gjykatës Kushtetuese

Arta Rama-Hajrizi

